

NOVOROČNÍ CUKRÁK

Kolíkáč – Zase to chutnalo!

Listuji zažloutlými reporty z minulých let a ono je to se mnou vlastně furt stejné. Prosincová anti- cyklistická nálada se příchodem nového roku pomalu překlápá na stranu sedla a zahnutých řídítek A nejinak je tomu i letos, po Desině v Brodě rýmečka, takže svátky strávím světskými hříchy. Kocour hecovoal se sobotní Šárkou, půlka těla chtěla, druhá to odmítala, a tak jsem to nechal na ranní osud. Bez budíku proloupnu oči kolem 5h. ráno, pak ale až v 7:30h., a to už Camrda-uber valí vstříc dobrodružství. Tak trochu rozladěn nakonec na 30 minut vyběhnout ven a zjistit, že jsem udělal dobře... šnečí rychlostí a dýchavičným poklusem oběhnout Jížo a zase raději zpátky před televizi. To bude Cukrák za všechny prachy Silvestrovská sauna taky moc nepřidá, oslavná válečná noc je za mnou a první den v roce 2018 v 8,30h si to překvapivě natěšen, šněruji na Chodovec. A tady už to žije, Turista, Iceman, HonzaB a překvapivý Palec! Se svým vrzajícím zimákem ruším pohodovou jízdu k mostu, kde se letos sešlo snad 150 helem, včetně našeho Mlhoše. První cukatúra na světlech, pokecat s HonzouB, pak s Mlhošem, který to dnes bere na letňáku pořádně za pačesy. V hlavě se mi to mele, jak to letos pojmut, ale když se dopředu začnou sunout sešikované týmy, tak zapomínám na vše. A hele, ono se nejede, začal kopec a já se posunuji stále blíže ke špici, až najednou vidím před sebou prázdnou a jen televizní kameru na mostě! A tak to je pěkný moment , nechávají mě vyvětrat, ani se nedívám, to vrzání se nedá poslouchat. Cíl splněn, kamera mě švenkne, dres jsem ukázal a už mě to seje do té odpovídající výkonnosti úrovně. Zprava Dukla, zleva Kovo, safra zkus zvednout zadek, a hodit háček! Ale nejde to, Mlhoš mizí s čelem, mě dojíždí Turista na těžkotonážním stroji, tak to musím s ním. Ještě pár lidí díky němu dáme, abychom pak se svým opoceným čelem nahoře u parkoviště glosovali, jak se komu jelo. Popřát si s Líbou, Salem a dalšími borečky, ať to letošní sezóna dopadne podle představ. Zase to chutnalo, i ten sjezd na Zbraslav a následná Zvole, která zavoněla jarem a 3 kopci. Díky oranžová armádo, že to držíme i v roce 2018!

PERUC

Iceman – Hoši díky za tenhle den!

Uplně lehce se mi včera nestávalo. Sice v 6.00 futruji vločky už, vidina 200stovky tvoří v krku knedlík. K tomu venku rákoska, no nic, ono to nějak dopadne, ještě doplňuji chechtáky, aby bylo na vlak. Na kruháku již Profesor s Kolíkáčem, po kiláku nabíráme Turistu, aby nás odtransportoval k záložně. Pocitově nic moc. Turista topí, mně zlehka pobolívá hlava . Ještě před Brandýsem stavíme a hned futruju první tyčku. U záložny mraky pacientů, dobře, celkem vyrážíme v jedenácti a než dojedeme k orlímu pomníku je nás ještě o 3 více. Síla skupiny je neuvěřitelná, ale když se ocitnu na špici, pakuju se pryč, nejsem schopen rychlost udržet. Ale nijak si to nevyčítám . Turista našel parťáka Bobka, Kapr, Barbánek, Pistachio, Vlčák, Mišutka, Profesor, Kolíkáč, snad jsem na nikoho nezapomněl, tahají špice s takovou lehkostí, klobouk dolů a v duchu jim děkuji za tohle povození. K orlímu monumentu to uteklo až nesmyslně rychle, avs určo 30 a konečně mi přestala bolet hlava, to asi káva v Peruci začala fungovat. Pokud cesta do Peruce ubíhala, zpět už to byl let, až do Mělníku z kopce, to mělo grády hoši . Ta stěna v Mělníku tedy taky. Kvůli ní se pak muselo stavět, polovina mančafu potřebovala doplnit sacharidy párkem v rohlíku. Inu prosti gustu ... No a najednou to bylo za pár. Před Kostelcem se loučíme s Brandýskou větví, endorfiny se mi začínají vyplavovat, jo, to nádraží nebudu muset hledat. Turista nás konečně nechal i tahat . Před Prahou kontrolujeme budíky, na 200 to nevypadá, ale Robert velí, 2jka na začátku bejt musí, na Jížo míříme malou oklikou. Hoši díky za tenhle den.

Kolíkáč – Wobjížděcí období je tady!

Wobjížděcí období je tady, podle směru větru padá volba na Peruc. Velký respekt z té dálky, ale plánovaná účast mě snad schová a doveze zpět. Letos rozjařený mega-wobjížděč Iceman to na kruháku již pumpuje, do toho překvapivě Profesor, kterého jsme museli ukecat, jak ženskou do postele. To bylo keců, že to je moc dlouhý a že bude zima a že nemá suplementy a já nevím co. Do Brandýsa na sraz je to v režii jednoho muže na poctivé oceli, Turista wattí tak, až mám pod bundou koupaliště. U Záložny ucpaný chodník, nové i ošoupané oranžové oblečky září na všechny strany. Plácnutí si s kamarády, kolik jsme toho již společně zažili a zase jdeme do toho, to natěšení v očích a hlasitost našich hlášek je nepřehlédnutelné a nepřeslechnutelné. Do toho legenda Šturm, která má jen 1900 km v novém roce . Endorfiny pracují a kdo se zakecá ztěžka stíhá rozjetou mašinu Bobek-Turista. Do Neratovic neslezou ze špice, takže o zábavu je postaráno. Užívám si dvojičku s Icemanem, mám neskutečnou radost, jak se vrátil a má dnes chuť se přiblížit k magickému dvoukilu. Oba se utvrzujeme v tom, že špicím se budeme vyhýbat, chceme být v Dubči fresh. Naštěstí to této skvělé bandě vůbec nevádí, to už je roky prověřeno. Veltrusy a za chvíli u pumpy na hlavní se připojuje Quintana ze Žehrovic alias Mišutka. Ten byl avizovaný, teď třeba ještě překvapí Vlčáci, ale když nejsou nahoře u strategických zásob ropy, tak už na ně zapomínám. Jaké je to ale překvapení, když nám jedou v ústrety za Velvary! Nálada graduje, navíc když už i na směrovkách zahlédneme bájně slovo Peruc. Profil se houpe a já se dávím houskou, která se mi nalepila na patro. Hold málo

marmelády Vraný, vzpomínám na legendu Vitase, který nám to tu ukázal, brána na náměstí, brána do nové sezóny! Prý se tu točil major Zeman, počasí dnes tomu nahrává, nízká oblačnost zahalila slunce a pocitově je snad kolem -5 stupňů, i když budíky ukazují nulu. Borečci spurtují, je ještě splachuji housku, a navíc v palici vím, že nesmím blbnout. Stejně nás všechny spojí společné foto u Orliho pomníku, kde je všechno plastové, jak orel, tak i pamětní deska, jak se dozvídáme z cedule poblíž. Zvláštní pochmurnou krajinu rozjasňuje pumpa v Peruci. A letos hlavně rozparádná paní pumpařka, které se nelze dívat do očí! Rozepnutá mikina až do půlky těla odkrývá její chlouby, Barbánka to tak uchvátilo, že chce ohřát vodu do termosky a jít s ní dozadu za závěs! Není divu, že většina si jde koupit něco i vícekrát! Přímotop rozžhaven na maximum a obložen rozmrzajícíma rukama a nohama. Vlajky dnes visí bez pohybu, hold i nazpět si to budeme muset odmakat sami, na KOMy to nevypadá. Ale i tak to chutná, krásný povrch a stále mírně dolů, s pár pohoupáními až do Roudnice. Tady brdek na Krabčice ve vzorném šiku a stejně tak do Mělníka, odkud se již line vůně 90 % masového párku v teplém rohlíku. Většina jde do něj, jen Iceman ohruje nos a dává sušené datle! Jen by u Dubče nelitoval! Zoncolan s výhledy na vinice a pomalu se rozdělovat do svých domovů. Jižní sekce přes Kbely a ve Štěrboholech atmoska, jak když se blíží v hospodě zavíračka a začnou se objednávat fritany. Dáme dvoukilo! A magoři Iceman a Profesor to požehnali a jak tři trubky jsme ještě kroužili kolem vany. Byla to nádherná společenská událost, večírek, kde se podávalo to nejlepší šampaňské s kaviárem, bylo to boží, díky všem, bez vás bych to v životě nedal!

Profesor – První letošní kilo a dvoukilo

Sedím v práci a když zrovna nechodí tikety, tak píšu report ze sobotní terapie. Zprvu jsem ani nepočítal, že se této akce zúčastním, ale když v pátek večer zatutá WhatsApp s povzbuzením od prezidenta, tak neváhám a nastavuji budíka na 5:45. Rychle udělat práci a v 7:25 letím do obchodu pro palivo. Rychle se nasoukat do nejteplejších hadrů co mám a v 8 už stojím na kruháku u Shellky. Dorazí Kolíkáč s Icemanem a v Petrovicích nabíráme domestika Turistu, který nás odtáhne až do Brandejsa. Vyjždíme a na špici pořád Turista s Bobajzem. Koukám na Garmina a ukazuje 43km, když konečně střídá. Spolujezdec, který není ze Šlapekve se nechápavě táže, zda jsou všichni tady takový tahavý...odpovídám jen, že ne - tohle je extrém. Cesta pohodově ubíhá, jede se mi dobře na jednici, suché silnice, jediné negativum jsou mrznoucí prsty na rukou. V Peruci focení, pumpa a už se jede z kopečka směr Roudnice a Mělník. Bavi mě Garmin, který ač byl plně nabitý ukazuje jen 10% baterky a já pozoruji jak každé 2km ubývá 1 %. Stojka v Mělníku mi ale už vůbec nechutná a už vyhlížím pumpu a párek. Od 130km už se mi nejede dobře, každý brdek se zakousává do nohou jak kdyby byl dvojnásobný - není se co divit letos najeto cca 600km. Od Kostelce už visím jen v háku a obdivuju Icemana, který střídá na špici zmoženého Turistu. Nakonec ještě s Kolíkem a Icemanem dojedeme 2kilo zajíždkou přes Újezd. Pěkné to bylo, až na počasí samozřejmě.

Turista – Hezke to bylo a poucne!

Tak už jsem se nějak probral. Kolikaci Icemane jeste jednou díky za podporu. Vylet se povedl, jen na posledních par km budu dele nez obvykle vzpomínat. Prepadla mi po uterku jarni nalada a nalozil jsem si vic nez jsem stacil snist. Zimak, zima a absence kilometru se neda ocurat. Cekal jsem ze nas bude min, ale rano se s Legendama pririti na sraz i Profesor a u Zalozny vylozene naval. Pri ceste do Brandejsa mi prislo ze ranni sliz nekaj klouze, nebo kolo plave tak jeste dofoukavam zadek. A uz letime s Bobkem na Neratovice, cesta pekne ubiha ale po 40 km na spici uz jdu radeji stridat. Pojim popiju, teplota porad neklesa, krasnych 32-34 a uzivam si skupinoveho zazitku plnymy dousky. Prichazeji prvni magnetky a je citit ze nohy uz nejdou jak bych si pral ajajaj, tak musim s rozvahou. Jak se skupina preskupuje tak se vzdy dostanu na radu drive nez vychazi v rovnici o dvouch neznamych ale zatim mi to netrapi vzdyt to neni ani 200 a je nas dost. U pomniku sprint za Bobkem, jeste jsem ho uvisel, ale zacinam tusit ze zpatky to nebude zadarmo. U pumpy regeneruju co to jde, hlavne moc neprochladnout. Po pumpe se po uvodni kose jede docela dobre, i stoupani z M. Lazni docela ujde. Do Roudnice to nekaj dosudlame, ale od stoupani na Rip mi zacina tuhnout usmev. Kapr Bobek, Vlcaci jak Baletky, jen mne to dost drhne. Utesuju se, jeste kousek, z Krabcic je to do Melnika z kopce. Moje prvni spice s Kolikacem, ani neprotestuju ze jdem brzo dozadu. Netrpelive vyhlizim Melnik, Stary most uzavren tak jeste zajizdka na hlavni. Stena uz mne vylozene nebavi, vytahnout tam to zimni monstrum stoji hodne sil. Na pumpe si obycejne nic nedavam ale tentokrat parek a doufam v zazrak. Zoncolan se jede nastesti uz volnejc ale i tak uz zas dorazeji ty myslenky 'proc si to clovek vlastne dela'. Posledni spice s Kaprem, resime Zwifta, potrebuju dost dejchat, palim uz jen tuky, tak nekoverzuju uplne plynule. Kostelec, skupiny se deli a zbyvame ctyri. Vim ze odtud zacne teprve ta prava cyklistyka, to koreni, ta sul, co to dela tak hezky. Posledni vypeti, posledni spice, ale kdyz po rovine jedu tak 23 tak se Iceman nesmele zepta jestli nechci vystridat. Prichazi Melnický zazrak v podobe Icemana ktery nas vlaci polmi k domovu. Napada mi myslenka ze Zwift je vlastne vyborna vec, v tomhle okamziku bych na tom uz davno nesedel. Nebo je to to co lidem na Indoor cyclingu chybi, pri nem se techto stavu proste nedockate, gauc je tak blizko. Kazdy mikromagnetek boli, a mam co delat stihat i rovinky v haku. Mam je vsechny spocitane a postupne je odškrtávám, Sluhy, Velen, Vinor, Satalice, prejezd nad dalnici, hura, prezil jsem ted uz jen maly hupik v Kyjich a Sterboholy. Kluci si jeste planuji dotocit dvoukilco, mne se nechce uz vubec nic. Hezke to bylo, poucne, i kdyz Peruc neni tak

daleko a nešlo se rychle, dokáže člověka vyskolit. Přijít to chce větší respekt, rozložit síly a držet Bobka na uzdě. Když se vše povede chtěl bych si spravit chuť tam kde je všude blízko.

NOVÝ BYDŽOV

Turista – Highs and Lows

Dnes to bylo parádní, skoro jako na Zwiftu, vůbec se mi nechtělo z toho slezt. Díky jednici, teda dvojce jsem zase mohl zazít ten pocit, že kolo dělá, což chci já a ze slapaní není plynutí energie. Takže sláva zimákům, bez něj bych nevěděl, jak to je. Před celou akcí jsem měl velký respekt, jestli ještě budu moct po Peruci otocit nohama, teď už vím, že můžu. Ráno do Mochova VV a bez Milhoše. V Mochově 10:01 a Kapr nikde, tak mu jedem naproti. Ve Vestci jen Pepino, chvíli čekání a už tancíme po 611. Trenér velí petatricet, gumy si zpívají svou píseň, nohy se zdají bezděčně, letíme s větrem o závod. Kolikac srší vtipem hláskami strída hláskami, zkratka super vylet Rentieru. Na padesátém jdu poprvé dozadu, přes mam jen respekt. Odbocujeme na vedlejší a snerujeme to vesnickama k východu. Vzádu se moc neohřeju, nohy jdou dobře, tak prostrídám vepředu pár kousku, chvíli s Kaprem, chvíli s Bonzem, s Profesorem jednou jsem i Kolikace premluvi. Na hranici K.H. kraje v kopečku blbnem s Kaprem, otvíráme stávidla a palím první sirku. Před Chlumcem se trochu trháme, a v kopci za ním take, myslel jsem že defekt, ale nakonec skupinka dorazí. Jsme na pumpe. Pumpárka nás za ty roky už zná, jen se zamyslí - to už je to zase rok. Při odjezdu za námi vyběhá, máme telefon, asi trenér, ale nedá se mi otocit skupinu k návratu. A přichází bajné namesti, vykřiky radosti, a je to to fakt všude blízko, Hradec 20, Jicin 29, Praha 90. Vlajky vzdávají hold, silnice jako stůl, to bude let. Nohy poradí jdou, sice už nedávají výkon samy, musím je trochu pobízet, ale spousta ještě zbyva. A zase spice, protáčím vepředu vzdučky pár lidí, občas jdu dozadu. Pekna byla s Profesorem, před Mestcem bok po boku páde a vitr vitr ve vlasech. Peknou vystrihli Bonzo s Kaprem za Mestcem. Před Nymburkem První vložky, v jednickarích hrkne, jak to dopadne. U Kameneho zboží už pekna chumelenice, vyběhám si frustraci na trenérovi, ale bez jednice bych si to tak neuzil, takže omluva, a všechno dobře dopadlo. Z Kostomlat poslední spice s Kaprem, krásný testík VO2max. Přes Prerov nás provedl Bonzo a do Mochova Profesor. A přichází korenicko, zvolnilo se, ale stejně se nedá držet skupinu úplně kompaktní. V Kozovazech zkousím zkratku, překvapily mě trochu schody, ale měl jsem rychlost tak se dají objet. Uvalska rovinka, sice jen petadvacet, ale skupina se drží pohromadě, paráda. Na hlavní dostaváme s Profesorem zelenou, a valíme napřed. Jsem za to rád, přes jen pospa je pospa. Už to zase frezi, ukázat Profovi v Kolodějích zkratku kolem zamku, palím poslední zbytky sirek, správný trénink má přes gradovat a přes nepřijedu s plnou nadrží. U koni zvolnuju, a v klidu to dotacím domů. Čas máme parádní, rychle shodit tretry a bezim do školky. Krystinka zdraví a děkuje, jak vám to dnes pekne odsejvalo. Parádní vylet díky všem. Dnes jsem měl zas ty pekny pocity, když člověk přilítne pod kopeček, zvedne zadek párkrát do toho slapne, vylítne nahoru, pak jen zasednout a cítit, jak kolo s každým slapnutím zrychluje a letí a letí. Highs a Lows jsou jak nerozluční kamarádi, bez druhého bychom neoceníli toho prvního, zasil jsem je teď oba, ale dnes přišel ten první a užival jsem si ho plnými doušky.

SAN PIEGO

Bonzo – San Piego

Na začátku stál v Pardubicích jeden barák, který mi ležel v žaludku. Bylo třeba zjednat spravedlnost a povolát spolek soudců, který dá kolmo Pardubky švihem a vynese nad barákem poslední soud. Plakát, obepsat pár lidí a hned to vypadá, že s náložema na San Piego nepojedeme s bráchou sami. Počasí vypadá také vcelku dobře, soudci na jednicích, broďští bratři chystají před švihem fortový materiál pro odpal. T-3hodiny. Na srazu 15ti členný balík a nad barákem se začínají stahovat mračna. Doprovodný vůz má na srazu jasné hudební instrukce, atmosféricky šířit bříchtův barák. S pardubickým barákem nebudeme mít žádný slitování V 9hod. abfahrt k San Piegu. Na špici s Pavlem Dobiášovským první kilometry švihem vedeme balík do Polabí k Poděbradům. Brácha testuje kamerku a balík už je za Poděbrady, kde se mají připojit kolyňáci Petr Harnoš s Radkem Melšou, který při letošní absenci Jenči patří mezi favority na spurt. Nakonec se s nimi přidává ještě Jirka Křeček. Balík se rozrůstá a tak má Turista vždycky někoho do levé brázdě vedle sebe. Jo, taky jsem v té levé lajně párkrát jel a slušně vyslanej jsem se po chvíli radši dekoval na bezpečnější místa do závětrí balíku Pavel si takhle najel levou lajnu na špic a brácha: "Tak co, Pavle, tepy dobrý?" V Žiželicích otáčí Jarda Karas, který s námi letos celou trasu nedojede. Na 63.km sprinterská prémie, kterou se omlouvám, jsem nestihl ani zahlásit celému balíku dopředu Petr Harnoš hned za Chlumcem, asi 4km před premií nasadil a mizí. Jedu na špici vedle Bobka a jen hlesnu, že jde po premií, takže kromě Bobka nikdo v balíku nemohl slyšet, že se rozjíždí soubor o premií. Příkládáme a kolem mě Radek Melša, pojď. Mám sekeru a jedu dost dlouho za svý, než se mi daří díru sjet. Kouknu za sebe a bratr na zadním. Jak se to posjíždí, je chvíli klidu. Hárný tam ale bombí nástup za nástupem, stojí to dost sil a o premií se fakt závodí, to se mi líbí a nohy jsou na prvním letošním pořádně kyselým výletě. Pak ještě příkládá Bobek, na premií už jen mírná levá a rovina. A Hárný další nástup, už jen cílová rovinka, zaslechnu "LEVÁ", kouknu a Radek Melša páli

vysokooktan a letí k ceduli. Ještě jeden nástup zkusím, ale nohy už vystavují stopku. Sprintérská prémie: 1. Radek Melša 2. Hulíš 3. Mlhoš T-1hodina. Po sprintérském blbnutí krátká zastávka. Cesta pak rychle utíká. Největší starost co s těma zákazama vjezdů cyklistům po Piegu, no nic, uvidíme pak ... Silnice vyhrává a vše bez problémů U baráku Bětka se ségrou nás vítají nafasovanými zvonky z cyklokrosu. Soudci v talárech shromáždění, maketa na místě, nálože položeny, tenhle barák na vodstřel už nebude víc hledět s pohledávkou ku Brodu, exekuce začíná ...T-5, 4, 3, 2, 1 a wono hovno, protože nefunguje zapalovač Na další škrtnutí už naskočí a s ním i trochu pár lidí při detonaci 1,5g slože dokoná cíl dnešní cesty, barák je na hadry, masox Pak naplánovaná zastávka u benzínky, připravit se na ty nekonečný rovinky za Pardubkama. Skoro půllitr kafe, polomáčenky, se pojedje ... Minulý ročník to v pár lidech tak nejelo. Ale letos to frčí úplně jinak, když na špici balíku makaj lokomotivy Turista s Bobkem. Rovinky odsejraj fakt parádně a na zpátečný cestě se trasovací taktovky chopí Bobek, který nám loupne v Týnci, namísto rovinky na Kolín, dloubák na náměstí. Metry naskakují a reklama na plakátu s 300m up je ta tam jako i napsanej průměr 27km/h - to byl velkej úlet Alf dostává po Týnci zabrat, ale bojuje a je zpět v balíku, kde ho brácha kryje na větrný straně. S kilometry bojuje i broďák Standa Šaroch, ale porval se statečně, fakt pěkný! Od Poděbrad stejná trasa jako na výjezdu, v Hořanech balík opouští právě Standa v křečích, že si ten kousek už dotočí volně. Na samotnej závěr jsme si ještě zazávodili s Turistou, Bobkem a Pavlem. Poslední watty vypuštěny a s chutí na polévku a lívance. Support tým nás očekával později, protože jsme letěli jak howada Polévka, lívance, kafe, zábava a vyhlášení prémie, kterou jsme si museli nějak přitřknout s bratrem na malou domu, když se všichni, kteří skončili přede mnou, nedostavili Líbilo se mi i bráchovo ocenění nejpilnějšího jezdcce balíku. Byla to super akcička. Díky všem!

Hulíš – San Pieg

Od posledních Pardubic (2016), které jsme pořádali a které jsem jel se toho moc nezměnilo. Bohužel nepatřím mezi šlapky rentiéry, ale do skupiny pracujících lidí. Takže můj nájezd km k datu 18. 2. 2018 je vševypovídající. Občas hod'ka na trenažeru, když je čas v tejdnu, tak jsem se jel projet na cca 50-60km, ale to bylo tak celý. A ještě k tomu jsem začal jezdit až ke konci ledna. Ale pořád jsem na tom líp než posledně – to jsem to jel s najetýma asi 200 kilometrama a ujel jsem to bez nějakých větších problémů. Tenhle rok jsem to zvednul na asi 530km natočeno před San Piegem, takže žádný problém, že jo... Po příjezdu z práce začínám balit, hlavně na nic nezapomenout (asi nejdůležitější věc – kamera na dokumentaci). Byl to dárek od přítelkyně k Vánocům a od té doby nebylo kde to vyzkoušet, takže na Pardubkách ji bude čekat hned vstřej start bez nějakýho většihó zkoušení. Večer přijíždíme do Brodu k našim a bratr mě hned straší, že bude v sobotu večer sněžít a v neděli ráno, že bude mokro... Prosimtě bráááácha, v Brodě nikdy nesněžilo, proč by tomu mělo bejt jinak před San Piegem. Po asi 380tym zmáčknutí F5 se brácha konečně dočkal a norové aktualizovali předpověď – bude sucho. Čtu diskuzi na šlapkách, že všichni berou jednice... A kurva, to se asi pojedje... Zpátky 135km do Šluknova pro Authora už nejedu, Fort musí plně dostačovat... Je to tu, neděle ráno. Kvůli bráchovi, kterej mě donutil vstát dřív, se hrabu z peřin asi v 7:20, že prý chce být jako organizátor na srazu mezi prvňáma, aby se udělali ještě nějaký záběry a fotky. Je už po půl 8, já si v klídku piju káves a snídám koblížky a bratr pořád nikde. No to si snad dělá srandu, jsem mohl ještě spát... Ale hned vzápětí už odemyká dveře. Naházíme na sebe oblečení, naplníme kapsy u dresů a valíme do sklepa ke kolům. Maličko to dofouknout, abych to nejel na 4 atmosférách, který jsem tam doteď měl, ale i tak to nepřeháním a nechávám nižší tlak, pořád je to zimák a je půlka února. Maličko promažu řetěz, aby alespoň po cestě nezpíval, když už je rezavej a můžeme vyjet. Jedu o chvilku dřív než brácha, točím pravou na parkoviště, kde už je oranžovo. Po chvilce odjíždím z parkoviště a příjezd si zopakuji, tentokrát už se zaplou kamerkou. Wohooo, první ofiko záběr má kamera za sebou!! Než se to u Vela všechno posjíždí, tak to chvilku trvá a už mi začíná být pomalu zima. Když už jsme konečně všichni, uděláme rychlí foto a vyrážíme. První metry jedeme s bráchou na špici, abychom to vyvezli ven z města. Pak už se uklízím dozadu a užívám si jízdu v háku. Říkám si, co to tam vepředu jede za howada, že to moc nešetřej... Určitě Turista, kdo jinej – slyšel jsem o něm, že je to magor a jak se na špici dostane např. s Bobkem, tak se půlku švihů nestřídá. Ale jak se říká, kdo neviděl, neuvěří!! Cca po 15km na mě vychází první špice s Davidem Jarym, tam se ale nezdržím dlouho, před Milčicema hned za přejezdem vyjíždím před balík, abych ho mohl natočit, jak okolo mě proletí. Brácha vyjíždí napravo na cyklostezku a taky tahá z kapsy foťák. Po krátké foto / video dokumentaci se zařazujeme nakonec. V balíku více méně žádná změna, Turista vesměs pořád na špici a jen se mu tam střídají poslintaní lidi... Cesta rychle utíká a zanedlouho jsme v Chlumci, za kterým nás čeká sprintérská prémie. P. Harnoš za to bere hodně brzo, tak brzo, že bratr prémie ani nestihl ohlásit (i když jsem ho upozorňoval na to, aby to řekl s větším předstihem). Chvilku to vypadá, že po něm nikdo nepůjde, ale nakonec se pár lidí chytlo... Mlhoš, Bobek, bratr, Radek Melša tu taky nemůže chybět. Mlhoš se to pokoušel dost dlouho sjet, brácha dřel cca 15m za ním a já v klídku nalepenej na jeho zadním kole. Když se to posjíždělo, chvilku byl klid, všichni po sobě koukali. Pak to zase zkusil Harnoš, po sjetí to vyzkoušel ještě Bobek. Ale bez úspěchu, jedeme pořád pohromadě až na závěrečnou rovinku – cedule už na dohled, ale pořád relativní klid, když najednou vypálil Radek Melša z levý strany. Než jsem se zvednul a stihnul zareagovat, měl už dobrejch 10m náskok. Ač jsem ho pomalíčku stahoval, už to bolelo a nešlo už zrychlit. Posledních pár metrů už jsem věděl, že nemám šanci, zkontroloval jsem situaci za sebou, díra tam byla, tak jsem už svěsil. V klidu jsme se vydejchali, než nás dojeli ostatní a letělo se dál. Před Pardubicema zákaz cyklistům na silnici, po který jedeme – všichni v

klidu a jedeme dál... Nikdo netroubil a všechno to proběhlo v klidu. Chvilka kličkování a už nás vítá barák na odstřel za doprovodu řinčení kravských zvonců... Ségra s přítelkyní vytahují termosku s čajem a něco k zakousnutí. Krátké občerstvení a můžeme zahájit detonaci. Všichni si dělají prdel, ale ve chvíli, kdy došlo k výbuchu hromadě lidem ztuhnul úsměv na tváři. Ani já nečekal takovou šlupu! Po zlikvidování důkazu o výbuchu sedáme na kola a přesouváme se k nedaleké benzíně, kde si dávám mega kafe skoro do půllitru. Tak to jsem ještě nepil, teď to musí jet samo... A taky že jo a očividně jsem nebyl sám, kdo pil to co já, protože kousek za Pardubkama jsme udělali 2. overall a o kousek dál i 6. overall. Cesta zpátky utíkala parádně, dal jsem si tam jednu celkem pěknou špici s bratrem, pak na mě vyšel Turista, kde jsem se dlouho nezdržel. Po chvilce mi hořely nohy a musel jsem odstřídat, ale jinak se mi jelo až překvapivě krásně. Bohužel ne všichni jeli v takovém luxusu jako já. S přibývajícím kilometra a pekelným konstantním tempem, co udával Turista, to už někoho začínalo bolet. Ač jsem zdaleka nebyl ten nejsilnější v balíku ba naopak... a říkal si, že za to dost možná v závěru zaplatím, jel jsem vzadu a snažil se ostatním pomáhat a jet jim na větru (pravé straně odkud foukalo) i když mě samotného to občas už tahalo za nohy... Díky Turistovi, který si z balíku udělal trhačí kalendář, jsme to v Poděbradech museli už ztočit na Brod. Jel jsem ve dvojici se Standou Šarochem, který už před několika kilometra říkal, že si asi vystoupí a dojde vlakem. To se mi ale nelíbilo a chtěl jsem ho dovést až do Brodu. Tak jsem ho v brdkách i tlačil, aby co nejméně pošetril. Když už to Turista začal zas přehánět]:-> vlezli jsme na špici s bráchou s tím, že to spomalíme. Bohužel pro mě po pár km na špici se začalo projevovat to pomáhání ostatním a nájezd 500km v letošním roce a musel jsem sám odstřídat. Zajel jsem zpátky na konec balíku a koukal, jak na tom jsou ostatní. Ač jsem se snažil, co mi síly stačily, Standa to bohužel cca 7km před Brodem (za Hořanama, kde je to lehce nahoru) vzdal. Řekl mi, že už ho berou křeče a že si musí zastavit, abych jel. Tak jsem ho tam teda nechal a dohnal trojici před náma. Uplně vepředu se pár kousků za Klučovem utrhlo a chtěli si to asi ještě dát o ceduli v Brodě. To už jsem ale jel v klidu vzadu s Icemanem, Palcem, Profesorem a možná že tam byl ještě někdo, už nevím. Dojeli jsme na křižovatku, kde na nás čekali, část se odpojila a jela k autům, druhá část včetně mě jsme jeli směr základna a žranice!!! Kde jsme už v pohodičce poseděli, nabrali síly, vyhlásili prémii, rozdali ceny a následně se rozutekli k domovům. Byl to neskutečněj nářez, na který člověk jen tak nezapomene... Díky všem co dorazili a podíleli se na tý parádně strávený neděli!!! Jste borci!!! Už se těším na závody a k návratu do oranž barev po převzetí nového dresu od Profesora na tuhle sezonu – sedí parádně. Je to luxus!

Iceman – San Piego

Kdyby mi někdo řekl, ještě v prosinci, že budu mít 19.ledna na kontě 2300 km, nevěřil bych mu. Že budu schopen za den natočit přes 200 ? Opět, nevěřil bych. Kuwa a je to tak. Napsat to mohu jen díky týhle oranžový partě. Na samotku by tohle nešlo. To možná dokáže Dreamer nebo Bobek. Posledních 8 dnů ryju zlatým písmem do Stravy. Peruc, Bydžov, San Piego. Mezi tím nic. Vždy si to pěkně prásknout a odpočívat. Všechny švihy v luxusní společnosti, každý s jinou příchutí. Peruc, první dvoukilo po mnoha letech. Stres hroznej. Ale dobrý kupodivu, aby Bydžov o to víc bolel. San Piego jsem původně v plánu neměl. Volala Paka. Život je košatý a často překvapí, takže v neděli stojím v Českém Brodě, fotím se s jinými blázný před velo prodejnou. Čumím na bráchy z Brody, na tu organizaci okolo. Budeme mít luxus doprovodného auta. 2 hostesky. V cíli se navíc chystá závěrečný mejdan s rozdělením. Docela se těším. Od středy jsem pouze gaučoval, mám slušnej cyklistickéj abstrák. Bydžov však straší. Na špici nepomyslím, proč taky, když máme Turistu, Bobka, Profesora, Mlhoše, Hulise, Bonza. Jsem zašitej tak, že nedovedu poznat jestli vůbec fouká. Do Pardubic jsem si zvedl tepy jen jednou. Kousek za Chlumcem na rychlostní prémii. Ne že bych se zapojil, to ne. To jen Turista likvidoval náskok uprchlíků, co Vám mám povídat, málem je sjel. Naštěstí to bylo jediné kočkování do Pardubic. Žádněj velkej dojem na mne neudělaly. Špinavý město, každá druhá ulice má navěšeněj zákaz vjezdu cyklistů. Pochopitelně tohle neakceptujeme. Pardubice si tak zasloužily co jim patří, bráchové jim odpálili jeden barák. Akce byla pečlivě zdokumentována 2 fanynkami, které navíc nabízely čaj a koblíhy. Pumpa tak vlastně nebyla potřeba, ale tradice je tradice a tak zas jedna benzínka prošla oranžovou zatěžkávací zkouškou. Cesta zpět to byl fakt let. Vítr pomáhal. Obyčejně je návrat po větru fine, ve spojení s Turistou se to však někdy dokáže zvrhnout, ale tentokrát to šlo. Kluci se u něj střídali, celkem slušně ho brzdili. Takže pohodové tempo i pro doprovodné vozidlo, pořizujěj dokumentaci, v balíku se kecalo, prostě objemy jak mají být. Žádněj stres, vyzobávali jsme rozinky z cyklistické vánočky. Mejdan v Brodě vše navíc vyšperkoval. Polévka, lívance, takhle by to šlo po každým švihy. Bonzo a Hulis na hrad !

Kolíkáč – San Piego má prostě příběh!

Stojíme v Brodě před AutoMotoVelo a z doprovodného auta vyhrává Brichta a jeho Barák na vodstřel. Chytli jsme se za ramena na společné foto a taky jako slib, že si to dnes hromadě práskneme. Ředitel výletu Bonzo rozjíždí na špici úvodní bomby a mě se jede setsakra zle. Vidina San Piega, budíku s číslem blížícím se k 200 km mě vhání do očí málem slzy. Nikdo ani nedutá a drží pusy a dvojičku. To snad není možný .... móóc! Konečně se zvolnilo a mě se lépe dýchá. Palec na blatníku, jinak všem jančí pod zadkem jednice nebo skoro jednice. Jak kdyby byl ve vzduchu cítit duben, a přitom kosa jako v Rusku. U vlakového zkušebního okruhu u Peček první čůrání. Nakousnu housku s kiwi marmeládou, hltnu vařícího čaje a znovu se zašívám do svého kupé dále od špice. Trenér Staříků mi říkal, že leden a únor hubnu, netřeba mi jezdit v červených číslech. Ona ta druhá, třetí brázda někdy taky stojí

za to. Především Turista čaruje, a to ještě jeho chvíle mají přijít. Od Poděbrad po stejnou trasu jako na Bydžov. To se neomrzí, ten pohled na 8 možná 9 vyrovnaných dvojic. Za Chlumcem my vzadu neregistrujeme, že bude premie, přední část skupy odlítá. Chvilu po sobě koukáme, pak dostává Mirek jasný pokyn, jed'. Málem jsme je dojeli, taktiky jedny! Mydlíme to po neznámých prosolených silničkách, Lázně Bohdaneč, Rybitví, Semtín a San Piago se svým barákem je tu. Přichází překvapení, když je tu doprovodný vůz a z něj se vynáší maketa baráku na vodstřel. Střelníkem Bonzo ji rozpráší zdařilým výbuchem na cucky. Slušná detonace! Jdeme spláchnout střelný prach a sůl ze silnice na pumpu. Atmosféra k nezaplacení, jak banda pubertálních floutků. Kopu do sebe asi litr amerického zázraku. Na ten to pojede. Ale moc se nechce, prý ještě 100večka. Ale když máte Turistu, tak to uteče rychleji než voda v Labi. To byl let. Vystřídali jsme se u něj na špici málem všichni. Zneužil nás pěkně! Oškovbrh! Tak to už není tak daleko. Nehorázně se těším na slibovanou party v kanclu. Konečně kolo v autě a kotel vynikající polévky. Jdu s plným talířem 2x. A pak lívance s marmoškou nebo tvarohem a zasypat cukrem se skořicí. Vše je dovoleno, tohle prostě nemá chybu. Fantazie, jak tím celá rodinka našeho bratrského dua z Brodu žije, fakt díky, budu vzpomínat i na ten animační program okolo, San Piago má prostě příběh!

Turista – Bomba!

Tak dnes to byla bomba, velká, a opravdová, s velkým B. Uplně mne fascinovalo kolik nadsení, usilí a financí Bonzo s brachou a celou rodinou do akce vložili. Jste jednou velké díky. Večer volá Profesor jestli jedu autem, tak tedy kyvnu a dohaduju sraz. Ráno se nám daří do už docela plného auta vložit kola a sebe. Na parkovisti rychle pozdravit ostatní, převleč se a hura před Auto Velo. Tam už čekají slicke fotografky které nás budou dopravovat celý den. Rychle foto a už nás patnáct kousku pada k Poděbradum. Je mi trochu chladněji, odložit jsem jednu vrstvu aby jsem se nepotil až se pojede rychleji. Poděbrady jsou tu coby dup, je znat že jsme vyrazily z Brodu a ne z Prahy. Napojujem se na již tradiční cestu jako na Bydžov. Jdu na špic a konečně se ohrívám na provozní teplotu. Spice me docela baví, vzdycky vystrídám pár kousku, každý má trochu jiný styl, a každému borci dám prostor at si jede jak chce, někdo víc, někdo méně, tak cesta pěkně ubíhá. Občas jdu dozadu prohodit slovo najíst napít. Silničari v K.H. kraji soli opravdu vydatně, jen jsme tam vjely silnice mokrá koncentrovanou solankou, jestli to čáka tak nám to sežere kola. Clumec, zkratka kolem Penny, a vpředu je vydet jak někdo ujíždí, později mi dochází že asi premie, zvedá se další skupinkastihacu, zatím mne to nechává klidným nikdo nic nevyhlásil, třeba jen blbnou. V další vesnici se skupinově dohaduju že je budem stíhat, nevíme kde je cíl ale nejspíš je stejně nesjedem, tak aspon trenigovy sprintik na ceduli. Lázně Bohdaneč, krizujeme Opatovický kanál, a Pardubice na dohled. V Pardubkách parkrát prava leva, do pojezdu a jsme u Baraku. Opet nás překvapují dnešní skvele fotografky. Drobně obcerstvení, a Baracek je připraven na položení naloze. Radeji dávám prsty do usí, sleha to byla pěkná, byla cítit i tlaková vlnka. Devcáta počítala se vším a odněkud vytahují i koste k uklidu. Presouváme se na Pumpu, dojmím zbytek chleba a užívám si atmosféru mezi kamarády. Nohy jdou vyborne, a sirky jsem spalil snad jen dvě, tak po obcerstvení jdu zase záhy dopředu a užívám si další sekci spolu s Bobkem. Bobek jede vyborne tak akorát, cítím že bych tak vydržel jet hodně dlouho. Na hladem asfaltu cítím jak mi lehonce drnca zadní kolo, asi se zvedá boule co mám na zadním pláti, dal jsem ho tam na zdrbání na trenazeru a nechce se mi setup bourat, tak snad vydrží. V Týnci, mály kopeček na protazeni, a odbocuju na pěkně silničky, Bobkovy oblíbené a musím říct že mne se taky líbí. Kraji kolem Kolína jsem se vždy vyhybal ale tady je to pěkně. A je tu Libice a Poděbrady, nohy furt jdou skvele, už hodnou chvíli nestřídám a jen si nechávám posílat kousky na protoceni. Obevuje se i Kolikac, krásně nám to spolu sluší, škoda že tu není častěji. Zacináme stoupat, v zadu to zacina protestovat, máme docela pěkný průměr ale holt ho asi neudržíme. Před Brodem mne přefrnkne Bobek, asi se bude zavodit. Jedna sirka jste zbyva tak jdu za ním, s nymy jste Bonzo a tuším jste někdo. Trošku laskujeme, prostrídáme, se palíme co zbylo. Tyhle nastupy potřebuju jako prase drbání, chtěl bych se v nich letos zlepšit. A jsme v Brode, trochu zmatku kam se pojede, nakonec my k autu, zbytek do obcerstvovny. Obcerstvovna a další Brodske překvapení, celá Bonzova rodina, stoly prohybající se pod navalem vdolku a kotel polevky. Sel jsem si dvakrát byla vyborná. Rozhostila se uvolněná nálada a pohoda, demoraticky jsme se dohodli kdo vyhrál závodní premii, a cena zbyla i na mne, díky. Kdyby jsme nemusely domů dalo by se sedět hodně dlouho. Celou akci jsem si hodně užil, jak kulturní tak cyklistickou část. Vzdycky jsem si pral naučit se jezdit tak aby cesta pěkně osepala, aby jsem se udržel v balíku a na špici nikoho moc nebrzdil, a hlavně se u toho moc nenadřel a dnes se to povedlo. Jste jednou velký dík Bonzovi a Hulisovi, a všem ostatním za skvelou neděli. A průměr u mne nakonec dustojných 32,06.

PROSEK-HRUBÝ JESENÍK-PROSEK

Kolikáč – Kryoterapie na rozhlednu!

Rusáci nám posílají pozdravy ze Sibiře, Lukov raději zrušen, a tak protáhneme dutiny směrem východ na památnou rozhlednu Hrubý Jeseník. Zabalit se do arktických vrstev a vzhůru na kryoterapii! Na kruháku autorácká bunda, hrkne ve mě, že by Malina? Ne, to je nějaká nová wobjízdecí tvář z Michle. Lenka s HonzouB zakuklení stejně jako já, Turista, Camrda a Pupák na Těčku. Hned je veselejší, až do Mstětice budeme držet Turistu za kšandy, aby

jel lidské tempo. Drželi jsme ho úspěšně, jelikož máme dokonce i 4 minutovou sekeru, omluva Alfe, Bonzo, Fousáči, Kapře, Palče, Strejdo a ostatní! Vypustit nádrže a kolem 8 dvojiček začíná bojovat s krutým protivětrem. Nějak mi to moc nechutná, ty vrstvy na sobě, pod sebou zimák, v nohách mrazivá Zalíbená a navíc chvílemi tempo nehodné poklidného výletu maratonských veteránů. Vrcholí to, když je rozhledna na obzoru a jedeme na parádním sibiřském bočáku. Silnice je nám malá, zadní řady už nemají šanci se schovat. Navždy budu vidět Fousáčovo omrzlé ucho, prý to nevadí, už ho stejně necítí a borečka z Liberce, který to rval na vymazleném zimákovu na torpédu s koženým sedlem a rovnými říditky. Řveme móóóc, aby si nás docvakla i na chvíli utržená authorácká bunda a silou společnou jsme dobyli cíl cesty. Turista chce ještě hořické trubičky, ale mě tedy bude úplně stačit společné foto na schodech a pak se jen obrátit čelem vzad a nechat se odfouknout do teplé vany. Camrda si žádá ale ještě malé intermezzo na pumpě, a tak je mu vyhověno. Nazpět už to je stíhací jízda za Strejdou a Fousáčem, kteří pumpou jen prolítli. Od Mochova už chci ve stylu VelmiVolně s Pupákem a Lenkou. Camrda si ještě zašpásuje s terminátorem Turistou na Kozovazy, abychom to pak došrotovali v pořádku do tepla domovů. Díky řediteli Strejdovi, který to stále drží a letos to zase bylo s parádní účastí.

ÚSTÍ NAD LABEM

Camrda – Sebužín s knírkem

První dvoukilo letos. Vím jak po dvoustovce bejvám prošítej, i když mám najeto. Nechce se mi trpět s pocitem, že už nejsem schopen otočit klikou. Nechci, aby mi to po 150ti km začalo v každém brdku ujíždět. Nechci přijet domů totálně prošítej a celej večer trpět gastrodemenčí a nebejt schopnej poskládat větu rozvitou. Nechci, ale ten vejlet s těmahle koňma za to všechno stojí. Ranní folklor máme za sebou a Mírek už nás tahá jak kočka kořata do Mírovic. Jo, tenhle kluk má rok od roku větší fyzickéj fond, což ne úplně každý dobře psychicky snáší. Tuším, že letos mu to bude lítat i v kopcích a já se snad na ten náš tradiční, letní vejlet do Kolína pětatřicítkou těším. Věřím, že když najdeme vhodné parťáky zvládneme to i sedmatřicítkou a Mírek bude ještě spokojenější a na konci tak uvidí totálně vykostěnýho nejen mě. Grupa se rozrůstá a pocitově mi přijde, že se jede kaše, v háku, protože na špici se snažím moc neukazovat, tam vládnou jiní, povolanejší... S Kolíkáčem si poměřujeme tepy. Čísla jako ze sportky ani ze šťastných deseti to nejsou, na těch se drží pouze Mlhoš, který je ještě v hibernaci. Skupina je neskutečná, Iceman vyšvihanej jak zvíře, Karl tahá špice čtyřicítkou na 26“ biku s hrubým vzorkem, Kapr při chuti, neúnavný Mírek, Bonzo ve hvězdný fazoně, HonzaB s vyfoukanejma vlasama na zimáku, kopec dalších lidí, neskutečný, pořad letíme šrot. Mírek se od nás odpojuje někde kolem Roudnice, je to znát, zpomalujeme na lidské tempo, ale stejně na tu benzínku nakonec dojedeme. Vitasovi poháry chybí, ale kávovar pořad jede a Kolíkáčovi vtípky taky. Přidává se Hulís s kámošem. Vyrážíme na Sebužín. Letos snad poprvé bez startáku, bojím se to tam poslat, abych vůbec dojel domů. Jsme na kruháči a první stěna před náma, hubený zadky se zvedaj a mizí. V dále je slyšet jen hukot terénních pneu z Kárlova mtb. Tak s kým to letos pojedu? Zkusím to s Mlhošem a když to nepůjde, tak počkám na Mišutku. S Mlhošem to jde, z jeho hlubokého zimního spánku ho neprobudí ani moje hluboké dýchání. Tak to asi půjde, pro jistotu si lezu na špic, abych jel tempo, ve kterém si s ohledem na jisté okolnosti připadám celkem komfortně. Jedeme s Mlhošem, kamarádem Bonza a pánem s knírkem. Mlhoš jde do zadu, kamarád Bonza začíná kroutit hlavou, knírek nám nastupuje. Nastupuje brutálně, tak jak mi na stejném místě nastupoval loni Malina asi 1000x za sebou. Závodnický červíček hlodá, ale neodpovídám. Loni jsme už v těchhle místech s Malinou a Tomášem Šulcem ujeli všem wobjízďečům, tak to za to stálo! Knírka ale nakonec stejně ještě před prvním horizontem sjíždím, klesání jedu sám. Knírek mi ale pořad dýchá na záda. Vidím totálně mrtvýho Hulise, u kterýho byl asi pan účetní. Když ho mímám, vidím, že to nebyl jen pan účetní, ale celej financák. Knírek pořad kousíček za mnou, takže jedeme až nahoru. Na tu bídu asi se ctí, nevěřil jsem, že to budou jen 2 minuty za tou loňskou parádou s Jirkou a Tomášem. Cesta zpátky na pohodu, všichni klábosí, spokojení. Teplota leze nad nulu. Chvíli jedeme i po trase Zavadilky. To jsou vzpomínky, na každým kilometru vím, jak to bolelo, kolik jsem tepal, jak Kapr na špici jezdil zatáčky přes zrcadla, jak jsme se hecovali, neskutečný, kdo nezažije neví, tohle se nedá popsat. Blížíme se k Mělníku a já čekám, kdy mi dojde, zatím v poho, dokonce i místní stojka je celkem v pohodě. Zastávka na benzínce a poslední páďo domů. Ve Kbelých sice zjišťuju, že je ty krávo už půl čtvrtý... Pořad to za to stojí!

Iceman – El Clásico

Budík zvoní v 6. V neděli. Vůbec se mi nechce vstávat. Musím, El Clásico volá. Automaticky zapínám wifinu a čekuji změny, nejsou, jen Kolíkáč klikuje a lije do sebe kečup. Jak se oblíknout? Kolem poledne má být až 5, teď je -8. Včera jsem natočil něco na samotku a málem jsem umrznul, kdepak, něco svlíknout lze vždycky. Snídám a pořádně. Z Ústí mám nahnáno. Čas utíká, bidony, tyčinky, oblékání, sakryš, na nikoho se nečeká, za 10 minut 8 zamykám a představení El Clásico může začít. Na kruháku jsem včas a i všichni ostatní. Mimo Profesora tedy. Na téčku Karl, Camrda, Turista. Teda že bych řval blahem že ho vidím. Promiň Mirku, ale ty Tvoje špice ... Že HonzaB jede na krosce chápu, Karlův bajk ne. Do Mírovic jedem jako stádo, většinou naháníme Turistu. V Mírovicích jsme na čas. Šetnáct. Mazec. Pár kluků neznám, ale všichni vypadaj jako závodčáci. Jsem menší a

menší, najraději bych to zabalil, no dal jsem se na vojnu musím bojovat. Jede se po větru a dost rychle. Tachometr jsem si schválně nevzal, akorát by mne ty cifry znervózňovaly. Malá neexistuje. Aspoň konečně jedem v krásné formaci, když na mne přijde špice, jen jí projdu. Kdepak, musím hlídat každý watt. Jestli mi na zpáteční cestě někde dojde a nebudu schopen točit nohama. Tahle představa mě nutí šetřit a furt šahat do kapes. Hergot to je dálka. Říp, Lovosice, divná to krajina. Cestou nabíráme Mišutku. Jsem docela rád, že tu je. Jdeme spolu do dvojice a podvkrátě na nás vyjde i špice. Pokaždé si slušně dávám, Mišutka mi připomíná Šemíka, s ním se taky nedalo jezdit. Pořád chtěl závodit. Kdepak kamaráde, tohle si nechám na Sebužín, ať zas můžeš napsat, „porazil mne už i Iceman“. Já nezapomínám kamaráde. Konečně Ústí. Tak už jen ten Sebužín a návrat. Foto, pumpa a rychle pod kopec. Stoupání by mělo začínat na kruháku za řekou, alespoň tak mne instruovalo video, na mostě se tedz natlačím dopředu aby bylo kam propadat a prd, žádnej kopec, jedeme zpět kolem řeky a když ten správněj přijde, no jasný, všichni ze sedla a vzdalují se závratnou rychlostí. Pár prvních metrů je docela stěna, ale nic hroznýho, stejně jako celej kopec. Škoda, měl jsem v palici že aspoň pár metrů to zkusím s Mlhošem, no i na Kolíka jsem myslel, ale odlítlí neskutečně. Když teď koukám na Stravu, sakra toho Mlhoše jsem mohl háknout, sám jsem se zmáčknot nedokázal, aspoň jsem se dobře zahrál. Sjezd byl horší. Zadní invalidní Mavic mečel jako koza, sjezdař teda rozhodně nejsem. Fuj. Naštěstí jsem se do Litoměřic vpořádku dostal a zabudoval se do grupy, která zas začala fenomenálně bez mého přispění fungovat. Štětí, Mělník, sláva druhá pumpa. Kapr se loučí, asi spěchá na noční, no to já odpočinek vítám. Začínám mít docela vymleto. Naštěstí Jížák už je za rohem, těch 50 bych domlátil i sám. I když. Síla tohoto balíku je naprosto úžasná a tak v půl čtvrté v náladě vtrháváme do hlavního města. Poděkování si půjčuji : „, Díky kamaradi, ze to stale drzime, díky ze jsem mel to stesti se s Vami v zivote setkat. „

Kolíkáč – Ty krávo, půl čtvrtý!

Je pondělní večer, šinu si to autem přes Most Barikádníků na tenis do Čakovic. Na asfaltu ohromný nápis ÚSTÍ. Ty wado a zase v tom lítám...Nedělní ranní losovačka, co vzít na sebe. Teploměr ukazuje -9 stupňů, ale rosničky hlásí na odpolední Mělník až +5. A do toho Sebužín, první kopec sezóny, který nastíní aktuální stav těla. Arktickou bundu nechat doma, vzít sepranou, dvě spodní trička a v poslední chvíli stará cyklistická vychytávka – papírový letákový čtvrtičník z jedné nejmenované nákupní stodoly. A z něj pak mít radost po celou dobu výletu, jelikož posloužil neskutečně. Jednička už hýká v předsíni, termosky zastrčeny, dva rohlíky, banán a suk. A pytlík s drobnýma, nakrmíme určitě zase nějaký kávový automat. Je to po těch letech až nepochopitelný, ale těším se jako blázen. Kruhák a téčko narvané, dokonce s překvapivým Mlhošem, Turistou a Pupákem. Ocitáme se v jiném světě, sladká wobjízďčova neděle, všichni naladění na stejnou notu, vtípek střídá vtípek. Skvělá atmosféra. Vůbec nevnímám nějaký mráz, jak kdybych stál na startu nějaké maratónské bitvy, ona ta sezóna je už fakt blízko. Mírovce žijí cyklistikou, všichni na čas a mastíme to směr Bášť. Líznout si trasy časovky, vzpomenout na zaprášenou ikonickou Brežanskou osmu. A jsme na hlavní silnici směr Veltrusy, vítr v zádech, slunce nad hlavou a před námi sopky. Dojždíme rudocha Čespu. Před kruhákem ve Veltrusech pokropit krajnice a setkat se s Vlčákem a Mišutkou. Stálice, kterým wobjízďení klokotá v krvi. 8 dvojíček si společně užívá cvrkotu řetězů. Turista se odpojuje a míří na Roudnici. My dál na Doksany a Lovo je tu co by dup. A pak neskutečná paráda po vyžheleném asfaltu kolem Labe do Ústí. Vivat dálnice, díky tomu je tato silnice jen pro nás. Parodují si jeden bývalý klub – Oranžový osvoboditelé silnic! Foto se Střekovem musí být. Zase jsme to společnou silou dali. Hulis s kamarádem doplňují naši sestavu a rážíme na automaty na pumpu. Vitríny s poháry zmizly, ale kafe tady bude vždy skvělý. Pohled do rozzářených očí kolem znovu bere za srdce. Kdo by to byl čekal, že tady budu třeba někdy s Icemanem! HonzaB v ráži to burcuje k odjezdu. Jeho starták před Sebužínem pomalu přeskakuje na ostatní. Zkušeně si to práskne zase na svém oblíbeném blatníku. Možná tam má ještě zaschlý prach z minulých Ústí. Brána do nové sezóny, architektonický skvost přes Labe a teď hlavně nedefektit. Střekov je zvláštní městečko. Už se jede lajna, kterou táhne HonzaB a za ním v háku Iceman. Nikdo nechce být vzadu, z kruháku je potřeba najíždět v předních pozicích. Pohltilo mě to tak, že si sundávám i tlusté zimní rukavice, noviny z pod dresu už jsem vyndal na pumpě. Chci jet co nejvíce na lehko. Bonzo se s tím nemaže a jeho zadek se mi stává magnetem. Uááá naposledy jsem si takto dával na Českobrodské desině. A začíná mi to růst pěkně přes hlavu, ale ten pohled zpět je tak opojný! Bonzo znovu tancuje a vystavuje mi stopku. Cítím ten ledový vzduch na plicích, dávno už jsem přestal dýchat nosem, oproti dvěma borečkům, kteří mě teď sjeli. Čespa na karbonu a za ním v háčku na horáčku Karl. Čespa mě přesto nabádá: „Kolíkáci nosem!“ 20-30 metrů s nimi a zjistit, že ani toto není moje krevní skupina. Karlovo zadní kolo se mi nebezpečně začíná vlnit před očima, jó jsem krásně prošitý. Tak kdo další? Otáčím se a on to Kapr. I když po noční hlásil, že na pohodu, tak mu to nedalo. A to je dobře! S ním už musím! Kočkujeme se o špic a vidíme před sebou boj o pódium. Čespa s Karlem jdou přes Bonza. Kapr mě vyzývá, dej ho! Ale není z čeho... S bráchou za ramena, ve stejném čase jako před rokem a s tradičním přáním, ať to letos klapne. Ztěžka přizpůsobit dýchací aparát na wobjízďecí frekvenci a pozorovat na ostatních, že kopce jsou smyslem cyklistiky! Noviny na hrud', zimní rukavice a robota proti větru domů. Padáme do Lito a pak pokecat s Čespu na špici. Jede se mi podezřele dobře. Frajersky přestávám pít a jíst, vždyť do Mělníka na hotdog je to kousek. Štětí a po levém břehu kolem vinic. Pumpa kousek, a já jsem kousek od kolapsu. Termoska a suk zachraňuje, to by se nemuselo vyplatit, navíc když Kapr velí Stěna Mělník. Hotovo, posekáno, konečná. Kutálím se k pultu na čerpačce. A pak domů,

vždyť už jen pajda, v týhle partičce to je kousek! Camrda o půl čtvrtý začíná vidět krávy, ale co byste chtěli, takový výlety se zapisují hluboko do všech pórů! Dnes to sedlo, díky všem, jste neskutečný wobjízďči!

RYTÍŘOV

Bobek – Prasklý krk

K ranní rentiérské kávě bych rad uvedl, že jsem se celý týden klepal zdali jsem po roce opět schopný obhájit Rytířskou přísahu. Od středy se přidává rýmička, čtvrtek knedlíček, kloktám zázračnou vřidelní vodičku co to jde, patek knedlíček ustupuje, ale únava a průtočák drží. Nikam nejedu! Změny mi nejsou cizí a traťové vůbec. Při náhodném prokliknutí diskuze, objevuji nepředstavitelný příspěvek s návrhem změny při kterém zapomínám na všechny strasti. Lety smyšlené Hřensko, které se ladným krůčkem uvědomělé tanečnice promenuje v olíznutí samého okraje kraje. Aby to neodradilo natěšené tanečnicko, snažím se je udržet co nejlíže domovu, proto mě zaujme hotel Praha. Sobotní ráno je běs. Nikam nejedu, cítím se slabý jako přejetý pes, myší rozháním oblaka na radaru, v 7h dojíždám poslední vajíčko, rychle balím a v 7:15 roztáčím před domem v neoprénové výbavě všechny síly. Počasí ne luxusní ale za Tuzexové by se dalo považovat.. ale to cítí jen ti, co odkroutili za leden či únor min. 1,8tis Vyjízďím pozdě a jedu volně, přesto v 7:33 mě před záložnou udivuje a peskuje pouze osamocený, nesmrtný Kapr. Jedeme krásně volně, galusky s blatníčky hrají svoji vodnickou, cinkací písničku. V 8:30 v Kostelci pouze singl Jarda, trošku se ochlazuje, a s malým zpožděním již zanedlouho přijíždí pražské bratrstvo s HonzaB se vždycky zasměješ a elektro Kolikáč je jak lampové starožitné rádio! Cesta ubíhá v poklidu, počasí v klidném tempu fakt jde... to se musí zažít. Cestou se přidává dalších pár nezmarů, a už pomalu stoupáme údolím k Dubé s krajina jako řeč plyne. Dozvídáme se, že singl Jarda je vlastně mistr vaření A1 a jedné prasklé Meridovské patky, atak. Vzpomínám jak spousta věcí pod Kolikáčem praskla, rozpadla se a tak, že ve stoupání za Dubou začínám cítit volná, houpající se říditka. Divím se, HonzaB se diví, všichni se diví. Asi ten páteční let způsobil něco víc. Pro jistotu žádám zastávku a kontrolu kde odhaluji prasklý krk pod představcem. Kolikáč se mě snaží povzbudit zdali bych to nedal. Jo dal, ale s pocitem že někoho sundám nee. Otáčím a jedu zpět. Zvolna nadlehčuji ruce, vítr fouká od východu, přijíždím jak přejetý pes. Rýmička si vybírá svoji daň. Při pohledu na 137km jsem prohlásil: teď v Děčíně? Jdu na vlak! Těším se, že to letos, sám, či s vámi, ještě wobjedu!

Kolikáč – Nesejčkuj!

Středeční večer, v hlavě 2 piva a na druhé straně drátu v Čelej taky určitě něco pod čepicí. Prý chce líznout v sobotu Děčín. Zhluboka se napiji, hmm, co Děčín? Jenom? Co takový Hřensko? A z Čelej letí další triumf, očůráme patník v bývalé Dederonii!! Je rozhodnuto, wobjízďčí červík začne rejdít ve všech žilách. Nemůžu se dočkat. Nová trasa, nové silničky, nové zapomenuté vesničky. Česko je tak krásné! Naklikat trasu do chytrých krabiček a zjistit, že to bude delší než maratony. Standa Prokeš by z nás měl radost Čtvrtěk roztočit nohy s Milhošem na zimáku a před barákem zjistit, že se zadní stavba podezřele vlní. Prasklý rám! Potěš koště. V pátek narychlo shánět zimáka, ale blatníky už nestíhám. A předpověď se moc nevylepšuje. Neřeším, kolo je na ježdění venku, není to věc do vitríny. Hold prověříme jedničku, jestli nejkřší. Ráno poslintané silnice, většina zalezla zpátky pod peřinu a hladí displeje svých destiček a kouká na ty zelené mužiky na radaru. Na kruháku jen nezdolný wobjízďč HonzaB na zimáku. To je jistota. Valíme do Kostelce. Turista chybí, a tak zásek 10 minut. Omluva kluci! Bobek, Kapr a Jarda Nesl v plné blatníkové výbavě. Užívám si jízdy na konci grupy. Před Mělníkem Pistachio, Vlčák a Venca Kocian. I u nich pozoruji odkapávající vodu ze zástěrek... Vjíždíme do údolí směr Dubá. Před námi postavička, ty wado Pumpička! Hned je veseleji. Do Dubé brdek, Pumpička má na kontě od ledna jen 30 km, ale stejně si nás bravurně sjíždí. Sem to znám, ale odtud již neznámá krajina. A je to epický! A to se vším všudy, tohle se nedá zažít na 1000x objemě Petříkově. Pistachio defektí. Kapr sejčkuj, nechce až do Hřenska. Kapr se Sejčkovice, jak trefně poznamenal HonzaB, který má naprosto jasno, co chce dnes očůrat. Profil se vlní a Pumpička znovu odpadá. Ale náhoda tomu chce, že si nás znovu dojíždí s hláškou: „Kluci už jste na mě nemuseli čekat“. Ale pravý důvod zastavení je Bobkův krk. Po páteční letu dostal asi ránu a teď se mu knipl podezřele hýbe. To je risk jet dál, ale i zpět. Ale jsme uprostřed krajiny, kde lišky dávají dobrou noc. Bobek to otáčí a volí pomalý návrat. Ty wado hodně štěstí bejku! Holanské rybníky a Jarda Nesl, Pumpička a Venca Kocian to točí domů. Nezdolná oranžová pětka cestou na kopec, kde marně hledáme kousky asfaltu. Taneček na Taneček Fakt zvláštní krajina a lidé v ní. Zahrady plné vraků aut. Ale i nádherně opravené staré chalupy. Mraky šterku a nahazující vody. Přejet Ploučnici, Žandov a pak krásným údolíčkem kolem potoka Bystré. Hřensko je cítit ve vzduchu, ale Sejčkovice zase sejčkují, že ještě nastoupáme 800 metrů. Prý tady byl v létě, ale z auta ty kopce vypadají jinak... Padáme do Hřenska plného skal, ledopádů, hotelů a trpaslíků. A Deutschland je tak blízko. Je to tam! Cedule, foto a rychle na pumpu. 130 v nohách zachraňuje bageta, kafe a energeták. Je 13 hodin a vlajky vlají úplně blbě. To ještě nebude přča! Do Děčína kolem Labe v lajně s poctivým řemeslem a s dalším defektem Pistachia. Hlavní silnice oschly, slunce začalo svítit. Aspoň něco. Za Děčínem malá změna trasy, do Rytířova se vyškrábeme jiným kopcem. I ten stojí za to, ty vrstevnice se nedají ošálit. Zase mraky šterku a vody. Ale euforie, ty výhledy jsou neskutečný, Rytířov jako na dlani i s Bukovkou na pozadí. Splněný wobjízďčův sen! A dáme i ceduli Rytířov,

když už jsme tady, vůbec se nechce do těch rovin kolem Labe. Letos ke kašně kupy bahna, tak končíme na posledním asfaltu. A já mám měkký předek! Zase defekt a skvělá pumpa HonzyB. Balíme fidlátka, když proti nám cyklista. A to dokonce známý cyklista. Čespa! Tak to je načasované, díky Trenéře Staříků! Vyškrábat se do Rychnova a spadnout do Verneřic. Ten předek mi zase nějak divně plave. To mě po*er! Zase defekt! Už pění! Čespa zachraňuje s výměnou a s informací, že se plášť lépe sundává od ventilků. To jsou věci na starý kolena Pumpička HonzaB je znovu v permanenci. Díky, díky kluci za tu sounáležitost. Verneřice a se svým shopem, leju do sebe jen trochu cocinky s vědomím, že ještě určitě zastavíme v Mělníku. Tak teď již jen poslední výhup a pověřit Čespu, že dnes nepojede za námi, ale naopak před námi. V tu chvíli netuším, že začala špic jednoho muže Verneřice-Mratín. Krásným setrvalým tempem ho hákujeme. Za Roudnicí se vyprázdnil a vyplenil poslední zbytky z kapes. Mělnický zámek už v mírném šeru, cítím se už jako doma a ona ještě poctivá pajda. Žádný stavění a zdržování, Honzova manželka jde do divadla. Pistachio s Vlčákem to točí do Velvar. Jeli parádně! Kapr odplovává do Sejkovic, Čespa dokončuje svoji špic v Mratíně. Zůstávám jen s HonzouB a s jeho blickačkou. Tma. Tohle není dobrý. Zpětně si říkám, že cestu Mratín-vana mám v nějakém oparu, jako když vás vykopnou z hospody po zavírače a vy nevíte, jak jste se dostali domů. Poslední hlt z termosky. Cítím každou díru v asfaltu, ve Šterboholech na světlech zjišťujeme příčinu, defekt zadku! HonzaB znovu zachraňuje a posílá tam pár psů, ať dojedou. Díky Jendo, byl jsi neskutečný! Kruhák Jižňák nedám, točím to v půli kopce. Vyplí proud. Motám se jak zpráskaný pes po cyklostezce. Je to ještě neskutečná dálka, dá to mnoho fyzických a mentálních sil najít klíče, přivolat výtah, zmáčknout ten správný čudlík, otevřít dveře bytu a tichým hlasem zvolat: „Jsem tady!“ Po 2 hodinách, kdy jsem byl v plné péči manželky, jsem se jakž takž vzpamatoval. Co jsem snědl a vypil, bych nechtěl vidět na jedné hromadě ... Myslel jsem, že už jsme zmoudřeli. Ale dnes tomu bylo naopak... Tohle umí jen tato osvědčená orange parta na létajících strojích. Vyrazit v 7:00 ráno a dojet v 19:30 total na kaši. Hadry poházeny po celém bytě tam, kde ze mě zrovna spadly. Jednička zaprasená jako jetel. Ale stejně to stálo za to! Děkuji klukům, bylo to parádní wobjždění, děkujeme Čespovi, jeho špic Verneřice-Mratín byla famózní. Safra dali jsme to!! Tohleto Hřensko a Rytířov si budu hodně dlouho hrát v duši!!

MOSTY ŽELIVKA

Kolíkáč – Cesta do středu Země

Po sobotním souboji s rytířem a nejnižším bodem ČR v pondělí zlehka testuji Kapra, co úterní Mosty? Odpověď je jednoznačná, jedeme! Ať to není jednotvárné, upravujeme trasu přes Číhošť, která je hodně zajímavá. Leží tam střed ČR a odehrál se tam číhošťský zázrak. Stará garda Iceman a Mlhoš potvrzují účast a můžeme vyrazit. V Kostelci ještě kamarád od Bonza, který nám chvíli potáhne krásnou špic směr Janovice. Vítr je teď naším spojencem, takže ošoupaná trasa do Zbraslavice uteče jedna báseň. V brdcích se snažíme trochu tlačit na pilu, přece jenom je už března a srdíčka je potřeba rozpumpovat. Na náměstí tradiční lavička, sluníčko a pohodíčka. Z Bohdanče na nic nečekat a pořádně to rozbalit. Nohy se mi točí překvapivě dobře, a tak hup za kapřího Sejčka, který brdek jede ve velkém stylu. Pak ale přes něj a už si jen užívát slastného pocitu. Ale co to? Za mnou se ozývá: „ještě to nekončí!“ Mlhoš! Dáváme si co proto a je nám oběma jasné, že ta cedule na horizontu – Třebětín, je pro nás v tuto chvíli cíl na Monte Zoncolan. Krásný souboj galuska na galusku, věřím si, tak ještě trochu zatopím, ale Mlhoš kontruje a před cedulí se dokáže ještě zvednout, na rozdíl ode mne, který bezvládně motá kopytama! Fíha, pěkná práce Miloši! Snad za toto nepřijde EET někde před Prahou, až to budeme šněrovat proti větru! Teď si ale užíváme zapomenuté silničky s krásným povrchem, Hlohov, Tunochody, jó tudy jsem jezdil směr Vysočina, trasu, kterou mě ukázal Bigmig. V jednom magnetu to skvěle podrží Iceman a nedá nám šanci, kam se ten kluk za pár měsíců zase dostal je neskutečný a inspirující! Číhošť, střed ČR, další wobjždění meta dobytá, fotky, povznesená nálada a euforie! Pak omrknout, kde se udál číhošťský zázrak a letíme do Ledče. Tady už nás začíná trápit nepříjemný bočák od západu. Na pumpě nezbytná zastávka s tradičním café rituálem a pak novou trasou na most u Bernartic. Pohoupat se do Hulic po trase z minulých let a pak znovu změna, tentokrát motačka kolem dálnice do Střechova. Silničky bez aut, jen zlobivý Iceman, který je plný vrchařské extáze. Jsme na hlavní do Kácova, tady možná zase ve čtvrtek budeme vyzobávat jazykové skvosty. Teď stoupáme směr Zbizuby takovým stylem, až Iceman jede na svoji vlastní krev! Do Ratajů těžká robotka proti větru, ale to už jsme málem doma ne? Houby! Údolím kolem Sázavy, schovávačka před větrem, skalické kostky a vymrzlé údolí. Tady už známe každou díru a o to je to horší, EET přichází. Domů tedy nejkratší cestou, po vyžehleném asfaltu bez vrásek přes Říčany do Úhřetěvsí. Dvoukilo to nedá, schází mi 1 300 metrů, ale to dnes opravdu řešit nebudu. Čechy krásné, Čechy mé! Díky Šlapky oranžové, šlapky mé!

ZA JAZYKOVÝMI SKVOSTY

Kapr – Ojedinělá trilogie

2010 to začalo. Kolíkáč oživil vzpomínky na rok 2006 s legendou Vyhupem a nalákal mě do cyklistického ráje jazykových skvostů zapomenutých vesniček...byl to nezapomenutelný výlet a zrodila se tradice. V roce 2012 Kolíkáč znovu oživil vzpomínky, tentokrát na dětství, na tábor na konci světa v Rytířově a že prý si chce splnit sen, ještě jednou se tam podívat. Tradice se rozrostla na dvojboj, opět neskutečná pecka. V roce 2014 mě Kolíkáč konečně přemluvil realizovat další sen, projet se na kole po nedostavěném a zakázaném mostu na Želivce, který končí uprostřed přehrady. To už byla skutečná perla, pro mě královská etapa. Zrodila se ojedinělá trilogie celodenních vyjížděk během šesti dnů. Od roku 2010 jsme s bráchou nechyběli ani jednou, vedle nás se vystřídal spousta ŠLAPEK i NEŠlapek. Zažili jsme všechny možné i nemožné rozmazy počasí a potvrdili si, že oranžový duch přežije vše. Od roku 2014 se pro mě stal tento trojboj vyvrcholením zimních výletů po naší úžasné krajině...Kolíkáči děkuji...P.S. Letos to byl s největší pravděpodobností můj poslední trojboj...

Kolíkáč – Wobjížděcí trojboj

Dokončit wobjížděcí trojboj se ctí, potrápít se v kopcích a užít si oranžového seskupení. Hned od rána se jede řemeslo, Iceman měl včera strach, ale já věděl, že Turista je jistota a dokáže Mukařov za 45 minut z Jižňáku. Sice zimní bundy propocené, ale vše klapne na jedničku, Pistachio, Bonzo, Kapr se připojují a obrušujeme asfalt směr Třemblat. Bonzo s Turistou neznají slitování, první rozpojení vlaku nastává v brdce na Ondřejov. Mám nějaký rozmlácený zadek, a tak ondřejovské kostky a následně hrby ke hřbitovu jedu tak opatrně, až mám díru. Nadržení býčci gumují sjezd do Chocerad a já s Icemanem bez nároku. Vodslivy ještě zahlídnout zimáka HonzuB, dát si ho jako cíl, ale jede moc pěkně. Já mám nohy pěkně okousané z úterního středu země, a tak na kecačku s Icemanem, který zrovna taky nevypadá fresh. Nahoře svačina a rozhodnutí Iceho dát si Skvosty na samotku. Tlupa lačníci sezobnout další Skvosty rozjíždí znovu koncert směr Divišov. Stoupání na Zdebuzeves chci zvládnout se ctí, a tak nalítnout tam zepředu a zavěsit se za Bonza. Po pár zatáčkách pomalu vadnout a zkusit háknout Canóna Turistu. Fiha, taky to nejde! Dalšího tady máme Pistachia, se kterým chvíli vydržím, ale zase dírka. Do háje! Pak celý kopec na dohled Pistachiovi, před plakátovacím stromem se ještě pokusit o útok, ale jak to zpozoroval, odjíždí kosmickou rychlostí. Nóóó pěkný hoši, jste pěkně vyladěni! Nezbytné foto a hurá do Kácova. Začínají bezchybné asfalty, třeba stoupání na Polipsy, to je silničářská delikatesa. S Kaprem jen tak prohodíme, ještě tak kdyby spravili ten sjezd před Zbraslavicemi, to by byl sen. A sen to je! Úsek Krasoňovice-Zbraslavice se proměnil díky novému skvostnému asfaltu na žiletkářskou extázi! To se musí oslavit, shop Zbraslavice nás hostí energetickými bombami. A dnes to bude již paráda, jelikož i vítr si nás usmířil a teď nás požene domů. Co více si přát, na špici Turistu a vítr v zádech? Sezobnout Polipsy, Košice a Bláto. Občas si zařvat moc, protože se to už fakt nedá na to zimákovi uhákovat, že jo HonzoB? Ale není problém zpomalit, aby bylo všem vyhověno. Přes Kruty a Krymlou, kde se odpojuje Kapr s Bonzem, to jižní větev valí na Prahu. Pistachio si dá ještě Hrusice s Ladou, zbytek rychlodráhou přes Strašín. Páteční sauna s manželkou, dynamicky ceremoniál, 3 kolo a k tomu megahit "The Final Countdown". Tělo v jednom ohni, v hlavě wobjížděcí trilogie a slzy na krajíčku. Další konec zimního výletování. Vzpomínka jedna za druhou, bylo to zase skvělé, děkuji všem, za kterými jsem měl možnost jet v háku! Letos premiérově pro mě Střed ČR, nejnižší místo ČR a Pardubice. Bez Vás by to byly jen sny, takhle jsem si to pokaždé moc a moc užíval! Děkuji!

SOUSTŘEDĚNÍ NA JIŽNÍ MORAVĚ

Kolíkáč – 4-denní etapák

Pomalou se vracím do normálu. Můj 4-denní privátní etapák, 784 kilometrů, přes 9000 nastoupaných metrů v průměrné teplotě kolem 4°C ... jo, byl jsem zralý na kapačky na urgentním příjmu. V neděli večer tělo vyplo, hlava taky. Plně jsem si uvědomil, co asi musí zažívat borečci na 3-týdenních Grand Tour. A to jsem absolvoval pouhé 4 wobjížděcí dny. Tohle by měli zažít všichni Ti pomlouvači, co sedí na kanapi u televize. Pro mě pomyslná Avenue des Champs-Élysées.

1. etapa – Jižák – Znojmo

Paličák Kolíkáč nakonec na samotku. Ani dlouhé telefonáty a klečení na kolenou nepomohlo, ve čtvrtek ráno po 5 hodině ranní Iceman vyzvedává dvě tašky propriet a já se futruji na cestu za sluncem. Po 6 hodině již sedím v sedle a užívám si ranního mrazu. Skvělé jaro! Do Mnichovic v hlavě prázdno, hlavně, ať už je to za mnou. Vítr z boku úplně nepomáhá. Jen touha a myšlenka, že za Polnou se snad střetnu se svými kamarády mi dodává sil. Termosky plní svůj účel, vařící ionťák je skvělý. Močím snad co 30 minut. Konečně Posázaví. Ráno sice prázdné silničky, ale nákladňák dokáže oprasit i před Ondřejovem. Na každém kousku cesty se vybavují vzpomínky na kolodějské bohoslužby. Skalice, Marjána, Sázava. A schovat se do údolí na Talmberk. Mystická místa pokračují, Janovice, Sudějov a Zbraslavice. Dávám pauzu, sedám na legendární lavičku a připojuji se na místní free wifi.

Foto na WhatsApp a virtuální týmové povzbuzení. Teď se to začne houpat, ale do Ledče to letí. Vítr stále z boku, teplota nic moc, ale slunce svítí, a to dodává nejvíce energie. Do Světlé pár magnetů a pak po hlavní k osamocenému stromu na horizontu. Vzpomínám, jak jsme tady letěli ve skupině. Já a samotka to je krutá kombinace. Rychlost tomu napovídá. Ale mě to vůbec nevádí, mám na to celý den, celý den na kole, bez pracovního stresu. To nemohou nějaká čísla z budíků zkazit. Havlíčkův Brod, zásob dostatek, tak pumpu vynechávám a chci se vyhřívat se svačinou až v Polné na náměstí. Zase stoupání, tady jsme se kočkovali s Camrdou před pár lety. Sámoha v Polné, pokladní se na mě mile usmívají, když jim cpu svůj skvost dovnitř k pokladnám. Nakoupit sýrový rohlík a hermelín, tohle doporučují výživoví poradci nejvíce! Sedám na lavičku a volá Kapr. Už se oranžová banda žene naproti. A než podjedu dálnici u Bobkovi babičky už jsem v družné zábavě s předvojem hlavní skupiny. Pistachio a Vlčák! Díky kluci, bylo to milé! A pak už setkání s veselou bandou. Kuře a Ruda letos posouvají zase výkonnostní level výše. Mlhoš jen hlásí, že byl rád, když špici jel Turista. To hovoří za vše. Do Třebíče sletíme rozdělení na dvě skupiny. Tam nás kafičko spojuje a nic nás už nerozdělí až do Znojma. Zašítej v grupě si lebedím a zvedám si svůj dnešní průměr. Díky všem, co přijeli naproti! Večírek se rozjíždí ve velkém stylu, ve společenské místnosti už neteče alkohol proudem, ale watty na Zwiftu!

2. etapa – Znojmo – Krems – Znojmo

Znovu zimní hadry, opucovat kolo od prachu, máznout řetěz a hurá na párek s kremžskou hořčicí. Hltáme rakouský asfalt bez chyby, Kuře rozjíždí svoji špic na 230 wattech s těsně nalepeným Kaprem v háku a ostatní začínají mít problém. Každá dírka v ostrém bočáku se hodně ztěžka lepí. Navíc když se hákuje traktor. Mlhoš sejčkuje a s Icemanem to točí na Hardeg na nižší wattáž. Já jen hypnotizuji zadní kola borců přede mnou, dnes se na špici určitě neukážu. Kuře toho začíná mít plné brýle, až mu z toho upadnou na zem. Pistachio na to kouká tak dlouho, až posílá Vlčáka do škarpy. Město Krems nadchne náměstím, cyklostezkami, Dunají a hlavně nákupní stodolou. Je nám skvěle, jen kdyby to slunce vylezlo. V údolí kolem říčky Krems úraduje znovu Kuře. Jeho špice je úchvatná, hodná domestika Tour de France. Jedeme tvrdou lajnu, a jen focení hradu nám přeruší tu cyklistickou extázi. A pak nástup Camrdy, když přijde kopec. Po chvíli se za ním vydává Karl, Kuře a Ruda. Já na tom sedím jako přibitý a vůbec se mi nechce. Ale kopec je to krásný, jezdivý, a nakonec mě naláká k nástupu. Ruda se zdá, že trochu vadne a je na dostřel. Ale můj vrchařský stav je mizerný, s pokorou se vracím do tabáku, kde vládne rukou neochvějnou Turistovo: pomalu, ale stále (rozuměj furt 300 Wattů). Nahore jsem zpocenej, unavenej a okoralej. Vítr vane, slunce nesvítí a Karl defektí. Pauza se hodí, jelikož domů nás nečeká nic lehkého. Ztěžka lovím hák a ze zadních kapes tahám, co se dá. Nechápu, že někteří výrobci ty obaly dělají tak precizně. Roztrhnout to, když se jede přes 50 km/h., je někdy fakt nadlidský úkol! Hranice se blíží, chci to rozjet bráchovi na spurt, dokonce vlezu asi na 30 sekund na špic, ale Kuře vše zabíjí! Nakonec jsme šťastně na ubikaci, u mě velká úleva, že mě tam někde v cizině nenechali. Večer centrujeme kola, pucujeme štětečky prach ze všech zákoutí, zkoumáme stravy, grafy a jiné hodnoty, děláme si poznámky do svých mobilů, posilujeme, strečujeme... no prostě takový klasický týmový večírek!

3. etapa – Znojmo – Valtice – Znojmo

Dnes chceme vytočit nohy na odpolední saunu. Nejdříve zabojovat s protivětrm a pak se nechat odfouknout zpět. Jede se v klídku, na kecačku. Yetti mě zasvěcuje do tajů čínské medicíny. V Laa nemůže chybět foto na náměstí. Slunce svítí a chvílemi i zahřeje. Ale hlavně zahřeje ten brdek na Falkenštejn. Zkousím, co to dá, ale zimní hadry mě furt nějak svazují. Hold letos zase ty první intenzity budu lovit na prvních závodech. Anebo že bych letos jen wobjížděl? Celý rok wobjíždět pumpy, to není špatná představa. Sletíme pod hrad a dělíme se na dvě grupy. Zlákají mě Valtice a početnější skupina. Prý je to jen o 10 km delší. Brdky nekončí a už se nějak nejede na kecačku. Iceman dělá pohraničnicka a fotíme se u monumentální stavby nad Valticemi. Hmm, tak to nebude o 10 km delší, sauna asi padá. V Mikulově přibrzdíme u stodoly. Sladký už mi leze krkem, tak zase hermelín. Nálada jen pučí. Pak cyklostezkami na plný plyn, Turista je k neutahání! Kousek prašné cesty směr Dyjákovice, vzpomínám na Benyho Dobrovice, ten by si lebedil. Saunu odpískáme, ale žranici v Lechovicích Na Bazalech ne! Před tím však srovnat účty s panem domácím. Při čekání na něj mě přepadne nějaký splín a žízeň. U Bazalů další doplnění provozních kapalin. Hitem je koleno! S Icemanem plánujeme kup carbon kol na galdach s vírou, že všechny na světě wobložíme. Camrda má dobrý auto, ale tichý rádio. Ale je to kamarád a chce jet se mnou v neděli na Prahu...

4. etapa – Znojmo – Jižák

Nejenom Camrda, ale i Karl plní slib. A k nim se přidává Turista, Iceman a Mlhoš. Vůbec se nemohu rozjet. Mráz, namrzlé silnice a furt do kopce. Prý fouká vítr do zad, ale nějak to nepocít'uji. Jen když se staví na močení, zjišť'uji, že nazpět bych neujel snad ani metr. Mlhoš s Icemanem to otáčí v Jaroměřicích nad Rokytou, díky braši za společnost! Toužebně vzhlížím nahoru, ať punt'á vyleze. Turista jede pomalu a furt Camrdovi s Kárlem to nedělá problém, já se stávám brzdou. Třešť a pumpa s bagetou mě dodává trochu optimismu. Turista se odpojuje a mizí směr Jihlava. Neskutečná mašina! Mě připojují za zadní kolo Kárla. Má navigaci a v něm naklikanou trasu až na Jižák. V každém brdku jsem marnej, silnice rozsekané a plné písku. Křemešník, Pelhřimov, Blaník. Vzpomínám na kamaráda od stoupačky Kocoura a jeho běh na Blaník. Chvílemi škarpy plné sněhu. Camrda rádí v kopcích,

Kárl jede moje tempo, díky, díky moc! Vítr duje převážně do zad, ale někdy pěkně foukne z boku. Z Louňovic do Vlašimi to vůbec nechutná. Camrda si vytahuje pro sebe žolíka, volá své auto na pumpu do Benešova. Stejně díky brachu za špice! Já s Kárlem dál do Týnce. Slunce vylezlo a zpříjemnilo nám závěrečné kilometry. Kamenice, Petříkov to už jsme vlastně doma. Navždy budu slyšet přeskakující řetěz Kárla. Je to tam, už ani o metr navíc! Kolo zase pár dní nechci ani vidět!

Děkuji všem, že jsem to mohl s Vámi zažít, soustředění ve Znojmě zase nezklamalo!

LOPATÁRNA

Dreamer – Nemilosrdný SUAC na Lopate

První díl letošního SUACu nás čekal na Lopatárně v Plzni. Tuto sezonu mířím o vekovou kategorii výš a tak jsem zvedavý, s kým budu letos zavodit. Jelikož bude mít závod cca hodinu trvání, tak se nakonec i díky letnímu počasí rozhodují, že do Plzně dojezdí ze Šumavy na kole, což je pro mě vlastně premiéra, když o tom přemyslím. Vyjízdim v 8 ráno a čeka mě 60 km na rozjetí. V Janovicích mým připravující se závodníky Rally Šumava před ranní erzetou. Za jiných okolností bych se možná šel podívat, ale já mířím na Plzeň. Provoz na hlavním tahu začíná houštnot a tak jsem ale rád, když konečně před Plzní sjedu z dálničního privádece a v poklidu dojezdí na start. Mam to tak akorát, zaregistrovat se, svleknout přebytečné oblečení, obkroužit jedno kolo na rozjetí, pozdravit se s druhým zastupcem VS Hawranem a v 10:30 startujeme. A je to pro mě docela šok, ranní rozjetí bylo fajn, ale teď se zavodí od prvního kola, zvláště když je na startu Beda Prucha a přesílá Axonu s cílem s Kamilem Ackermannem. No co, nezbyvá než se kousnout a začátek pretrpět. Boduje se každé kolo 5,4,3,2,1 bod a těch kol pojedeme 35 na kilometrovém okruhu. První kola jsem ve spurtu bez šance, ale postupně se trochu rozjízdim a zkousím uniky. Moc to ale k ničemu nevede, vždy jsem sjety. Body mi utíkají, kola plynou. Po asi 10ti kolech se mi povede sebrat první pár bodů ve spurtu, ale vím že tudy cesta k úspěchu nepovede, protože spurt se jezdí dost ostře a nebezpečně a člověk si musí dobře hlídat pozici v balíku, jinak není šance. Zhruba v pulce závodu se mi dari jednou ujet balíku a jeden spurt "vyhrát" v uniku, na nějaký trvalý unik to ale nevypadá. Zatímco v balíku má člověk pocit že se nejede, o samotě na cíle to je úplně o něčem jiném, udržet 40-42 kmh souvisle několik minut je prostě vyšší divci! Po jednom spurtu si najíždím z vnitřku do klesající levozátky, když mě tam předjede někdo ze Slavie a mám mě shodit. Jeho manévr ale pokračuje, zavádí předemnou o řidítka s jiným jezdcem a nakonec sejme Bedu Pruchu, která tak bohužel páda, to je fakt smůla! Další dva kola jedeme bez zavodění. Beda vypadá že bude v pořádku, později se dokonce zapojuje zpět do závodu, za to velký respekt! Zbývá asi deset kol a vidím že po spurtu už začínají ostatní hodně zpomalovat, takže opět zkousím odjíždět. To se mi nakonec povede a dokonce dva kola kroužím před pelotonem a beru tak 2x5 bodů, ale vím že v celkovém pořadí to na nějaké velké umístění nebude. Pak v dalším spurtu mi těsně předemnou další borec udělá tak nechutnou myšku a vybočí do směru mé jízdy, že už se vidím na zemi. Všichni mu nadávají, borec se zahý omlouvá, no aspoň něco, ale nechápu, jak někteří jezdí, asi si budou muset v těchto kategoriích stáří zvykat. Pak už se do spurtu nehrnu, ještě párkrát zkousím poodjet, ale síly ubývají. Poslední kolo, Risa Lobl zavoní zvonkem a je konec závodu. Hlavně jsem rád, že jsem to ve zdraví prezil, protože několikrát to bylo opravdu na hraně. Jinak byl tenhle závod jako vždy hezký, Lopatárnu mám rád, organizace od Axonu za jedné včetně bohatého občerstvení, kávy před startem, cí iontákem po závodu. Za chvíli startuje druhý závod v mladší kategorii, skoro mám chuť dát si ho nezavodně, ale jelikož mě pak čeká cesta zpět na Šumavu a nepotřebuji mít další dvoukilo (které ve finále bez pár km stejně v součtu najedu), opouštím areál a jedu domů. Je velké horko, ale i tak si užívám, jen musím jet kus po dálničním privádeci, protože v Litčích je zrovna Plzeňský bežecký pulmataron a policie mě tam nepustí. První závod je tak úspěšně za mnou a ukázal, že ani v SUACu to letos nebude vůbec lehké, ale tak to má být!

SÁZÁVÁK

Dreamer – Letní Sázávák

Víkend je tu a tak hura na další závod, protože jak se říká, není malých závodů! Díky Kolikacovi, Camrdovi a dalším pomocníkům se i letos uskutečnil tenhle legendární závod. Do Úval dorazím hodinku před startem a jdu se rozjet. V Hradštině potkávám Kolikace, který jste strika poslední oranžovou šipku na krizovatku. Cestou na prezentaci potkávám Profesora s Bazinacem a na prezentaci je překvapive i Jirus, tak to je paráda! O konkurenci dnes nouze nebude, Liba Janousek je stálice, ale jsou tu i kluci z CT Weber a někdo z CEZ Tabor, nebo Jirusův kamarád Milan Krejčí z Fany Gastro. Ten mi zahý připomíná, že četl můj lonský report když jsem jel závod v zimní bundě, čímž mi připomíná to, co se při závodu dělo před rokem. To dneska je úplně opačné počasí, teplota atakuje tropické hodnoty a když vidím Jirusův jeden bidon, jsem rád za svoje dva! Prezentace se trochu protáhla, letní počasí zapricinuje že řidiči aut jsou lehce agresivní a to včetně majitele pozemku u kterého se prezentace kona. Pak už ale všichni stojíme v Hradštině, Camrda s Kolikacem udělá poslední instrukce a jedeme. Začátek se jede vcelku mírumilovně, držím se v polovině balíku, který čítá tak 30 lidí odhadem. Odděluje se menší skupinka

a vidim ze Kolikac si naskocil do uniku! Pak se ale vse sjede. Jevanske udoli se leti a jak bylo avizovano, asphalt je tu nevalne kvality a tak jsem rad, kdyz tenhle usek mam za sebou. Blizi se Sazava a kopec na Dojetrice. Tam zjistuju ze se je to vlastne jina trasa nez pri podzimnim Sternberku, nejak jsem si to pomichal a cekal trochu jiny kopec. Ale nevadi, nekde v pulce se zacne nastupovat a jsem posledni kdo se do celni skupiny jeste s vypetim vsech sil dostane. Kolikac tesne za mnou, ale kdyz se pak ohlednu, uz je tam rozestup. Takze je nas kolem deseti, se vsemi esy. Jede se mi zatim docela dobre, tak mam radost. Sjezd do Chocerad taky dam, byt na konci skupinky. Zato najezd do kopce smerem na Ondrejov hodne boli. Prvni si vystupuje Zmiky z Weberu, rikam si ze pojedu s nim, ale vystupuje si az moc. Snazim se tak docvaknout zbytek, kde dva borci poodjeli a zbytek s Libou a Jirusem se je snazi sjet. Nedari se, mezera se pomalu ale jiste zvetsuje. Nahore povzbuzuje Camrda, pohled na muj tepak s hodnotami pres 180 by mu jiste udelal radost, ale ani tyhle hodnoty mi dnes nestaci na to dojet si skupinku prede mnou. Prepada me na chvili zklamani, ale neda se nic delat. Kostky na Ondrejov vylamu, ale pred sebou nikoho nevidim. Bojim se ze pojedu sam a zabloudim, nebot konec trasy moc neznam. Nastesti zahy vidim pred sebou jeden dres a kdyz jej ve Struharove dojedu, je to Jirka Smid z Kbel. Hlasi zaludecni potize, ani se nevidim, v tom horku toho mam vsichni dost. Jdu na spic a mirime do cile. Evidentne mam v rezervuaru vic sil nez Jirka, ale jsem hlavne rad, ze nemusim jet sam a nehrozi, ze bych nekde zabloudil. Presto jsem prekvapen kdyz Jirka zahlasi, ze chybi 4km do cile, to to nejak uteklo! I ten konec mam pomotany s podzimnim zavodem a tak nastupuji v miste, kde je to do cile jeste daleko. Kdyz to vypada ze uz se cil opravdu blizi, tak opet nastoupim a Jirka chytne mensi mezeru. Stoji tam Camrda a povzbuzuje, ale jak jsem hotovej, nejsem si jisty, ze uz je opravdu cil a tak jedu naplno az nahoru na Hradesin na misto startu, Jirka to same! Az vyjizdejici se Jirus nam potvrdi ze cil byl uz o kus nize, no tak hura, mam to za sebou! Pocasi luxusni, organizace za danych podminek taky super. Jak jsem report zacal, tak ho i zakoncim, neni malych zavodu!

Kolikáč – Odpad z dojetřického síta

Udržet organizační tepovku vysoko co nejdéle i po startu této kultovky. Letos zase z Hradešína, autopilota nám dělá Camrda a já se chci točit v TOP 10 až do Sázavy. Jak je to jednoduché, když se jede kolem mě obdobná výkonnost a člověk to má i drže v hlavě, že patří dopředu. Až pak z fotek a z videa zjišťovat, že jsme byli v mini úniku na Vyžlovku a přitom to vůbec nebolelo. Ale tady se Sázavák nerozhoduje, Dojetřice a Chocerady teprve určují spravedlivé pořadí. Takže do Sázavy si užívat přední pozice a jízdy vedle naší superstar Jiruse. Ty maratónské bitvy s ním nelze navždy vymazat z hlavy! Vězt se na stejné notě i do půlky Dojetřic, dnes to tam prostě je a jsem nesmrtelný. No jo, ale hošáci se jen zahřívali a když tam mladá krev z Veloservisu vloží nástup na ceduli, koukám jak vrána! Sedím přikovaný v sedle a jen počítám, kdo mě obkládá. Kolikáči zvedni pr*el! Mladej Šmíd'ák, Líba, Jirus, Veloservis, Weber, ČEZ Tábor ... je to marný! Žádný výbuch síly se nekoná, ani Dreamer, který si je docvakne jako poslední, mě nevyprovokuje... Vzpomínám na bráchu, ten by mizel za Snílkem a já bych se možná konečně zvedl. Ne, nejde to, a tak si jen wattit pro sebe přijatelné tempo a motat se nahoru. Tam se konečně otočit a zjistit, že mi za zadkem visí Aleš Komberec z Hradce a Hárny z Kolína. Točíme! Zařvu si, ale Hárny hlásí, že si musí oddáchnout. No to já taky, ale rychle točit můžeme ne? Vždyť Chocerady ještě někoho určitě vyklepou... Tak nakonec jen s Alešem poctivý kolotoč, ale když se v točce na Vodslivy otočíme, tak Aleš hlásí grupu za námi. Svěšujeme tedy nohy do tabáku, teď už to bude jen přeprava do cíle. Grupa přilétla vypečená, včetně našeho Pistachia, který mi sděluje, že už si dali s bráchou ranní časovku v Litvínově a teď už jen vytáčí nohy. Jóóó to taky nepřidá! K pudingu určovat tempo s kamarádem Jiruse Milanem Krejčím z CK Příbram. To jsem ale zjistil až v cíli, až sundal helmu, že to je on. Má prý rýmu a jede jen tréninkově. Jasně, všichni jen trénují a vytáčí nohy, jen já závodím. Znovu platí již legendární Diablova poučka, když se ti tahle grupa nelíbí, měl jsi jet v té, co jede před tebou. Svatá pravda. Škoda, že tu nebyl nějaký vůdčí typ, který by to hecoval k větší spolupráci. Přece jenom nás bylo 6 kusů a před námi osamocení jezdcí. Takhle se po sobě otáčíme, řveme podrážděně na sebe a nikomu se nikam nechce. Ale nakonec se do cíle dostaneme, a pro mě zase tragédie zrychlit a poprat se o vítězství v naší grupě. Pistachio to pěkně vypustí za Alešem, který vyhrává, já alespoň na pásce šmiknu Hárnyho. Ale jo, hezké to nakonec bylo, ty rozzářené tváře v cíli a pusy od pudingu mě znovu přesvědčují, že tu tradici je dobré držet i nadále! Těším se za rok!

ČASOVKA KLATOVY

Dreamer – Casovka Klatovy v protivetru

Letosni rocnik SUAC se pomalu rozjizdi, dalsim zavodem na rade byla sobotni casovka v Klatovech, ktera se jede jako nahrada za zruseny hromadak v Kramoline. Ten by mi asi sedel vic, ale nevadi, stejne mam regeneracni tyden. Jaka to zmena, nemuset o vikendu jezdit dvoukilo a v poklidu si objet kratkou casovku. Do Klatov je to take kousek a tak vyrazim na prezentaci po ose, abych se rozjel. Spolecnikem je mi neprijemny protivitr, nohy se moc netoci, bude to dnes zajimave. Na prezentaci starsi pani probira vcerejsi etapu Gira v Izraeli, evidentne fanyнка cyklistiky, tak to ma byt. Po prezentaci mam hodinu a pul do startu, slunce sviti, jedu si projet okruh. Prvni pulka proti vetru, druha po vetru. V pulce okruhu vidim pekne mistecko na louce s baliky slamy, tak si tam udelam kratsi

opalovací intermezzo, protože času je dost. Možná jsem to s tím pobytem na sluníčku trochu přehnal, ale je přece regenerační týden. Pak už se blíží čas startu milovými kroky a tak se musím prnutit k alespoň nějakému intenzivnějšímu rozjetí. To se nakonec dá a tak se na časovku docela těším. Navíc pár minut před startem vidím finisující oranžový dres nějaké Slapky, kdopak to asi je? Říkám si Strejda, Pistachio, nebo Mlhos? Nakonec je to Pistachio, krátce se pozdravíme, protože Pistachio je mimo smysly po dojetí a mně zbyvají dvě minuty do startu. Jste se domlouváme, že mně pak doprovodí na Šumavu, protože se tam chce jet projet. To už ale stojím na startu a jdu do závodu. 17km, převýšení kolem 100, takže s mým normálním silnicním kolem to bude kolem průměru 40, na víc to dnes nevidím. To se nakonec potvrdí, první pulku jedu v avizovaném protivětru, dojezdí dva borce, ale jde o někoho výrazně staršího a jednu slečnu. Zato když se trat stocí do poslední třetiny která je po větru, vidím že me dojíždí někdo na specialu. V krátkém brdce ještě rozestup držím, ale jakmile začneme klesat, je vidět, jaký rozdíl kolo (a možná dnes i nohy) dělají. Za chvíli jsem dojet a předjet a borce ani neuvisím. Závěrečný km je rovinatý mírně do kopce, tam tam dám poslední zbytky sil, ale ještě se musím vyhybat dopravní nehodě auta s cyklistou, nastěsí to nevypadá na nic vážného, ale rozum zastává stat, jak se na takovém místě něco může stát. Zaspurťuji a jsem v cíli. Kluci jako Jirka Voráček mají čas asi o minutu lepší, takže je mi jasné, že dnes na stupně vítězů čekat nemusím. Potkávám bikeru M. Striezenca a s ním nakonec v poklidu jedeme domů, protože Pistachio nakonec změnil plány a vyrazí později, tak snad si Šumavu i tak dneska užil. Přestože jsem nijak extra nezajel, i tak mě časovky pořád vnitřně baví a vždy se na ně těším. Snad to tak vydrží i nadále, být je vidět, že doba se posunula a bez trochy specializace / optimalizace materialu a tréninku už to dneska nejde, pokud chcete dojíždět na podiu.

Pistachio – Šumavský sen

V sobotu jsem byl na výletě ve Snílkově šumavském ráji. Nejdříve časovka od Šuacu v Klatovech. Opravdu parádní lehce zvládnutá trať, suprový asfalt, trošku protivný protivětr, ale za mně snad nejhezčí časovka, co jsem jel. Překvapila mě vstřícnost Šuacáckých kluků, na parkovišti se okamžitě hned všichni baví a radí mi, abych na trati špatně neodbočil. Časovka je celkem dobře značená, při tréninkovém okruhu se snažím co nejvíce načíst trať. Pokec s naším Hawranem, s Dreamerem jsme se zatím minuli. Při závodě se mi jede naprosto skvěle. Proti větru tak na půl plynu, průjezdový radar ukázal 38 km/h, do kopečků malinko přidat, i s diskem to docela frčí a pak 9 km po větru po novém asfaltu rychlostní koncert. Při průjezdu nějakou vesničkou jsem měl až strach, jak to letělo a raději jsem to vzal za říditka. Minimum aut, čtyři předzávodníci dojetí a před cílem jsem ještě vzal nějakého babetistu. Škoda, že také neměl startovní číslo. Prostě fantazie. V cíli se v kyslíkovém deficitu zdravím s Dreamerem, který spěchá na start. Juknu pořadateli přes rameno na čas dojezdu a vychází to pod 25 minut. Podle diskuze na parkovišti to vypadá na bednu. Trošku mi to narušuje plán odjezdu na výlet do srdce Šumavy - Železná Ruda. Původně jsem se chtěl svézt se Snílkem do Nýrska, ale nakonec čekám na vyhlášení. A je z toho stříbro. Samozřejmě mám radost, i když můj čas řečený při vyhlášení (25 min a něco...), neodpovídá času, který by odpovídal času dojezdu mínus čas startu, který vycházel na 24 minut a něco. Vyhlašující to loví z nějakých papírků, vyhlášení už má velké zpoždění a připravuje se start časovky družstev, tak nechci prudit. Vyskočím na bednu, přeberu šumavský med za 2. místo a už se těším na kopečky. Výsledky dořeším, až budou ofiko zveřejněné na ŠUACu. Časovkářská koza do auta, jednice ven a konečně vyrazím směr Žel. Ruda. Těším se jak malej kluk. Městečko mých vojenských hříchů. Beru to po hlavní přes Čachrov, ale vůbec to nevádí. Provoz minimální, silnice luxusní, sluníčko hřeje, táhlé kopečky, lehce tahají za svaly, krávy na pastvinách, všude zeleno, výběrový vzduch jak z Tuzexu. Podle profilu se z Klatov jede vlastně 35 km pořád stále do kopce a pak krátký sjezd do města. Cestu si vychutnávám, to je prostě balzám a už se fotím u cedule. A teď to přijde, vzpomínky ožívají, tep se mi zvedá víc než při časovce. Sakra, pořád to tam je, já to tady miluju. Obhlédnout všechny hotely a chaty, kde byly milé a přítulné pokojské, cvaknout se u barů, kde jsme vládli parketu při diskoškách. Zjistit, že z velení praporu je stále hotel a z ubytovací části kasáren je obytný dům. Rychle sklouznout ke služebně Policie, která byla po zrušení Pohraniční stráže skoro rok mým vojenským doupětem a k protější hospodě Šumava, která byla nejoblíbenější nálevnou. Brrr, to už je 28 let. Ještě se pokochat výhledem na monumentální Javor, který jsme nedávno zdolali s bratrem na bajkách, koupit magnetku pro manželku a čelem vzad a mazat. Vyjet na rozcestí nad Rudu, navlíknout náivky na ruce a už to letí dolů civilizace. Původně jsem se chtěl vrátit přes Nýrsko, ale o ten sjezd jsem se nechtěl ošidit. Cyklistický orgasmus, pořád 52x11, zatáčka, podřadit, zvednout zadek a honit auto do další zatáčky. Na Čachrově krátké mezipřistání, všude americké vlajky, vzít náivky na nohy a pokračovat v letu do Klatov. Autíčko s kozou poctivě čekají na parkovišti. Silnice i dálnice jsou volné a za necelé dvě hodky sedím v obýváku. Manželka je vysmátá, jak si užila volný den, bašta voní na sporáku a v televizi řádí můj idol Jean Paul jako Policajt nebo rošťák. Kujwa, na světě je občas fakt nádherně.

ORLÍK

Kolíkáč – Lesy pana Schwarzenberga

Vymývám zlutou repku z usí, z helmy vyklepávám hmyz, do sebe chmelovy iontak a v hlavě nadherny pocit. Letosní Orlik ve společnosti HonzyB a Profesora byla zase pecka! Ty lesní asfaltky na levém břehu to byl neskutečný mazec, i ta gravel vložka nakonec byla odpustena firmě mapy.cz, ze nás tam navedly. Ráno preletet dopravní auto kolaps v Brezanském údolí a napalit to do Stechovic. Slapak jede HonzaB ve velkém stylu, nejdříve začnu hlasitě dýchat a pak mě začne bolet břicho, Jenda je prostě nesmrtelejší! Pak už v raji bez aut, jen vnímat tu přírodu a silnice, kde snad v životě nikdo nejel. V Kamyku rozkopaný most, překonat potok přes lavku a vydat se proti směru DA-BA závodu. Jak jsem tady trpěl za Astralem. Pak již zmínovaná gravel vložka a pekelné kostkové stoupaní do Bohostic. A pak to začalo, prohnat se lesy pana Schwarzenberga, kde jsme jenom my a srnky, co nám skáčí přes cestu. Vyhledy na prehradu, strmé výšlapy a krkolomné sjezdy. Před Orlíkem najet na super asfaltku a dovézt se před zámek. Sváča, foto a přes Žďakovský most do Krásné Hory. Znovu se to nepekne houpe a Profesor začíná trpět. Starouš od Čonga ho dává do kupy, ale jen na chvíli. Od Sedlcán už jen bojuje, radost z tváře se mu vytratila. Za to HonzaB stále tvrdí muziku, mel by toho Mamuta jet! Pres Jilove už jen myslet na zrzka s bílou cepicí, kterého jsme si slíbili u ikonického Vendyse. Ježek pichal dokonale! Bejci díky, nemelo to chybu!

Profesor – Vypečená akce

Tak až teď jsem se dostal k reportu z téhle vypečené akce, kterou jsem hrubě podcenil co se týče nastoupaných metrů a výživy. Je to sice 200 km, ale Kolíkáč láká na výletní tempo a tak když jsem pošetril v neděli, tak si říkám proč ne. Zpočátku tomu vše nasvědčuje až pod Štěchovičák, ten si jedu svým tempem takže jsem nahoře o nějakou minutku za Honzou s Kolíkáčem. Pak se mi jede dobře až když se blížíme k Orlíku to začne hodně bolet - brdky nahoru dolů v lesích kolem Orlíku teda stojí za to. Na 105km u zámku přijde vhod krátká pauza, kde sním 1. tyčinku (to brzo!!!), HonzaB hlásí, že za 14km stavíme v Krásné hoře u Vietnamce, tak dopíjím bidony. Realita byla však 28 km dost zvládnutým terénem...takže v Krásné hoře jsem už úplně v háji. Beru vychlazený pivko, na které se těším posledních 50km a zmrzlinu s rohlíkem...ještě nejsme ani v Sedlčanech tak to bude dneska dramatický pro mě. Pivko mi dává křídla zhruba na 20 km, v brdcích za Sedlčanama mě však na dobro opouští síla z nohou. Kluci na horizontu vždy zpomalí, takže jedu roviny pořád v háku. Jílovák - jedu na nejlehčí převody už ze sebe nevymáčknu ani 200w, chci si na náměstí dát pauzu s tyčinkou. Tuhle ideu, ale zhatí Honza, kerej mě obložil zkratkou a pokračuje na Radlák...sotva vyjedu Radlák a musím zastavit na 2. tyčinku. Desítka u Vendyse zasyčela, jako když rozlijete vodu na rozpálený asfalt. Zpětně když o tom přemýšlím vůbec nechápu, že 1. tyčinku jsem snědl až na 105. km... 130 km zmrzlina a rohlík, 180 km 2. tyčinka. No jo no chybami se člověk učí."

KRÁL ŠUMAVY MTB

Jirus – Jen ve stručnosti

Nějaký velký report se psát nechystám, tak jen ve stručnosti. Skoro jsem na sobotu nespál, protože podle zpráv, co se ke mě donesly, ať už z televize nebo od známých, je na Šumavě po několika denních deštích všude plno vody a na brodech je vody bezmála po krk. To vše se našťěstí ukázalo jako liché. Ne že by se prášilo, ale nebylo nijak drastický. Sem tam bláto, či bahnitý louže, ale potoky vody a bahna se nekonaly. Jinak co se týče mých pocitů, tak asi takhle: (viz myterneek) Ze začátku docela šrot. Jedu dost na doraz, nevím, jak dlouho se to dá vydržet. Jedu s Pepou Schejbalem, což znamená, že trochu nad svoje možnosti. Po čase se to trochu uklidní a já se srovnám a jede se mi docela dobře. Za brodem mám spadlý řetěz, než ho nasadím skupina je v pr*eli, takže stíhačka. Nakonec jsem po několika kilometrech zpátky. Ve sjezdech ztrácím, zlomený malíček dost bolí, pak si to zase musím dojíždět, ale pořád se mi to daří. A tak to jde pořád dokola-ve sjezdu ztratím, do kopce sjedu. Ale asi na 80tém km už si to prostě nedojedu, takže do cíle sám. Ale nakonec za Schejbalem o necelý 2min, takže maximální spokojenost. Takže asi tak.

PEČECKÁ 100

Hulis – Srdcovka z Peček

Po výsledku ze čtvrtěčních Doks jsem natěšenější na sobotní Pečky 2x tolik. To prostě vyšlo úplně parádně se vším šudy. Ve čtvrtek večer koukám na předpověď počasí, kde hlásí sice pod mrakem, ale teplo a přšet by nemělo, takže fajn. Pátek je úplně o něčem jiném, bouřky a silný slejváky, ještě že jsme ty Doksy nejeli v tomhle. Chějíe jak kráva a já v tom házím věci i s kolem do auta. Ještě chvíli čekám na přítelkyni, která si také balí poslední věci. Než vyjedeme, je po slejváku a počasí se začíná vybírat. Po cestě sem tam nějaká kapka, ale to už nic není. Okolo 9 večer dorážíme do Brodu k rodičům, brácha si objednal špagety, aby to zítra líp jelo... Dáme věcu a jde se do pelechů. Ráno vstávačka do opět nádherného slunečného dne! To počasí je prostě objednaný, to bude další

cyklistická bomba! S bráchou jsme byli domluvený, že okolo 8:20 budeme vyjíždět. Je lehce po 8 a bratr už stojí ve dveřích nastartovanéj, to se často nestává, aby čekal on na mě a né já na něj. Házím na sebe dres, plním kapsy a asi ve čtvrt na 9 vyjíždíme. Jedeme naprostý pijánko, ale v brdru v Klučově cejtím, že ty Doksy jsou pořád znát, tak snad se to v průběhu závodu nějak rozjede. Tak trochu doufám, že by dneska nemuseli přijet letci z Lawi a spol., abych si nemusel dávat tak na prdel a jezdit šrot pomalu celejch 100km. Štve mě Kolíkáč, že se vykliknul den před závodem, ale tak trochu jsem doufal, že ho v Pečkách uvidím a svezu se s ním. Na prezentaci jsme přijeli dost brzo a zatím skoro nikde nikdo... Co to? Minulej rok hafo lidí a účast jak na mistrovství vesmíru a dnes je tu pár lidí. Koukám kolem sebe a říkám si, že nás vepředu asi moc nepojede, trochu obavy, abych si měl vůbec s kým vystřídat. Po chvilce doráží táta na motorce a hned v zápětí ségra s přítelkyní v autě. Ty hlásí, že je tu nějaká další šlapka, ale neví kdo? Aaaaa je to Vlčák, paráda, aspoň s někým si vystřídám. Přibližně v 9:35 už všichni stojíme na startu, organizátor závodu si bere úvodní slovo, pár informací ohledně trasy a může se vyjet! Jako už tradičně, hned od startu jedu na špici a vyvážím balík z města, železniční nadjezd, ještě kousek po hlavní, pravá 90, železniční přejezd a střídám. Na špici jde brácha a hned po něm i Vlčák. Po pár km slabší kusy odpadaj i bez kopců. Pořád se motám okolo špice, na kterých se snažím se snažím držet tempo 40+, ale nohy pořád celkem zatumhlý. V brdru před Kouřimí se zvedám a začínám sprintovat, zkusím kdo jak na tom je a kdo se chytne. Nahore zjišťuju, že je za mnou asi 30-40m díra, tak si sedám, vydejchávám se, lokám iontáku. Průjezd Kouřimí na kostkách v klidu, sjezd do Molitorova a jde se na to. Bulánka před náma. Hned odspoda to rozjíždí borec v modrém dresu – nevím jméno, nevím tým, ale drtí to tam přes 30km/h a já si říkám, že se asi zbláznil. Takhle doufám, nechce jet až nahoru, rád bych ty nohy nějak pozvolna roztočil a ne rovnou odpadl v prvním větším kopci... Naštěstí po chvilce začíná podřazovat a zpomalovat a jede tempo akorát. Vyhovuje mi to, tak nestřídám a jedu z druhý pozice celej kopec. Poslední serpentina a už je tu lehká pravá a výjezd z kopce. Brácha jede vedle mě celkem ufuněnej a ptá se mě, jak se mi jede. Odpovídám, že v pohodě... Nahoru na Bulánku jsme vyjeli myslím ve 4 kusech – já, brácha, Vlčák, modrák + kousek za námi dres Dextru, který si nás později sjel. Brácha se loučí a točí levou na zkrácenou trasu, naše trojka si dá ještě brdek na Brník. Nájezd na hlavní na Kostelec – chvilka klidu, u odbočky z hlavní na Jevany rozkopaná silnice a semaforey, ale máme štěstí, zelená! Na špici jede Vlčák a docela upaluje. Na křižovatce u pily lezu na špici já až pod Habr, půlku údolí vede modrák, druhou půlku zase já. Jsme v Hradci a já jdu za špice na poslední flek – to už je s námi i týpek z Dextru. Hned odspoda za to zas bere modrák, očividně mu kopce sedí, Vlčák druhej, já třetí, Dexter se v kopci stejně jako na Bulance trápí a odpadá. Po chvilce pozorování Vlčáka si říkám, že se mu taky asi nejede úplně ideálně, tak jdu přes něj na druhej flek. Do vesnice jedeme ve třech – chvilka klidu, jdu přes modráka a do serpentin najíždím z prvního fleku. Snažím se to lehce přibrzdit, aby se Vlčák vzpamatoval, ale to moc dlouho netrvalo. Modrák jde hned přezemě a zrychluje, otáčím se a Vlčák je hned 20m za náma. Říkám mu ať lehce spomalí, že to do cíle ještě nějaký kus je a je lepší jet alespoň ve třech. Lehce zvolnil, ale pořád jede hodně rychle na to, aby si nás Vlčák docvaknul. Až ke konci kopce se mi ho podaří rozkecat, takže zvolňujeme... Kousek před busovou zastávkou nás zadejchanej Vlčák má. Co se mu asi honí hlavou? My tu kecáme a on si dává... Přijíždíme do Ondřejova, kde je mraky lidí, nějaký závody veteránů nebo co? Start asi z Choceradech to samí. Hromady lidí, aut a navíc autobus, chvilku to trvá, než se tím vším propleteme, ale vše bez komplikací. Když se na mostu otáčím, zjišťuju, že Dexter je zase zpátky? Je to vůbec možný, to je kouzelník... Odpadl na Bulance, odpadl na Střimelici a už je tu zas. V kopcím je to ale pořád ta samá písnička, modrák na špici a zkouší nadělit i tu naši čtyřku. Dexter jako už klasičky při prvním zrychlení odpadá, Vlčákovi taky nestačí moc a jedeme ve dvou. Rozjel to dost rychle, hned ta první stojka a na tacháči mi skáče rychlost okolo 23-4km/h... Zas ale po chvilce ubírá a jede tempo. Kontroluju, jak je na tom Vlčák? Nějaká sekera tam je, jsme mezi barákama a pak dlouhá rovina až k lesu před pravotočivou a výjezd. Co s tím? Musím ho nějak zkrotit, tak házím těžší a jdu do nástupu. Sice mě nechytl hned ale jedu pár metrů před ním a před zatačkou už je na mě přilepenej. Docela se povedlo a zpomalujeme. Ptám se ho, jestli teda jedeme dál ve dvou nebo jak, ale očividně se mu teď moc nechce... Takže na horizont docela pijánko, pak už jen výjezd k hlavní a levá směr Sázava, kde nás dojíždí Vlčák. Vítám ho zpátky, jsem rád, že tu je, trasu prý jede prvně tak je fajn, že se nebude někde větrat sám. Až do Sázavy jedu první, přes most a coooooo? Tvl dexter to zase nějakým záhadným způsobem sjel. Postavu na to měl no... Kopce mu moc nechytaly, v každým odpadl ale pokaždý se vrátil ve sjezdu zpátky. Před Nechybou si dokonce vyjíždí před nás, asi ví, co bude následovat, tak aby neodpadl hned v prvních metrech. První půlku kopce tahá zase modrák, druhou půlku já. Vlčák už skuhrá a ptá se, kdy bude konečně nějaká rovina na odpočinek... Až pod Horní Kruty pohoda. Nejedeme nijak extra rychle, nechávám velkou, ke konci, kde to ale utahuje se zvedám (nechci dávat malou) a jen trochu zrychlím kadenci, abych to tolik netlačil. Jede se mi celkem lehce a když se nahore otáčím, tak za mnou dobrejch 40-50m nikdo?? Docela vyvaleně na to koukám a říkám si, tak co teď? Mám čekat nebo jet? Vzhledem k tomu, že jsem nenastupoval, ale jel tempo si říkám, že ostatní už toho maj asi dost, jinak bych jim neujel. Takže je to jasný, zalehnout a jde se do úniku. Z Krut cca 25km do Peček... Tvl to bude ku*va dlouhejch 25km sám vepředu. Zalehlej jedu co to dá a říkám si buď to vydržím nebo totálně vyhořím. Pořád valim 40-45, brdky v nástupech zestoje, každou chvilku se otáčím, jak to vypadá? Někdo tam jede, ale nevím kdo a kolik. Rozestup se nezmenšuje, nohy pořád točí celkem dobře. Po cca 7km za Lhotkama přijíždím k hlavní, kde jede mraky aut. Ku*vááááá, musím zastavit a čekat. Stojím tu docela dlouho a než můžu jet, tak mě dojel Vlčák. V duchu si říkám, tvl to za mnou

celou dobu jela stíhací jízdu šlapka? To vědět, tak na něj možná i počkám, aby jsme si v závěru pomohli. Ale na druhou stranu, vyhrát Pečeckou 100 v úniku z Horních Krut taky není špatný. No nic, stalo se a tak jedeme posledních asi 17km ve dvou. Dost silně fičí zleva, takže po chvíli jsem docela rád, že tu Vlčák je a můžu si za ním na chvíli odpočinout. Oba se otáčíme a kontrolujeme stav za náma, jestli nás někdo nesjíždí, ale nikdo nikde. Pomalu ale jistě toho začínám už mít taky docela dost, přecijenom toho času na špici tam bylo fakt moc. Nevím, jak je na tom Vlčák, v kopcích se sice trápil, ale na rovinách mu to jede pořád dobře. Kousek před Pečkama mi sděluje, že se mnou dneska spurtovat nebude. Prý jsem si ten závod dneska odtahal a více méně jsem domácí, že se spokojí i s druhým místem. Ok, super, proti tomu samozřejmě nic nenamítám a jen říkám, že se alespoň symbolicky zvedneme na fotku. Aby to vypadlo, z fotky nikdo neuvidí, že jsme to šolichali... U cedule vypínám tacháč, kterej mi hlásí 2h 54m 26s a průměr 34,4km/h což je jen o cca minutu pomalejší čas než minulej rok ze skupiny šlapek, kde byl MCHammer, Camrda, Kolíkáč a spol. a kde to do půlky závodu rozjížděli chlapi z Lawi v čele s Vencou Nežerkou. Takže si myslím, že to zas není úplně špatnej čas, na to že my jsme to jeli ve 3 respektive ve 2 posledních 17km. Ještě jsme počkali na dojezd dvojice za náma, kterejm jsme nadělili asi 5minut. Modrák prý spokojenost, chtěl zajet pod 3h a zajeli to za 2h 59m... Pak odjezd do hospůdky na občerstvovačku a posezení s ostatníma. Pečecá 100 je srdcovka na který jsme s bráchou v podstatě začínali a sobota se vydařila na jedničku! Takhle přesně jsem si to představoval, žádný velký šroty, ale závodění super s povedeným dojezdem dvou šlapek. Prostě nádhera!!

KLATOVY - MISTROVSTVÍ ŠUAC

Dreamer – Mistrák v Klatovech

Naladen pekny výsledkem na maratonu v Prerově jsem se těšil na další závod, kterým bylo Mistrovství SUAC Klatovy - Cínovské okruhy. Opet po roce tedy zpět na okruh kde se o pár týdnů před námi prohánějí jezdci Rallye Sumava. Letos se jede o mistrovské dresy SUAC a tak čekám bohatou účast a konkurenci. Ráno jedu na start tradičně na kole, pěkná hodinka na rozjetí. Radej ale beru pod dres plastenku, protože odpoledne čekám že by mohlo sprchnout. Rychlá prezentace, objet si jeden okruh, který dnes pojedeme 16x, což v součtu udělá kolem 64km a 800m převýšení. Já vím, pro mě krátce, málo kopcu, ale budme rádi že se alespoň něco u nás na Sumavě jede. Na startu tradiční konkurence a jelikož jsem přestoupil do kategorie C, tak si od startu postupně prohlížím příslušná čísla. Už při cestě do Klatov se mi úplně zlehka nejelo, navíc je fakt dusno a tak logickým výsledkem je, že v cílovém brdce od začátku docela trpím. V balíku se sice udržím docela v pohodě, ale na spurtu nejlepších nemám a vždy chytím diru. Ale tak to tady bylo každý rok, takže letos zatím žádná změna. Tou je, že mimo cílový brdek se moc nejede, což je na jednu stranu fajn, protože i když po průjezdu chytím mezeru, vždy si to relativně snadno sám sjedu a vůbec mě nestresuje, že mám diru 20m na balík dalších 20ti borců před mnou. Prostě vím, že stejně zvolní a já si to dojedu. Takhle to funguje většinu kol, vyjma těch, kde ani ostatní tolik nespurtují, pak se v balíku krásně udržím i já. Porad je ale třeba dávat pozor, i když je okruh uzavřený, v jednom kole si tak jedu po levé krajnici a zrovna saham pro bídou a málem trefím turistu s batohem, který si to masíruje přesně ve směru mého jízdy. Jak závod plyne, v každém kole pár lidí odpadne a tak někdy po hodině jízdy je nás tak kolem patnácti. Z mého kategorie jsem tu už jen já, Kamil Ackermann a Jirka Belfin, jestli se dobře dívám. Začínám tušit že by mohla vyjít první letošní bedna, což mě povzbuzuje. V místech kde se nejede, to přímo vybízí zkusit nějaký unik, ale vždy když se blížím k momentu zkusit to, tak se buď tempo zrychlí, nebo to same napadne někoho jiného. Tím padem se k pokusu o unik nemůžu dostat a jedu většinou porad v balíku. Což na druhou stranu má výhodu v tom, že setřím síly. Asi čtyři kola před koncem zkusí odjet K. Ackermann s přichozím exKolokram T. Dudkem, dvě kola jedou před námi, mezi námi je pak pro zpeštění nakladní cisterna, ale nakonec je dojedeme. Poslední dvě kola, horko že by normální člověk sedel někde u vody nebo ve stínu. Poslední kolo a je jasné že to půjde do hromadného "spurtu" do cílového brdce. Snazím se držet za Kamilem, ale Axon borci se málem smotají sami mezi sebou před najezdem do brdce (pokud to tedy nebyla taktika jak odpojit pár lidí z balíku, ale to asi ne). Tím padem najíždím do kopce s menší mezerou a tu se mi i přes usilovnou snahu těsně nepovede sjet a tudíž dojíždím druhý za Kamilem, třetí místo bere Jirka Belfin. V cíli si chvíli říkám, že moc nechybělo, což je ve finále pravda, ale když si shrnu celý závod, tak to dopadlo jak mělo a na lepší umístění jsem dneska neměl nohy. Spíš by se slušelo napsat že na nejlepší umístění jsem neměl nohy, protože druhé místo na tomto okruhu je pro mě nečekané a má svoji váhu! Byť nutno dodat, že přesně jen v mé nové kategorii je o něco menší konkurence a jezdit v Becku, tak jsem na bedně nebyl. Tam vyhrál tradičně J. Voráček před duem z Axonu M. Vodákem a R. Loblím. Cínovské okruhy byly i letos těžký závod, ani ne profilem ale zejména tím horkým a dusným počasím, ale hlavně že jsme nezmokli. V cíli čekám na vyhlášení, počekám s Hawranem, který poctive objíždí i letos SUAC závody, navíc Kamil slibuje hodnotné ceny a tombolu, tak to si nemohu nechat ujít. Pak už jen vyjetí zpět na Sumavu a tím končí cyklistická část tohoto hezkého a úspěšného dne. Jen více takových!

LUČNÍ BOUDA

Kolíkáč – Oslava Krkonoš

Tropická předpověď, a tak málem na den přesně jako před rokem si prásknout Luční boudu. Profesor a HonzaB nejsou proti, zbývá vybrat vhodný den a naplánovat trasu. Po Krakonošovi nějak překvapivě rychle regenerují a úterní Koloděje si obkroužím furt v háku, ale stejně trochu nejistoty, co v tom úvodním, více jak 60 minutovém, kopci budu dělat. Třeba to hoši zruší, ale kdepak, JendaB už ladí trasu a Prófa montuje kameru. Jako základnu máme Lánov, ať je to co nejkratší a nejedeme v autech. Ještě vyřešit zabodnutý kamínek v mém plášti, Honzovu velkou stranu a jdeme na to. Nejdříve údolím směr Dolní Dvůr, tam se napojit chvíli na trasu Krakonoše a marně hledat moji upadlou brašničku ve škarpě. Dnes nedáme levá Strážné, ale pěkně rovně, kolmo na vrstevnice. Je to monumentální stoupání, ale po dobrém asfaltu až k Předním Rennerovkám. Lejou z nás litry potu, HonzaB to vůbec nešetří, Profesor furt heká, hold ty ejly z večera jsou cítit. Pak už asfalt pomalu mizí, ale za to se otevírají překrásné výhledy. Chvillemi pod mrakem, chvillemi slunce, mám trochu strach, až pojedeme dolů, jestli neomrznu v té variantě krátké-krátké bez spodního trika. Bufet Na Rozcestí trochu vydýchat, a pak HonzaB chytá defekt. Od Výrovky již zase asfalt, a pohled na tu cestu k Památníku obětem hor vypadá fakt hrozně. Pivař kvízař Profesor nás poučuje, že druhá nejvyšší hora ČR je právě ten brdek nalevo – Luční hora. My si ještě sletíme ke stejnojmenné boudě a pak zase zpět, prudkým stoupáním. Teplotně si to užívám, nakonec žádnou zimu nepocítuji. A teď je na pořadu dne test ráfků a brzdových špalíků. Kutálíme se do Pece a slibujeme si, že tohle někdy musíme dát nahoru. Letíme přes Velkou Úpu dolů, ono je to docela slušné klesání, a přitom na Krakonošovi v protisměru si člověk říká, že na té rovině do Pece si trochu oddáchne. Dnes dáme ještě Pomezí Boudy, po hlavní, proti sobotnímu Krakonošovi. Prófa stávkuje, prý jestli nahoře nedáme Trautenberka, tak už dál s námi nejede. Nakonec mu to slibujeme, a on za odměnu likviduje můj nástup před vrcholem, howado jedno nevděčný! Desina s šiškou ve znaku velmi chutná, má to atmosku! Klesáme do Polska a mě tuhnou nohy a úsměv, Profesor roztáčí sjezdárské peklo a k němu se přidává i HonzaB. Mě se nechce šlapat, chci si jen užívat sjezdu a dole mám pěkný zásek. Hoši mě nechají vyvětrat v bočáku, až jim dojde, že mám klíčky od auta, tak konečně zastaví a počkají. Do Zacléře parádní silničkou, ještě se trochu pohoupat a napálit to směr Jánky. Roviny nestřídám, šetřím se na kopec, ten mě ještě dokáže trochu rozvášnit. Stoupání starou silnicí přes lázeňské městečko je úchvatné, zakončené slušnou stojkou na hlavní silnici. S HonzouB se zase kočujeme až na Hoffmanky, kde dnes končím a motám se k autu. Naštěstí je to už jen z kopce, nevěřícně koukám na budík, kde nemáme ještě ani kilo, a přitom převýšení přes 2000 metrů. HonzaB vymyslel bájo trasu, zase to mělo nějakou změnu a v oranžové společnosti to byla oslava Krkonoš. Díky bejci!

KAŠPERSKÉ HORY

Dreamer – Ledový vítr v Kasperských Horách

Po roce má můj oblíbený závod Kasperka 66 opět dva díly, a sice dopolední časovku na Zhuri a odpolední hromadný závod v kopcovitém terenu. Na závod se tak těším, v Krkonosích mi to před týdnem jelo, uvidíme co přinese dnesek. Ranní slunce ještě vypadá optimisticky, ale když dorazím ráno do Kasperek, ledový vítr a velká oblačnost můj optimismus hodně ochlazuje. Venku je asi 10st, je mi zima a vůbec se mi nechce z vyhrateho auta. Ale neda se nic dělat, alespon ze neprší, což už jsem tu take jednou zazil. Jdu se rozjet a po 1h stojím na startu časovky. Nastěti slo dat do poradatelskeho auta veci k vyzvednuti nahore, takže tam dávám plástenku, cepici, navleky a časovku tak mohu jet v kratkem. Startuji až na samotném konci, takže záhy začínám předjíždět první borce. Pociťovně se mi jede docela dobře, ale pohled na tepak naznačuje, že tomu cosi chybi. Pricítam to te zime, sice jsem se rozjížděl skoro hodinu, ale i tak jsem přijel na start prokrehly. Konečně najedu do nejprudší pasáže, předjíždím další lidi, ale tepovka je pořád někde jinde, než bych čekal, rozumej nize. To už se ale blíží cíl časovky, ještě jeden km a jsem tam. Čas nic moc, o minutu pomalejší než před dvěma roky. Podle výsledku je pak vidět že se obecně jelo pomaleji, ale přesto nejsem s časem spokojený, nemelo to jak se říká "stavu". Až tak to ale neresím a přicítam to te dramaticke změně v počasí. Navleknu plástenku, cepici a po krásném asfaltu přes Svojsje spadnu dolů do Rejstějny a vyjedu zpět do Kasperek. Podle výsledku vidím že jsem i s výkonem "bez stavu" na čtvrtém místě v kategorii, což není špatně, zvláště když to jsou spojené výsledky JAL+SUAC, v samotném SUACu to možná bude dokonce první místo, což by bylo fajn! Kategorie se ale vyhlasují společně za obě ligy, takže na bedně tesně nejsem. Zhruba hodinka zbyva do startu hromadaku, dám si banán a tyčinku, na chvíli si zdrímnu v aute, kde je aspon teplo. Pul hodiny před startem hromadaku se jdu rozjet, na náměstí v Kasperkách si koupím luxusní espresso ve stánku, třeba mě nakopne na samotný závod! Ten záhy začíná a hned od startu se jede pekny srot hned do úvodního kopce. Což se asi dalo čekat, protože v mé kategorii C má závod jen tři okruhy a tedy 45km, o rok drive to bylo o okruh více. Navíc je tu pár lidí, co nešli ráno časovku a přijeli jen na hromadný závod. A tak nám hned po úvodních dvou kopcích ujezdí asi čtyři nebo pět lidí a druhá skupinka kde jsem i já, je začne nahanet. Snázíme se, odstup není tak velký a tak po sjezdu a najezdu do kopce do Kasperek si to zkousím dojet sam. Celý kopec tak jedu mezi oběma skupinami, ale záhy jsem dojet tou moji původní. V dalším kole se z toho pak pul

okruhu davam dohromady a je mi jasne, ze proti ranu k velkemu zlepšení nedoslo a co tomu chybelo rano, chybi tomu i ted odpoledne. V druhe skupince se ale drzim v pohode a vse tak smeruje k finalnimu kolu a cilovemu kopci. Rikam si ze na treti místo po casovce ztracim dvacet vterin a mohl bych si tady polepsit. To se asi dari a jeden borec co byl prede mnou odpada, pokud si dobre pamatuji cislo po casovce. V cili se mi sice moc nepovede zaspurtovat, ale to uz neni tak podstatne, vic tam opet nebylo. Chci se jeste trochu vyjet a protoze zrovna kolem jede osamoceny Risa Lobl z prvnioho baliku, ktereho jsme tedy sjeli o pet minut, tak se vydám za nim a nakonec s nim dam jeste cele jedno kolo navic. Takze i takhle se da vyresit zkraceni závodu po prechodu do jine kategorie! V jeden moment chci Risovi vystridat ve sjezdu, ale hned mi rekne ze by to nebylo fair play, tim ze uz jedu mimo zavod a jsem tedy nesoutezici cyklista. Ma pravdu a ma muj respekt za takove chovani! V cili pak vsichni cekame na vysledky a kdyz na ne dojde, zjistuji, ze casy za casovku a hromadny zavod se nescitaji, ale jsou to dva samostatne závody. Tak to mi trochu nedoslo, tudiz i v hromadnem zavode jsem ctvrtý za SUAC+JAL, za samotny SUAC mozna opet první. Takovy byl tedy letosni dvoj zavod v Kasperkach, opet dva závody, jen trochu jine propozice. Dvakrát bramborova medaile, dvakrát mozna zlata medaile a k tomu vsemu jednou ledovy vitr, který po predchozich tropických dnes opravdu prijemny nebyl. Z Kasperek si nakonec odvazim dobry pocit, ovsem s vedomim, ze je porad na cem pracovat!

KLÍNOVEC

Turista – Brázda v naší hroudě

Tak jsme obkrouzili zase kousek te male Ceske hroudy. Par hodin v sedle a tolik emoci a zazitku. Z Camrda a Kapra uz jsou zkuseni Autoturiste, doufam ze nam zachvaji prizen. Na startu vsichni nacas, prekvapil mistni rodak Misutka. Hned na uvod jsme jeste prepudrovaly nase fesaky, a pak uz spadnout do Rakovníka. Tam zivy provoz, miluju jak si obyvatelé malých mest radi vytvareji dopravní zacpy, aby si neprisli jako malomestaci. Pak uz za Karlovym zadnim kolem, furt petatricet at se deje cokoli sdtoupame podél Rakovnického potoka do Jesenice. Tam prava na luxus asphalt a na Petrohrad. Tam nekde Kapr trefuje sutr, a za hodnou chvilu rana a prazne zadni kolo. Regulerni Snake bite, divim se re to neuslo okamzite. Kapr vyzbrojen a vycvycen ze závodu, oprava expresni rychlosti. Na obzoru uz se zjevuje Doupov, jakpak to tam asi vevnitř vypada. Prefiknout hlavni na Vary a dal na Vrutek a Nepomysl. Prvni souboj K a K v mikroosedylku, ostatni spis trpi. Z Nepomysli po okresni silnici ve stavu ze by se za ni nemusely stydet i hodne na vychod od nas. Na krizovatce co se otaceji tanky Camrda maluje certy, takze zhodnotit meteo situaci, prohodit par slov. A uz se blizime k prostoru, jakpak nas tam uvitaji. Prijeti vrele, brany zotvirane a uz si uzivame prvni stoupání na hranu Kaldery. Tuhle cast uz znamé z minula, takova dvanactka, ale telo protestuje jen lehce kdyz to nevidi na ceduli, kopec jakoby nebyl. Nahore na hrane silnicni uzavera, asi frezují vozovku, takze takove vynalezi dorazily i na divoky Doupov. Nakonec se z toho vyklubala jen oprava mostu v byvalem mestecku Doupov. Za mostem uprava tras, Camrda se hrne na prvni odbocku co vydi, chtel jsem jet trochu jinudy, bylo by to delsi a horsi cesta ale budiz, v zaveru budete litovat, kilometry nam budou chybět. Navez Doupovske hory je docela trefny tam fakt jsou, na zpet na hranu se zas zapotíme. Doupov nam predstavil nadhernou lidupraznou drsnou krajinu ktera se pomalu vraci ke svemu prastaremu vzoru, lesostepy mirneho pasma. Misutkovy trochu vadila absence benzinek. A ted uz na nas ceká 400m k dobru a sjezd k Ohri. Povrch kvalitni pekne to frci i vyhledy jsou. Cestou ztracim podsedlovou kapsicku, ale Camrda si vsimne, velke velke díky, nastesti zastava lezet na sinici vse je rychle vyreseno. V Kyselce navsteva Jindrichova pramene, a dotankovani nefalsovane Karlovarske mineralky. Beru radeji plnou, nebudu gramarit, ty pocity kdy clovek v kopci obraci bidon dnem vzuru aby dostal ven posledni kapku dobre znam. V Radosove zastavka u technicke pamatky, dreveného kryteho mostu. Most proti planu vyuzivame k prekonani Ohre a temer plochou krajinou se presouvame k podhuri Krusek. Mijime Ostrov n.O. místo posledního rozumneho obcerstveni. V Hroznentine vstupujeme do kralovstvi Krušnych hor a udolim podél potoka vytrvale stoupame na Pernink. Misto kde naposledu spatrimé Misutku, budis mu kopce milostive, snad dojel v poradku. Plan byl jet na Klinovec na 240W ale pak se zezla ujima duo K+K a waty leti nahoru. Nohy mam uz dost okorale, to nedopadne dobre. Pred Perninkem uz zdaleka nejsem v komfortni zone, nohu pali jako cert. Odbocujem na Abertamy, par metru odpocinku a zase do kopce. Za Hrebecnou uz se nesnazim o odpor, vystupuju a spolu s Kaprem po krasnych loukach s ovce, jak z pohadky, mirime k nasemu prvniemu vrcholu Krušnohor. Za sedlem nastesti Duo ceká, seskrabuje nalepene mouchy, jak ten kopec vylitly. Sjezd na Ryzovnu, a doprava po raselinistich do Bozaku. Nastesti skoro rovinka ale okorenena novym modelem silnice, kde uz v predstihu aplikovalay skutecne silny zimni sterkovy posip. V Bozim daru po najezdu na hlavni udelam evaluaci sveho stavu a uplne se zhrozim. Skody znacne, nedokazu davat vic jak 200W, ve stehnech ohen, na vrchol jete tak 250 m do cile 130km, zkratka jsem v pr*eli. Duo mizi v nedohlednu vuli dodava jen Kapr který je asi 100m za mnou. Stridam, v sedle, ze sedla, kadenci, tlacim kolo ocima. Na Klinovci vysmate Duo, hromada much, a pred ocima mlha, nevím co je vic deprimující. No ted je to do Kadane vice mene z kopce, nejak to tam doklepu a uvidi se. Sjezdiky hned zvedaji naladu, predjizdime kde hoho, odbocka na Medenec, trochu se to houpe ale vicmene porat dolu. Zacinaji se klubat panoramata, skoda oparu ale i tak nadhera, bocni udoli a zebra hlavniho hrebene. Elektrarny v rovinach. Kaplicka a byvale doly na Medniku se ve zlatnouchich

loukach s kravama se krasne vyjima. V Medenci prava, a zacina opravdova extaze, zatacka strida zatacku, tak akorat kroucene, nemusi se moc brzdit, povrch kvalitni. Zastavuji na az nejaky zbloudili nemci. Nastesti prave v cas, jinak bych odbocku zabran do sjezdu, k dalsi klickovane minul. Trochu se to zahoupe, ale porad mam k dobru asi 400m takze sranda jeste bude. Kapr se trochu opozduje, Camrda taky brbla a nema vodu, gramar . Vypada to ze nejsem sam kdo je na tom blbe, to je potesujici zprava. Do Kadane porad z kopce, na hanici mesta curpauza, a prvni hramadne hodnoceni situce. Karl netusi o cem mluvime ale zbytek teamu je proste prositej. Osvezovna Kaufland vylepsuje naladu, dotankujem, ja pridobiju Garminu, vzajemne si postezujem kdo je na tom hur, hned je lepsi nalada. Za Kadani se to zase houpe, znam to tam z prace ale kdyz to vydrzime na hrebinek nad Nechranickou prehradou, tam mam vyhrano. A taky ze jo, prekvapuje na takovy asfaltovi miminko, povrchu je teprv par tydnu, mirme z kopce, na spici se solidarne usazuje Karl a 40-45 na 100W nas teleportuje 20 km do Zatce. Nadhera díky. V Zatci pres centrum, po Prazske silnici porad na vychod. Znacky zase hrozi slepou silnici a zakazem vjezdu, kolikratym uz dnes, trochu se bojim aby tam nechybel most pres trat ale jen tam neco dloubou ve svahu nad trati. A jdeme do finale, Dzbanska vrchovina. Tocime pravou a vzhuru do kopecku, Camrdovy trochu otrnulo a uz tam s Karlem zase posilaj 350. Trochu jsem si orazil v letu do Zatce, ale pri takovych bombach par nasetrenych molek Glikogenu schori jak kdys skrtne sirkou a uz to zase sakra boli. Sjezdik do Konetop, jak pak by nam bylo v druhych. Tak aspon vyvetrat chodidla, napit vycurat, moralne jeden druhého podeprít a vzhuru k novym vyskam. Rocov, takova Kanina chutna jak Kanina jen jedem o pulku pomalec. Nahore nas zase zachranuje Karl, chudak kluk, ze ty finale vzdycky zbydou na nej, díky. Poslednich par vopruz brdecku a Revnicov na dohled. Kdyz jsem vylet planoval tak jsem premyslel jak se z nej dostat zpět do Straseci. Hlavni jsem hned zavrhnul, kdyz tam jedu autem a vidim cyklistu tak si rikam co je to za blbce sebevraha. Takze jeste do Msece, sice zajizdka ale s nasim teleportarem je to hup sup a po trase závodu k Lidlu. I pres moji velmy chabou formici jsem si dnešek hodne uzil, dost to misty bolelo, ale nejakl me to i presto zase nakoplo objet letos jeste par delších veci. Nohy se daji do kupy, treba budou i silnejsi, pudr vyresi stetecek a houba, ale vzpominky zustanou jen ty hezhe. Na pet rytiru brazdici tu nasi hroudu. Díky moc a nekdy priste.

HAJNICKÁ 12H

Vlčák – Moje první 12h na silnici

Tak jsem si zase chtěl něco dokázat co moje tělo je schopno vydržet tak než jsem odjel na dovču k moři kde kolo nevidím týden jsem se potřeboval pořádně vyšlapat objevil jsem 0 ročník závodu Hajnická 12 na podporu handicapovaných sportovců, počet závodníků omezen je na 50 nakonec se na start postavilo celkem jen 31 borců. Atmosféra před závodem úžasná moderátorem celé akce je Tomáš Hauptvogel z Primy. 8h ráno a je tady start okruh má 11,2km s převýšením 120m, start je jako na velké tour za autem první jedou 3handbikeři a pak zbytek, auto nás vyvedlo za obec a je tu start začíná se opatrně bude to dneska dlouhý první kolo se jede volně takové ku.. í tempo chci jet tak kopam do pedálů a frčím si sám 2,3,4,5 kolo náskok zvyšuji mám sebou manželku která mi zajišťuje jídlo pití a tak to pokračuje dál na samotku až do 23kola a ujetých 250 km kdy mne začnou brát neskutečně křeče 8min náskoku je fuč uvažuji že skončím, ale s podporou manželky a modetrátora opět nasedám a poslušně se zařazuji do balíku 4lidí kde se srovnám s tempem a za stalého střídání se blížíme ke konci jeden borec nám pláchně, zastaváme 3 začíná se taktizovat nikdo nechce tahat a nikdo nechce bejt po 12h bramborovej, časoměřič hlasí máte poslední kolo, sprádam v hlavě kdy zaútočit, jak asi na tom jsou se sílama? Nevím nikdo se nijak neprojevuje, akorát si zacali utahovat tretry, cíl se blíží poslední kilometr koukame po sobě, zvedám prdel a jdu do toho musím to dotahnout věřím si, čumím jen dopředu 100m do cíle otáčím se a nikdo zamnou paráda 2 místo a ujetu 358km a já jsem totálně vyčerpanej a rád že už je to mám za sebou a první slova jsou,, že tohle už nikdy,, ale pak už je sprcha, guláš a vyhlášení, a oni ty slova že už nikdy se mění, že to byl super závod s bednou a možná se uvidíme příští rok. Tak to byla moje první 12h na silnici ale teď se jdu koupat do moře

ZLAŤÁK

Dreamer – Zlatak - když se ochladí na 35 stupnu

Tropicke počasí pokračuje i v srpnu, kdy se kona legendarni cyklisticky "vylet" z Prahy do Krkonos. Vylet, protoze se nezavodi, ale to je asi tak jedine, co na tom zni snadno. Dojet z konce Prahy na kopec Zlate Navrsi v Krkonosich trva cely den, ma pres tri sta km a kdyz jste labuznik. tak treba i krasnych tri sta tricet tri. Pred rokem jsem jel poprve a tak me to nadchlo, ze jsem se zucastnil i letos. Rano je docela zima kolem 14st, jeste ze jsem si vzal vestu a navleky, dokonce i ruce namazal hrejivkou. Vim, zni to hloupe, kdyz pres den je 35st, ale prvni ranni dve hodiny od 5:30, kdy jsme vyjeli, teplo nikomu nebylo. Chladive intermezzo prekonano, v Nymburce se pripojuje zbytek skupiny s Kaprem, Ivcou, Strejdou a Barbankem, dohromady je nas myslim 11, krasna skupinka! Mirime kupredu Krkonosim, tempo je prijatelne, ale zadarmo to vubec neni, to vim z lonska. Navic Ivca vsechny prekvapuje svym tempem, rikam si ze se jen predvadi pred kluky, ale klobouk dolu, zvladla to s bravurou tam i zpět! Slunce stoupa,

cas ubiha, na computer ani nekoukam, i pri pauzach se snazim nekontrolovat mobil, jasne porad by bylo co cist, na co odpovidat, ale chci si co nejvic uzit den jen v krasne prirode, pocasi a s partou lidi kolem. Jelikoz jsem toho doma ke snidani moc nesnedl, vyprazdnuji postupne kapsy a stejne jako pred rokem mi zasoby zacinaji ubyvat. Nastesti je ale kde doplnit jidlo i piti. To uz se blizime ke stoupani na Zlate Navrsi, vsichni jedou krasne, jen Turista hlasi potize a pry pocka pod kopcem. Kolikac nastoupi jako prvni, ale postupnym tempem si ho s Karlem sjedeme. Pak uz jedu jen ja kousek za Karlem a odstup se postupne zvetsuje. Mohl bych se jeste zmacknout o neco vic, ale pred Krusnotonem to tam neposlu naplno, takze necham Karla poodjet. Navic je mi jasne, ze kdybych pridal, on by pridal taky. Tempo je ale pekne a brzy jsme nahore. Krasne vyhledy, tezko se to popisuje, i nahore teplo, vesta ani na sjezd neni potreba. Brzy dorazi zbytek, teamove foto a svistime dolu. V Jilemnici zaslouzeny obed, jeste pred nim defekti Kapr. Vyber menu strucny, venku parak, ale i tak davam svickovou s knedliky a chutna naramne. Jen Karlovych osm knedliku bych do sebe asi nedostal. I nealko pivo se hodi, kdyz vidim, jak ho do sebe davaji ostatni. Vyrazime na nejtezsi cast cesty, v tom horku se snazime jet rozumne, pouze odpocinuty Turista trochu zlobi, ale da se to zvladnout. Kilometry pribyvaji, davno jsme pres 200 a blizime se ke 300. Barbanek ma defekt, ale opravuje velmi rychle. Horko se na vseh podepisuje, mame toho vsichni dost, ale i tak obcas padne vtipna hlaska. Pred Nymburkem se konecne trochu ochladi z 37 na 35 stupnu, slunce se schova za vysokou oblacnost a hned se jede prijemneji. Louceni s pulkou skupiny a cilem je domotat to domu ve spolecnosti Kolikace, HonzyB, Kapra a Karla. Zadarmo to vubec neni, nakonec se hodi i zastavka v Lidlu v Uvalech. To uz jsme ale opravdu doma, mne to nakonec vyjde skoro uplne presne pred barak na 333 km, coz je skvele. Je neco po 20h vecer, oteviram dveře domu a v hlavě mam ty nadherne pocity a vsechny ty udalosti celeho dne, který jsem strvil od usvitu do soumraku na ceste z Prahy do Krkonos a zpatky. Takovy pribeh umi napsat jenom Zlatak!

Karl – Vysoky parametry

Na dnesek jsem se fakt moc tesil a i jsem se probudil driv nez jsem mel budika, coz se mi nestava, kdyz vstavam o tri hodiny pozdeji do prace, mozek vedel, ze tohle se nesmi propasnout. Rano jeste sero, na Jizak svetlo a blikacka a celkem slusny chladno. Pak zaprahnuti do vlaku, který se postupne zvetsoval temer do delky nakladnich vkladu, které brazdi Ameriku od Atlantiku k Pacifiku a jeste ty stejne dresy, vypada to fakt paradne, kdyz jich jede tolik pohromade, asi se budu na tim muset hluboce zamyslet... Klobouk pred kralovnou Ivcou, jak ji to pekne jezdi, cte balik a silnici. Doufam, ze az mi bude jako Pepinovi, Strojovi a Kaprovi, budu si taky tohle moci dat bez podpory električky, super chlapi. Jsem rad, ze jsem mohl videt po dlouhy dobe Barbanka, nejvetsiho podporovatele, díky. Respekt Turistovi, ze presto, ze mu nebylo nejlip, dneska to odjel a i wattove to bylo dobry, myslí si 12 z 10 vagonku. Bonzo je taky dobra masinka. A zaver s Dreamerem, HonzouB a Kolikacem byl sice s rozvahou, ale gradaci to melo, jste tahouni. Je neuveritelny, co se da zazit a videt za 12 hodin na kole, ty vyhledy ze Zlataku neskutecny. Tesim se na dalsi spolecnou akci, tohle melo vysoky parametry po vseh strankach. Díky vsem, ze jsem mohl jet s vami.

Kolikáč – Šlapky nerezaví!

Šlapky nerezaví, Zlaták mi to znovu potvrdil. Stále se dokážeme sejít a napříč výkonností si užít nádherný výlet. Po nedělním pódiiovém Posázaví mě ani nebolí nohy. To jsou zase stavy, v hlavě jen pastorky, převodník a dobře mázlý řetěz a na nic jiného nemyslet. Ranní budík vůbec nevádí, vyjít na potměšlou lodžii a vítat nový den rozsvičkou s výhledem na pomalu vycházející slunce. Teplota 16 stupňů, ale slibované tropy přes den velí namazat nohy opalovákem a hodit na sebe krátký-krátký. Milovaný dres ještě s volny.cz/vinoslap na zádech, rok výroby 2004 na mě dýchá velkou historií. Zapnout kameru a rozpohybovat nohy k prvním metřům na kruhák. Přivítat se HonzouB a Dreamerem a na Tečku s Karlem a Turistou. Tahle čtyřka je naprostá jistota, že to dnes musíme zase dát. Přes 300 km vypadá hrozivě, ale v dnešní společnosti to uběhne jako voda, to je už je léty ověřené. Dreamer navlečený jak na podzim, ale teď si užívá tepla, zatímco my si rozehříváme ztuhlé prsty. Ale slunce se dere a teplota stoupá. Provoz kolem 6 hodiny je děsný, už se těším na zapomenuté silnice v Podkrkonoší. Před tím ještě nabrat Kapra a v Nymburce doplnit stavy o další stálice, ale i překvapení. Jet zase s Ivčou, s Barbánkem v jedné grupě je paráda a k tomu matadoři Strojda a Bonzo. V Křinci Pepíno a je nás 11 kusů, rekord v účasti na Zlaták! Střídáme se ve dvojičkách jako na nějakém školním srazu, každý si má něco spolu říci. Někdy mi připadá, že už se opakují a už jsem to svému parťákově vedle sebe dnes říkal. Ivča z toho měla vítr, jak nás bude zdržovat, a přitom na Podhradí jde do úniku. Není se co divit, je vyšvihaná do nebes a dělá tak čest svému dresu elite! Jičín zdolán, před Syřenovem se zakecáme s Kaprem na špici až odbočíme blbě, omluva všem. Do Jilemnice je to už krása po úzkých cestičkách s výhledy na kouzelné chaloupky. Konzum plně obsazen, teplota tropická, Karl do sebe naleje pro sichr 4 litry vody. Při polknutí mě škrábe lehce v krčku, no tak to dnešní tropická vyjíždka asi nebude úplně to pravé pro můj ventilační systém. Ale o hodně hůře je na tom Turista, který bojuje se svojí žaludeční virózkou a rozumně si prý odpočine někde na stráni u kruháku v Hrabačově a počká na nás. My si rozjedeme přípravu na monumentální stoupaní. Do Dolních Míseček hezky po kupě, ať ten výhled na světle zelené Zlaté Návrší můžeme zdokumentovat. Povedlo se, cyklistika je prostě týmový sport! Pak mě jebne v kebuli a nastoupím do prvních toček na Horní Mísečky. Vyženu to škrábání jinou bolestí! Karl s Dreamer jsou za chvíli u mě a po pár metrech mizí. Chci natáčet, ale točit prázdny asfalt a gumovat se na samotku se mi vůbec dnes nechce. Za

Jilemnickou Boudou mě dorazí Bonzo, ale jeho šedý dres by se mi taky nelíbil moc v záběrech, a navíc jede nějak moc svižně. Ale za chvíli je tu brácha a s ním už musím, to bude dobrý herec! Tak zase spolu si užíváme mýtické stoupání a v hlavě mám Krušnoton a Dlouhou Louku, ty wado to zase bude v sobotu posekáno! Výhledy a teplota to je dnes all inclusive, takový Zlaťák nepamatuji! Nálada povznesená, kdo to kdy vyjel, sice se zkrívenou tváří, tak ale uvnitř určitě omládl, dát Zlaťák na kole bez motorku, to se prostě cení! Týmové foto, málem se do té boudy nevejdeme a už letíme dolů na nějakou mňamku. Kapr to zpestří defektem a ukázkovou bombičkovou výměnou v operatérských rukavičkách, ale to už vychutnáváme nealko Lobkowicze. Mám trochu hrůzu, jak dlouho tady posedíme, 11 krků napojit a nasytit asi bude fuška. Ale jde to kupodivu rychle, a i těch 8 knedlíků pro Karla, nějak rychle zmizlo. Teď bych nejraději našel to Turistovo vyhřáté místo na louce a zavřel oči. Ale realita je krutá, doplnit bidony, zacvaknout tretry a hurá na poušť. Po pár kilometrech si žaludky sednou a 22 nohou znovu rozjíždí koncert. Barbánek nám ještě udělá jednu přestávku s výměnou duše, ale jinak přeprava do Jičina proběhla nějak neobyčejně rychle. Co mě začíná trochu znervózňovat je malé kopání od mého předního kola. A v Libáni na bufetu je to jasné, přední plášť se mi na jednom místě krásně zkroutil. Je to úplné umělecké dílo hodné zaslaní pro pana Mavica, ale představa té cesty na Jižo, jestli to někde bouchne, mě teda moc nenaplňuje. Začínám pomalu domlouvat odvoz od Strejdy, Turista by se raději též přidal. Náš vláček drkocá dál směr Nymburk, vzali jsme to trochu objízdnou trasou, ale odměnou je nám skvělý asfalt a vítr v zádech. To mě nějak nakoplo, přední upuštěné kolo drží, takže v Nymburce se rozloučit se Strejdou, Ivčou, Turistou, Bonzem a Barbánkem a já to chci podržet až do Prahy. Přichází ty opojné stavy, ke kterým se člověk dostane po celodenním švihy, na špici nechat pár sil pro kamarády a zase se stěhovat dozadu. Jo jsme vysmátí zase jak leča, tropy netropy! Kapr domů do Sojo, my vyježděnou zimní stopou přes Kozovazy. Začínám šetřit s pitím, kluci to sice hrdinsky již chtějí bez zastávky, ale před Ktonem nechci nic podělat, a tak je lámu na vyvoněnou stodolu. Jak je potřeba si vážit čisté vody, to je nejlepší lék na žížeň a teď už vím, že to dáme, zase padne tříkilo. Den den superden za námi, děkuji všem za společnost a parádní výkony při krkonošské slavnosti! A teď už si jen užívat 3 dnů bez kola, jen pracovat, jíst, pít, dlouho spát a vyléčit přírodní vzduchové potrubí. A v sobotu? Držím všem Ktoňákům pěsti!

SVIJANY

Bobek – Nádherný pozdní letní den...

Sobota, ráno 6:45 den před ELM Svijany, budík zvoní jako obvykle. Únava, nevyspání, vnímáš hlavně pocit divného suchého léta 2018. Volání dalek, Kokořín, Loučeň, nebo snad časovka Lipence? Se stoupajícím teplem roztává každá myšlenka. Přetrvává jen horký ranní černý čaj. Jeho dlouhá jasná chuť, pozvolně otevírá myšlenky nového dne, propojuje podněty zachycené obyčejným životem. Sázava, Benátky, Malinovka a bůh ví, jestli ta jména mají vlastně něco společného. Spíš skrytého...Každopádně dnes volně, den před závodem, žádný trénink, žádné rozjetí, pouze výlet, v maximální pohodě. Sklouznout se, kochat se, tu Malinovku tam měli vážně skvělou. Navíc bude stín, dům je orientovaný cca jihovýchodně, o poledni zprostředkuje pěkný stín. A z terasy je vidět na přílehlé kopce Kdo chce víc, musí kousek popojet Vzpomínky na první závody, a tak... Leží tu všude kolem...Neděle ráno, budík zvoní netradičně 5:15, v 7:20 zahouká na páru vlak, ještě je čas, který se chvíli po 6h rychle krátí, černý čaj, míchaná vajíčka, co s sebou? Nic, ve vlaku se sedí a s batohem se špatně opírá, tak jen do prostřední kapsy krajíc chleba, do krajních pomalou energii, nějaký groš – cesty zpátky bývají spleť. Svijany, ELM, memoriál Oldy Horáka, chlápka který mi jako by včera trásl dole pod bednou pravíci a do levé vsunul kouzelný pohárek. Svijany, silniční okruh, kde to rychle rozjedeš a o to rychleji skončíš. Kdo by to byl řekl, že ta potvora dole pod pivovarem není tak důležitá. Rozhoduje nejen silou, spíš rozumem. To proto, že po potvoře tu máme ještě tři mrchy: Eso, Hup a Táhlé stoupání. Vynásobíme li to 5x a umocníme 35°C, je z toho pěkná paseka, či blamáž, takže hned v prvním kole je dobré počítat s prověrkou aktuálních dispozic, což se také děje. Těžko říct jak kdo na tom aktuálně je, každý mívá své dny, spíš to беру komplexně. Komplexní snaha, dění, aktivita v průběhu celého závodu. A tak přidávám ruku k dílu, ale zachránce grupy se rozhodně být nesnažím... Tedy 1. kolo se jede fest a pak to lehce opadá, nebo jsem se rozjel... Je tu pár týpků kteří za to umí pěkně vzít, v úvodu se spíše choulí v klubíčku, ale Karel Kopr, za to bere za téměř každým horizontem v každém kole. Eso bývá zrádné, nejlépe se jede zpředu – v půce pak nemusíš skoro šlápnout, Hup se přeletí jakoby nic, ale Táhlé stoupání trápí snad v každém kole a vůbec nechutná. Hlídám si Novotného, umí za to slušně vzít, pak je tu říkám mu sjezdař, jezdí na Sagana, tedy ve sjezdu je Ti schopný udělat díru 100m jako by nic, mezi tím tu 2x proletí Karel Kopr až je z toho paseka. Svijanská stojka se jede celkem s rozvahou (čemuž maximální skandování vůbec neodpovídá), jen se bojím maminek které v jedné ruce křečovitě svírají miminko a v druhé lahev s vodou. Když to jedu po čtvrté, dochází mi jako bych měknul, už to není co v úvodu, každý metr je znát, přemítám, jak by na tom byl Kolíkáč či Dreamer. V nájezdu do posledního kola pod Svijany se snažím být v 1. třetině, ostatně jako vždy. Pocit tvořivosti... A podle toho co se událo je jasné, že nahoře se pojedou pěkná sekera. Hned z křižovatky, bum, prásk a co tam zbylo jde okamžitě ven! Eso, na chvost, nahoru, vůbec mi to nechutná... Hup, dolu, Táhlé stoupání přichází horizont natahuje se to a zásek, Kolíkáčova pomsta mě drží v sedle za pravou nohu. Loučím se... mám díru 10 možná 20m, bohužel. Zvednout se ze židle je v tudle chvíli snad nejlepší nápad. Začít sám, pěkně od začátku, z hluboka se

nadechnout, roztočit dmychadla, odštíhnout Kolíkáče z lana a obyčejně si to sjet. Boli to, ale daří se. Teď a nebo zase příští rok. Ne teď. Jede se celkem solidní podlaha, V předu je odskočený Landa z Kooperativy s pravděpodobně Halíkem. Snažíme se to sjet. Dole pod Svijanskou stěnou je to už jen kousek, ale letí se dokonale a já mám solidně vystřílino. Cedím se dozadu na 8.flek a pokračuji rovnou do kašny na nádvoří zámku. Po svlažení dávám litr Malinovky a kus hovězího. Vyklepu kopyta a traďá kolmo zpět přehrátou silnicí, vysušeným údolím Jizery. Nádherný pozdní letní den...

EVERESTING

Dreamer – Everesting na Zhuri

Everesting je výzva primárně pro cyklisty, jejíž cílem je nastoupat v rámci jedné jízdy 8848m, což je výška Mt. Everestu. Více o celém konceptu, který má i specifická pravidla, je pro případně zájemce na www.everesting.cc. Víím, že sem letos chystají J. Dubec a J. Horký, která oba docela dobře znám a o to víc jsem překvapen že zrovna oni dva chtějí tuhle výzvu pokorit. Honza jel Everesting už před rokem na Revnicaku a s J. Černým byli první Česi, kteří to zvládli v rámci Česka. Celkem mají jet letos čtyři odvázlivci. Mne by to hrozne lakalo, ale po Dolomitech toho mám dost, navíc jsem v sobotu objednal dlouhého Krale Sumavy. V pondělí se cítím lepe a protože se letošní Everesting koná v úterý u "me doma" na Sumave, v legendárním kopci z Rejstějna na Zhuri, zvítezi myšlenka postavit se tehle výzve celým. Tím spíš, že v Jirka hlásí, že dva kluci nakonec nejedou, takže třetí kamos do party by se jim hodil. Pondělní odpoledne strávím přípravami, největší obavy nakonec mám, že mi nevydrží baterie v cyklocomputeru Garmin500. Snažím se s touto upravit nabíjecí kabel do verze OTG, která umožňuje nabíjet a zároveň nahrávat. Tata dokonce podle návodu z internetu s pomocí pájky upravuje příslušné piny, propojuje uzemnění s nezapojeným pinem, ale jak jsem tušil, stejně to ve finále nefunguje. Další důvod koupit si konečně novější computer, na druhou stranu kdo mohl tušit, že se přihlásím k akci, kde se očekává kolem 12-15h na kole? Dale si připravím obvyklé maratonské propriety jako jídlo, pít a jít spát. Budíček ve 3h ráno je docela drsný, jeden by řekl, že to mám za "barakem", ale i tak to mám autem 1h jízdy, než začnu skládat kolo na začátku stoupaní na Zhuri. Auto nechávám u chalupy na zahradě u Mysich Domku a doufám, že mě nikdo nevyzve, nebo nezavola odtažovku. Kluci jedou po ose z Hartmanic a hlásí zasek asi 10min, přičemž domluva na první výjezd je 5:00. Je mi zima, byť proti pondělnímu skoro mrazivému ránu je tepleji. Jsem nevyspalý, v hlavě si stále říkám, co tu vlastně dělám a tak klukům odepisuji, že vyrazím pomalu napřed. Pouštím se tak do prvního výjezdu, pěkně svým tempem. Super je, že se hned stoupa a tak se člověk za pár minut dostane do provozní teploty. Je ještě tma, jedu tedy s celovkou vpředu a blikáčkou vzadu. Na sobě podobný mix jako na Krali Sumavy, tedy dlouhá moira, navleky ruce a nohy, vesta, čepice a položimní rukavice + nezbytná hřejivka. Mezi mraky prosvítá měsíc a hvězdy. Za Svojsými registruji po levé straně stíny v louce u silnice, aha, to jsou spící kravy. Tak super, kravicky si ještě spí a já tu slapu do kopce. Celý první výjezd, který má cca 8,5km a asi 550m tak vyjedu sám. Plan je vyjet úsek 17x, sice by stačilo vyjet 16x a chybel by kousek, ale dle pravidel se počítají kompletní výjezdy. Při sjezdu potkávám kluky. Jsou kousek za mnou ale nakonec se sjedeme až při třetím výjezdu, protože se vždy zdrží na vrcholu i spodku kopce, jak nasazují / sundávají vetrovky. V tom mám výhodu že jen mám vestu a nemusím zastavovat. Čas je potřeba trochu sledovat, doma jsem si udělal na kus papíru takovou rychloprůpravu, kdy jsem počítal s 50min na výjezd + sjezd. Jasné, při závode člověk Zhuri vyjede kolem 30min, ale sjezd tu má 10min, takže ta rezerva je rozumná. Znamenalo to tedy vč. pauz jezdit orientačně na denní čas 5:50, 6:40, 7:30, atd .. a pak 17x výjezd znamenal dokončit jízdu v 19:10. Tak pravila teorie, jak se pak ukázalo, i tak to byl ambiciózní plán. Kluci hlásí, že na Strave udělali nový segment a trochu ho zkrátily, plán je tedy vyjet kopec na konec lesa a vynechat závěrečnou pasáž na planině, která je zbytečně dlouhá a nastoupa se tam už jen asi 20-30m. Tak ok, já mám aspoň rezervu, tím že jsem první dva výjezdy jezdil až na konec. Při společném výjezdu se ukazuje, že bylo rozumné rozjet se sám. Jirka totiž jede, tempo které mě dost bolí, ale proti Dolomitům se take trochu setří, Everesting budí ohromný respekt a člověk neví co od něj čeká. Honza se ho pěkně drží, nebude to s nimi jednoduše udržet se jich. Jedu společně výjezdy s mírným odstupem za kluky. Mezitím se po 6h rozednilo, do kopce je docela příjemné kolem 13-14st, z kopce vždy zapnu vestu, pevně nasadím čepici a natahnu rukavice a je mi fajn. Honza vytahuje mobil a natáčí první videa pro media, nálada stoupa a první výjezdy hlavně díky Jirkově tempu ubíhají velmi svižně. Třetí, čtvrtý, pátý, šestý jsou tu driv než bych čekal. Velký podíl na tom má sjezd, který snad už lepší ani být nemůže, všude pěkný asfalt bez sterku, široká silnice a brzdit se skoro nemusí. Tohle je pozitivní překvapení celého dne, provoz je po ránu a dopoledne (a nakonec po celý den) minimální, takže si všichni sjezdy užíváme. Scenář jezení je podobný, nejvíce to v kopci drtí Jirka, kousek za ním Honza, já většinu výjezdu začínám s mírným naskokem, protože nahore tolik nestavím, zatímco kluci tam mají auto a tak si nahore vždy na minutku orazí. Každý tam má svou strategii a to je hodně důležité, najít si svoji polohu, nastavit si to tak v hlavě a snažit se nemyslet na to, kolik výjezdu nás ještě čeká. Tím, jak je kopec relativně dlouhý a členitý, tak se jen tak neokouka, takže moje obava, že to bude po pár výjezdech nuda, vůbec neplatí. Jednak se mění denní čas a příroda kolem, druhak je dobře pozorovat jak plyne život v těch pár chalupách po cestě nahoru. Kravy dávno vstaly a pasou se, u jedné chalupy začali rezat a stípat drví a ta krásná vuna nám okoreňuje výjezdy. Kolem 12h dorazí

Magda od Jirky a přiveze oběd, který si tak společně naplanujeme po 9x výjezdu. Zatím na něj můj orientační plán máme docela rezervu, takže se k obědu poustíme ve 12h, s 30min rezervou. Jak si ale člověk sedne, začne jíst, tak ten čas letí, každý to asi zna. Ve 12:20 tak už opět sedám na kolo a hura na další výjezd. Už jsme za polovinou, což povzbudí. Cítím se zatím dobře a čekám na krizi, která určitě přijde. Plán je dát další pauzu po 13x výjezdu, kdy nám Magda slibuje koláčky a pečivo z Kvildské pekárny. To je pro nás další motivace poustet se do dalších výjezdů. Začíná být horko, přesto i teď odpoledne nechávám dlouhou moiru, pouze v kopci stahuji navleky. Nejteplejší segment je v okolí Svojsi, nejchladnější je úplně dole v začátku stoupaní. Chalupáři stále rezou drví a poprvé se mi ptají pokolíkate už to jedeme. Říkame že po 12x a ještě asi 5x nás čeká. Říkají, jestli jim nechceme pomoci s dřevem a že tedy budou rezat, dokud my budeme jezdit. Konečně 13x výjezd za námi a zasloužená sladká odměna z pekárny. Daváme i kafe, které jsem pro nás připravil, nicméně termoska není moc velká a tak to je tak na dvě malé porce, aby zbylo i na kluky. Ale i tak to nakopne. Co je zatím super je to, že celý den funguju na normální jídlo, gely, energeticky tablety jsem zatím skoro nepotřeboval. V jednom výjezdu nám tempo určí dva silničáři, s kterými i krátce popovídáme. Jinak za celý den projede v kopci pár bikeru, provoz opravdu minimální. Po pauze je čas pustit se do posledních čtyř výjezdů, které chybi k Mt. Everestu. Ted kolem 16h konečně přichází naznaky krize. Každý výjezd už bolí, Honza si taky jak se říká píše svůj příběh a já si říkám že platí dan za to, že se snažil jezdit s Jirkou. Hlásí, že ale asi málo jedl, ale že jinak je mu fajn. Jirka si taky dává po každém výjezdu delší pauzu. Já mám auto jako jediný dole a tak tam občas musím zastavit a doplnit převážně pít, takže párkrát mě kluci sjedou, i když jedu sjezd sám. Po jednom takovém přijedou majitelé chalupy, kde parkují, tak jim hned říkám, jestli tam mohou parkovat a že tu jezdíme na kole celý den. Nastěti jsou v pohodě a nevádí jim to. 15x výjezd za námi, ale teď už to je opravdu na morál. Čas navíc beží a naskok vůči plánu je pryč. Zmínuju to Jirkovi, odpovědi mi je, že jdu s nějakým plánem nekam. Je kolem půl osmé večer a s Jirkou se shodujeme, že si aktuálně připadáme jako s IQ kolem nuly, hlava už to přestává dávat. Ale jsme tak blízko, to už musíme dát! Jirkovi cestu zpřijemnuje Magda, která si po dopoledním běhu dává 2-3 výjezdy Zhuri s námi. Mám co dělat, abych jim stáčil, i tak mi ale většinou o kus odjíždí. Šestnáctý výjezd je tam, kluci jsou někde za mnou, hlavně Honza už ztrácí skoro pulku kopce. Rad bych, abychom jezdili společně, ale není to úplně reálné. Nahore hladově vždy zamírím do tasky s jídlem, kus něčeho tam ulomím, je mi jedno jestli mám ruce zamastěné nebo ne a jedu zase dolů. Chybí mi poslední výjezd. Garmin zatím překvapivě drží, tak třeba to nakonec zvládne. I tak jako záloha nahrať celou jízdu přes Strava aplikaci v Iphonu, protože ten mohu v klidu dobít z powerbanky. Tak jo, euforie mě zene, ale je to tu, jsem po 17x nahore, nastoupáno lehce přes 9000m, Mt. Everest pokoren. Je kolem půl osmé večer, slunce zapadá, tak seberu poslední zbytky sil a udělám alespoň jedno symbolické foto, na víc jsem opravdu neměl sílu. No a co dál? Jste jedno intermezzo s Garminem, do sjezdu ho dávám do kapsy, abych v chladu usetril baterii. K tomu překvapení ale mám po sjezdu nastoupáno nejednou 9300m, takže nějakou chybou v měření přibýly výškové metry. Jak teď zmerím že jsem najel 10000, což je hranice která mě velmi láká, ale to znamená ještě dva výjezdy, uff. Jedu tedy dolů, ve sjezdu opět začíná být zima. Beru poslední pít dole u auta, dávám i colu a konečně dojde i na ty energy tablety a jeden gel. V pulce výjezdu mi volá Jirka, že úspěšně také zvládl Mt. Everest, ale že to báli a jedou na polevku do Kvildy. Páda tma, celovku a blikácku mám už připravenou, ale tohle mě psychicky začne lámat. Zstanu tu v kopci sám, kdo ví co se ještě stane. Navíc musím zezhora svezť svépomocí tasku s termoskami a jídlem. Ale co, teď už to přečte nevzdám! Jsem nahore, už je sero, házu tasku na záda a mířím dolů. Tenhle předposlední výjezd byl nakonec pro mě nejkritičtější, protože mi navíc začal blbnout Garmin, poté co jsem ho v předchozím sjezdu dal do kapsy a po sjezdu mi nejednou hlásil o 300m nastoupáno víc, než nahore, takže jsem nejednou nevěděl, jestli a kdy pokorím 10000m. Sjedou dolů a chladný vzduch mě trochu probere a už vím, že to dám i po 19x a pokorím tak 10000m. Už ani nemám hlad a žízeň, jedu potmě a světla zapnu jen když projede auto, což se za celý výjezd stane asi 2x. Jedu v rámci možnosti i trochu tempo, rozhodně poslední výjezd nebyl nejpomalejší, z toho mám velkou radost. Chalupáři dávno sedí uvnitř, vidím jim až do pokoje a v duchu je karam za to, že nedrželi slovo a nestipou drví dokud já jezdím. Kravý se opět uložily ke spanku. Ke spanku se asi 100 výškových metrů pod vrcholem ukládá i Garmin, tak to nakonec nedal, já věděl že ta záloha v telefonu se bude ještě hodit! Poslední stojka pod vrcholem a jsem tam! Radeji to vezmu i kousek po planině at mám jistotu, že hranice padne. Otocit se, podekovat Zhuri a Sumave za krásný den a letím dolů. Opatrně, už je tma a občas po silnici prebehne nějaká myš nebo jiná lesní zvěř. Pro úplnou jistotu sjedu až na krizovatku dolů a k autu tak nastoupám ještě pár metrů, mělo by to vyjít! Ani tady už chalupáři nejsou, jen já, tma a usínající krajina, kterou osvětlují hvězdy a vycházející měsíc. Je půl desáté a je tu konec. Sbalím věci do auta a jedu domů. Srpen byl pro mě nakonec měsícem nečekaných zážitků. Začalo to Zlatákem, pokračovalo Krušnohorskem, vrcholilo Dolomity a Kralcem Sumavy. Everesting byl ale mimo všechny tyto zážitky, je to něco nového a jsem hrozně rád, že i když jsem pravděpodobně tímhle výkonem ukončil letošní závodní sezonu, že jsem sebral odvahu, vyzkoušel to, zvládl to, nakonec i s bonusem. Velké podekování patří Jirkovi, Honzovi, Magde za společnost po celý den a podporu, bez ní by to neslo. Člověk opět o něco více poznal sám sebe. Budu jenom rád, když můj report přivede další lidi na tuhle zdanlivě bláznivou, nesmyslnou výzvu, pokud se u nás něco takového za rok uskuteční. Po dnesku verím, že ano a když mi to zapadne do kalendáře jako letoš, rád opět přijedu!

HotGeorge – "Nej" vyjizdka!

Tak jak zacit s reportem? Tezko rict, zazitku je skoro na celou knizku, ackoliv by to pro normalni lidi bylo asi docela nudne pocteni A pak upozornenim: zda se vam tenhle report dlouhy? Tak vezte, ze pro nas to bylo dlouhe taky!!! :) Zacnu netradicne od konce: UZ NIKDY ZNOVU NE, VOLE! Poslednich snad sest vyjezdu jsem zbytkem sve mozkové kapacity [IQ cca 10, coz je jako 10 ucitelu telocviku] premyslel nad tim, proc to, doprdele, jede ten Honza Kure Dubec podruhe? Treba mi to nekdy dojde :) Ale ted, po vice nez dni po te, to stale nechapu. Prosim, kdybych nad tim nekdy uvazoval, dejte mi facku a donutte mne, at se kouknu na tu fotku, kdy mi jeste chybely dva vyjezdy. Jak lezim na karitmatce, roz***danej jak nikdy, s bolehlavem, zadama napadrt, otlacenu a dodrenou zadeli, neschopny prijmut dalsi potravu... ale odhodlany to dat, ikdybych se mel doblit, protoze znovu bych tech 15 vyjezdu uz asi nikdy nedal. Takze jak to vse zacalo? To se tak na Facebooku objevila zprava od Kurete, ze uz je to rok, co si strihli everesting na Revnicaku, tak ze by to chtelo znovu. Ale ze za spatneho pocasi a na Revnicaku uz znovu NE. Uz tehdy mi to bylo trochu divny, ze to chce jet znovu, ale tak vyzvat to je slusna ne? Probirame to s Martinem Hajnym, který se o to kdysi pokousel sam bez supportu na Zlatem navrsi (!?!), ze do toho pujdem. Ma jet i Vit Knezinek s Tri Expertu, o kterem jsme ale poslednich 14 dni neslyeli a ani nevim, proc nejel. Dva dny pred akci bohuzel musi odvolat i Martin kvuli zdravi :/ Takze o partaka min a zustavame v tom s Honzou Dubcem sami. Chvilku premyslim, jestli bych to jel i sam, ale na to radeji nechci znat odpoved Nastesti mame v zaloze dalsiho partaka - Karla Souska, který s nama byl v Dolomitech a je nejvetsi maratonec, ktereho znam. Je mi jasne, ze jestli to nekdo ujede, je to on. Da to sice trochu premlouvani, ale vzhledem k tomu, ze se jede na jeho "domacim" kopci, ma zrovna dovolenu a jeste den na to slavi kulate narozeniny...tak co jineho byste udelali nez si dali 17x [nebo i vicekrat] kopec na Zhuri? S Madlenkou jsme na Sumave uz od Krale Sumavy, kopec jsme si byli v nedeli projet. Nadherny asfalt, ale uz tehda, kdy jsem to jel a 300W [ten "nas" kopec pod 24minut], mi to prislo pomerne dlouhe a misty teda i prudke...a muj respekt z tehle akce dost narostl. Posledni cca km toho stoupani dle zavedeneho segmentu na Strave je ale jenom do 2%, coz jsou v ramci Everestingu dost zbytecne kilometry tam i zpet. Honza prijizdi na Sumavu v pondeli vecer, prespava u nas na hotelu a tak laborujeme, jak to nejlepe udelat. Nakonec usek zkracujeme jenom na konec lesa, kde se da nechat auto, prudka cast uz skončila a da se tak rict, ze uz je konec kopce. Setrimo tak cenne najezdene metry, cas a navic to dle vyskovych metru vychazi stale na 17 vyjezdu, takze win-win-win Rano vstavacka pred ctvrtou, dostavam vajicka se sunkou, at je nejaky zaklad. Venku je totalni tma a docela slusna kosa. Jeste, ze jsem si vzal podzimni rukavice, bundu, satek pod helmu, bundu a i navleky na tretry. Na start to mame cca 12km a 20minut [je to spis z kopce], Honza jede nakonec se mnou, auto mu doveze na start pozdeji Madlenka. Jsem rad, ze jedem spolu, aspon mi dobre sviti na cestu svou ultra lampou. Na ceste na start si budu pamatovat ten "skoro-uplnek", který v Annine pekne svitil na Otavu, az jsem skoro chtel zastavit a vyfotit si to. Tolik k romanticke chvilce, to jsem jeste vnimal Mame ale trochu zpozdeni a tak Karel vyrazi o neco driv. Bohuzel nevi, ze to mame tocit driv, ale rikam si, ze mu to vlastne ani nevadi, a ze mu to rekne, hned jak se sjedem. Prvni vyjezd je za totalni tmy, Honza nevidi na hodinky. Ja na wattak bohuzel jo a je mi jasny, ze jedem moc. Ale kdyz mu to rikam napoctvrte, tak prece jenom trochu zvolnuje a nemusim ho za ten loket pritahovat) Prvni sjezd velmi opatrne v haku Honzovi, prece jenom je jeste hodne sero, slunicko jeste uplne nevyslo. Cestou potkavame KARla, jak uz jede podruhe, udelal si pekny naskok. Dole sundavame bundy a hned do prace. Pekne kecame, docela to ubiha. Nahore Karla potkavame a dolu uz jedem spolu, jde videt, ze to tady Karel uz nekdy jel, ve sjezdu se toho neboji. Tentokrat uz jde videt, ackoliv stale jedu bez slunecnich bryli, a tak si trochu pobrecim. Sjezd je to fakt super, o moc lepsi si ho nedovedu predstavit - ani jedna zatacka neni zakerna, clovek muze jet i 77km/h, jsou tam useky, kdy jede 60km/h+ minuty v kuse, brzdit musi snad jen ve 2 mistech, no fakt dobry. Navic budem mit jeste dost casu si ty zatacky fakt najet Dole nam Karel trochu poodjizdi, protoze sundavame bundy, Honza i svetla a ja beru odhozeny bidon, prvni je prazdny [z ubytky jsem dotahnul dva, ale k cemu bych jezdil nahoru s dvouma bidonama? Honza spocital, ze 0.51 bidon 17x do toho kopce je jak 3 pytle cementu do 3.patra, coz nechces :)]. Karla za chvili dojizdime, a jedem nahoru spolu. Chvilku si teda stezuje, ze jedem moc rychle [ma asi pravdu], ale my vime, ze nas stejne ke konci svym nezdolnym pristupem a tempem udola. Nalada je porad fajn, Karel haze i vtipnou hlasku o "drzet se Jirky je blbost, ten je uplne jinde" nacoz Honza kontruje "jo, treba ted je daleko bliz krajnici nez ja" :D Postupne jsme tak "uplne jinde" vsichni Nahore bunda, rukavice, neco snist a hura na "posledni" v tehle runde, protoze po ctvrtem by nas nahore mela uz cekat Magda s autem plnym proviantu, hura! :) Pri tomhle sjezdu mi dochazi genialnost Karlova planu - tim, ze nemusi nasazovat a sundavat bundu setri hrozne casu a energie - nahore to prakticky hned otoci [po tom, co vzdy dojede o kus dal :], za jizdy da rukavice a zapne vestu, ale hlavne dole nemusi zastavovat, sundavat bundu, rukavice a tim dohromady ziskava i pres minutu naskok, coz je docela dost energie a vzdy nam tak trva ho dojet. Navic i ve sjezdech ta bunda pomerne dost brzdi. Reknete si - to je uplne jedno, 20-30s ve sjezdu, a minuta prevlikani. Ale muzu vam rict, ze neni Odhaduju to, ze to dovoli jet tak o 10W v kopci min a rozhoduju se bundu taky odlozit, az to pujde. V pulce ctvrteho vyjezdu nas skutecne miji Madlenka v Honzove aute, to je vzpruha! Honza toci live stream na video, budeme slavni Nahore zaslouzene jidlo, Kure se podeli o housku a pekne "na pana" to maze na miste maslem, to je bozi :) Nase bageta bohuzel zustala v lednicce na ubytovani, ale nevadi, dam si ji za 5 vyjezdu, aspon je na co se tesit Uz jsem mel docela hlad a fakt tahle prestavka bodla. Madlenka si da 15km beh na ubytovani pro nase auto, navic ma jeste cas si udelat vylet, nez bude cas obeda...myslim na to, ze

to už budu prakticky v pulce. No nic, odhodit bundu a jedem na to. A opravdu, dolu to jede v tech rychlych pasazich o 6km/h rychleji, Honzovi vzdy trochu poodjizdim a i s tim, ze to dole tocim rychleji si muzu chvilku ve vyjezdu ulevit, nez se necham dojet. Byl to asi patej vyjezd, kdy si poprve vsimam, ze na konci Svojsse par starsich lidi vytahuje cirkularku, ze pujdou rezat. Muze byt tak osm rano. Maji pred sebou docela kupu. Ale to my taky V patem vyjezdu mne poprve chytou zada. A to tak, ze dost. Au! To teda brzo. Hlavou mi proleti, ze jestli se tohle bude zhorsovat, taky je dost dobre mozny, ze to nedam. Dost ostrá bolest nastesti po protahnuti pominu, ale je mi to pripomenuti, ze si na to musim davat pozor a vzdy tem zadum ulevit. Sesty vyjezd nic zajimaveho, nejak se mi to micha Musim jenom zminit to krasne srovnane drevo u chaty cca 12minut pred koncem useku - krom toho, ze se to tam vzdy trochu zvolnilo bylo fajn se podivat, jak to maji pekne slozene jak podle pravitka, vzdy mi to zvedlo naladu :) Nekdy kolem tohodle vyjezdu mam dojem, ze v tom sjezdu dosahuju rekordniho casu, motivovan Honzou v haku...kdy to posilam i do posledniho "esicka" ke konci dost odvahne...po tom, co jsem tam uz jel 6x vim, ze se to neutahne a fakt to jde projet v sedesatce :) Vzpominal jsem na tebe Jacobe, a nas sjezd z Falzarega [do toho tohle melo hoodne daleko]. Pri najezdu do sedmeho kola potkavame prvni 2 cyklisty. Starsi par na bikach. Jelikoz vidi, ze to hned otacime, tak se ptaji, kolikrat to jeste pojedem. Kdyz jim rikam, ze uz to mam 7x a ze jeste 9x, evidentne si mysli, ze si z nich delam prdel :) Kdyz to Karel potvrzuje, maji dojem, ze jsme se na nich domluvili. Dreamer to dobre komentuje slovy "Jirko, to mas jedno, oni nam to stjne neuveri, ze jsme takovi magori". A ma pravdu. Porad jedem slusny tempo, kazdej kopec zatim 200W+, coz je dobry. Jeste to v tech nohach je. Kdyz vyjizdime po osme, je nam jasne, ze jedem moc rychle, dokonce jsme i nad Karlovym, ted uz legendardnim, planem, kdy to ma 50min na vyjezd/sjezd/prestavku. Takze to stihame vyjet jeste po devate, nez prijede Madlenka, coz je dobre, protoze to uz budu za pulkou a pak uz to vzdycky utika rychleji, ze jo? Hovno! Rychleji to ke konci teda rozhodne neutikalo! Ale nepredbihejme. Karel svym vytrvaleckym, minimalisticko-zastavovacim zpusobem ma do devateho useku naskok, ja trosku Honzovi ve sjezdu cukam a tak, kdyz dole pri najezdu do devateho kola potkavam 2 silnicare, jsem tam sam. Tak 40lety chlap, s cca 14 letym synem na silnickach. Kdyz chlapek vidi, ze to tocim, zepta se "trikrat?". A ja na to "ted devetkrat a jeste sedm". Tenhle mi to veri a jen krouti hlavou :) Alejelikoz zacinam na 210W, ujezdi mne. A ja co? Ha! Nechavam je ujet! Protoze jet ted 250W by byla fakt blbost, ze jo. A navic mi je trochu jasny, ze je asi jeste dojedou A taky, ze jo, postupne si je docvakavam, a kdyz uz skoro dojedou KARla, tak tam na 20s taky prislapnu, abychom jeli spolu. Honzu to evidentne taky drazdilo, protoze si to odsopdu dojel taky, to muselo trochu kousnout. Mozna i tohle se podepsalo na vyvoji dalsich udalosti. Otce se synem nechavam jet spici az skoro nahoru, kde mi to neda, a kdyz zvolnuji, podrzim tempo a ujedou jim. To by tak bylo, aby mne tu nekdo predjizdel! Takze tam tech 250W+ nakonec taky posilam. NAVic mne motivuje vidina podpory a obeda! Testoviny, bageta, kafe, cpu to vse do sebe :) Jeste, ze tu Magda je s nama, dekuji! Ani nevim, jak dlouho tam sedime, ale Karel uz je evidentne nervozni, protoze rezerva v jeho planu, do ktereho ale zapomnel dat pauzu na obed, se pekne ztencila :) Takze nam ujezdi drive, ze se jeste bude muset zastavit v aute dolit piti, tak at ma naskok. Jelikoz jsme uprostred jidla, je nam jasne, ze bude zase tak ctvrtku kopce pred nama, protoze ja se planem stresovat nechci. Je cca 12:00 a mam 9 vyjezdu, uz jen 8 a svetlo je do osmi do vecera, mne se zda, ze ten plan mam dobre Ale uz tehdy nam zacalo byt jasne, ze everesting je Karlovi malo, a ze ten nezmar chce natocit 10 litru! Jo, ne ze by to nebyla pekna vyzva i pro mne (nas), ale ne, everesting bude stacit. A jak bude stacit! Po jidle je sice trochu tezko, ale odpocinek udelal sve. A jelikoz nabijim garmina z powerbanky, mam ho v dresu a nevidim na nej, jedu o neco rychleji, nez bych mel. A tak Karla vlasten skoro dojizdim. Uz si nepovidame, uz je to dost o soustredni. V chatce porad rezou drevo, hezky to voni...premyslim, co si tak o nas asi musi rikat. Radeji to nechcu vedet :) Desatej vyjezd uz je docela vedro, uz jsme se davno prevlekli do kratkeho trika a sundaly vsechny navleky. Ja jedu trochu nesmyslny prumer 214W, asi uz na mne jde vyskova nemoc. Honza se mne drzi, ale tak 10min pred koncem si z tempa vystupuje...a to tak, ze hodne. Kdyz ho mijim cestou dolu, nevypada vubec dobre. Chyta slusnou krizi, nahore pry musel snist tri housky a zalit to kolou. Potkavam ho ve sjezdu az kdyz jedu 11. kolo nekdy na 20. minute, tj. cca 30minut zasek. Ale dulezite, ze jede! Jeste posledni 12. vyjezd a bude zase pauza a shledani s Madlenkou, hura. Pak uz jen 4. A ty uz se pojedou v rezimu 2-pauza-2. Ten dvanactej mne ale uz boli. Jednak zada jsou spatny, protahuju po kazdem vyjezdu, v lehcich pasazich se snazim jet bez drzeni vzprimene, ale stejne uz jsou hodne rozbity. A jednak si nesmyslny vymyslim, ze udrzim 200W+. Coz se dari, ale jen za cenu zbytecneho vycerpani. Nahore je mi jasny, ze jsem to, blbec, prehnal. Sedam si na zem, a jim kolacky a spekove pecivo z mistni pekarny, co nam tu Magda dovezla. Je to super! Ale uz to do mne moc neleze, jim docela pomalu. Ale uz jen 4! A navic Magda je v cyklistickem a jede s nama. Karel tusim zase jel trochu napred, ze pry ho dojedem - ted uz se cejtím tak, ze teda fakt spis ne :) Magda navic dela takovou spojku mezi klukama, tim, ze uz jsme na tom kopci rozzeseti, tak distribuuje ve sjezdu informace a predava klice od auta :) KAZdopadne ted uz to slo hur. Narizuju si zpomalit, pamatuju si, ze jsme si rikal 190-180-180-a poslaedni se nejak doplazis. Nejak to vyjedou na 197W. Jedine, co si pamatuju je, ze tam porad rezali to drevo. To maj taky sichtu :) Nakonec toho Karla dojizdim, ten vypada z nas nejlip. Magda nam jela naproti [cekala tusim nahore na Honzu] a posledni 1.5km jede s nama. Ale její tempo nejsme schopni akceptovat A na poslednich 350m, kdyz se to trochu zvolni, tak mne rve z haku :D Kam jsme se to dopracovali :) Karel nahore nestavi (nechapu), ja uz musim pauzu prodlovovat, jsem prositez jak deka. Treti od konce jede Madlenka se mnou celou dobu. Ve sjezdu uz jsem taky kozenej, radeji uz opatrne, protoze se na tom uz skoro klepu. Madlenka se mne snazi povzbudit, ale jsem hodne mimo. Jenom

mam dojem, ze rikala neco o sexu, to jsem zrovna daval pozor Karla uz nedojedem, toho potkame az kdyz jede dolu. Obdivuju, jak to jede jak hodinky. Opravdu se tesim na delsi pauzu, kterou jsme si naordinovali. Honza bohuzel jezdi cca pul kola za nama, ale nezda se, ze by se pauza zvetsovala, takze dobry, to da! Momentalne mam nejvetsi krizi asi ja. Nahore si leham na karimatku, dycham jak po sprintu na 200m, pritom uz se nad 145tepu skoro nemuzu dostat. Je mi blbe, zacina mne bolet hlava, zada jsou zniceny...vlastne co neni? Ale jsem odhodlanej to uz dotocit. Ty dva bych snad i vysel bosky, klidne bych se doblil, abych to dal, protoze mi je jasny, ze tech 15, co mam uz za sebou, uz FAKT nechci nikdy jet Nejak do sebe nasoukam kofeinovou tabletu a jedem dolu. Trochu mne to vzpruzi, ale ze by se konala oda na cyklistiku, to fakt ne Podezrele casto tam mam kasparka a na rovných usecich se watty fakt nesnazim udrzet. Pani od dreva na nas vola, ze az dojezdime, ze jeste muzem prijít na brigadu :D Ale nejak to tam dokoulime, Madlenka mi potahne rovinku na konci [kde mne zase rve z haku :D]. A ja se tesim na to, ze budu mit cas si odpocinout, nez prijede Honza - ten posledni chcem jet spolu. i pres to, ze byl v zadu, tak prijizdi na muj vkus nejak rychle :D Ale nastesti zrovna taky nespecha a rad si sedne. Taky uz zbyva jenom posledni a je nam jasny, ze to dame. Karel tou dobou slape nahoru ten posledni do Everestu, uz je bez pochyb, ze ten blazen da 10k! A taky je nam jasny, ze my rozhodne NE :D Cestou dolu davame bundy, uz je chladno. Jeste stavime na spolecnou foto, pro vzpominku :) A "hura" do posledního stoupani. Pauza nam prospela a tak nejedem uplnou krokadu, dokonce probehne i "nastup" :D Magda jednou zrychli, protoze si myslí, ze za nama jede auto, tak at nejedem vedle sebe. Jsem tak vysitej, ze mam dojem, ze uz bude konec a bude se spurtovat "na značku", takze to samozrejme nenechavam ujet :D No nic, mel bych se lecit. Kilometr pred koncem uz Honza zase toci na Facebook, je to tam! Karla pumpujiciho loktem jsme potkali uz pred casem, ten jel honem pred setmenim tocit posledni dva vyjezdy, kudos! Ale kudos snad i nam, dali jsme to! Pamatuju si, ze Honza do videa slibuje, ze uz NIKDY, a ze to bylo naposled. Moje rec! A jake byly pocity nahore? Hlavne unava a stesti, ze uz nemusime dolu :) Clovek si rekne, ze tech 1200m navic do 10k uz neni tak moc...ale muzu vam rict, ze v tom stavu je to sakra hodne a proto pred Karlem smekam! Dekuji moc za spolecnost panove, bylo mi cti, sam nikdy! Jednou za zivot udelat takovej zazitek je asi potreba, opravdu bude na co vzpominat a clovek si zase posune sve limity. Strasne moc dekuji sve zene za podporu, bez ni si to neumim predstavit. Ti, kdo jste docetli az sem...taky kudos :) Proste "nej" vyjizdka, co jsem na kole jel v mnoha ohledech [i v delce reportu].

Kuře – 17 (o)kruhů pekla

Kluci už pěkně vystihli atmosféru a popsali den ve svých reportech, tak to vezmu za jiný konec. A pokusím se každý kopec aspoň krátce vystihnout.

1. 5:11 a tma, zdvořilostní formality s kopcem: „Ahoj, já jsem Zhůří a budete mě nenávidět“ „Ahoj Zhůří, je nám to jasný“
2. Svítá, rozkoukáváme se po okolí a je tu krásně. Lovíme Dreamera.
3. Uloven, odsýpá to, nálada parádní, počasí parádní, točíme video. Jirka je uplně jinde.
4. Přijíždí Magda a snídáme. Jde to jak po másle, které mažu na housky.
5. Po pauze trošku tužší nohy ale už jsme za čtvrtinou
6. Třetina za náma, 2 před náma
7. Tento soubor se na harddisku nenachází
8. Polovina se blíží, v hlavě si kopec dělím na menší části, do Svojší, ke dřevu, poslední stojka ...
9. Stíhačka silničních vetřelců, zbytečný hrdinství ale hlavně jsme za půlkou a druhá delší pauza
10. Bolavý rozjezd, přituhuje
11. V polovině kopce začínám být úplně jinde já. To není dobrý!
12. Asi umřu. Patníky v podobě tyčí u silnice na mě volají vábivou píseň sirén: „Chyt' se nás, a jen na chvilku si odpočín!“ S vypětím všech sil odolávám.
13. 3 housky s šunkovým kolenem, máslem a čedarem mě vrací do hry
14. Celý kopec mi v hlavě zní Jožin z bažin.
15. ... dostal se na kámen, tady je s ním ámen... SBALTE SE I S TÍM PRÁŠKOVACÍM LETADLEM A ZMIZTE MI Z HLAVY!
16. Proč jsem jsem jezdil??? Shledání s Jirkou
17. Všechno zlý zapomenuto a co sme si, to sme si. Dreamer je ještě větší blázen než jsme doufali!

TOUR DE ZELENÁK

Hulis – Vrchol sezony

Na kole jsem začal jezdit v září 2009, začal v uvozovkách, protože jsem se párkrát svezl na pár km a pak už bylo hnusný počasí a jezdit se nedalo nebo se spíš nechtělo. Na jaře 2010 jsem odjel první hromadřáky a celkově těch závodů za celou sezonu bylo pár a spíš to byly takový místní hnojáky, na který jezdilo pár lidí. Když jsem teda poprvé přijel na Tour de Zelenák v roce 2010, zůstal jsem stát s otevřenou hubou... Byl to můj první velké závod. Ano, sice jsem dojel někde dost vzadu s časem 1h 42m 15s, ale to, co jsem viděl a zažil během závodu, bylo prostě

super... V každý vesnici či městečku hromady lidí podél trasy, pomalovaný silnice – atmosféra jak na grand tour!! Takže není divu, že se Zeleňák stal okamžitě srdcovkou, kterou jsem od roku 2010 ani jednou nevynechal... Minulý rok se mi povedlo uvíset první skupinu na Obr Zeleňáku v čase 2:46:58 a průměrem 38,09km/h což byl spíš můj sen, než cíl, ale povedlo se. Tenhle rok jsem si úžasně užil tíhu ‚zodpovědnosti‘, když od vás všichni očekávají, že tam prostě mezi prvníma budete. Ať už to byla hromada příbuzných od přítelkyně, mých příbuzných nebo kámoši z kola a okolí... Uplně jsem se děsil představy z toho, že někde odpadnu a pojedou vzadu. Poslední cca 2 měsíce mám navíc docela problémy se zádama, takže jsem dost vážně začal uvažovat o krátké trase na 54km, kde pojedou všichni známí a kámoši. Nikde ale není psáno, že nemůžu odpadnout i na krátké, hroznýýý... S registrací jsem otálel až do posledního přihlašovacího dne, kdy jsem se nakonec zaregistroval na dlouhou, přeci nebudu měkřej. Sezona dobrá, nohy dobrý a zadá? Uvidíme, co mi řeknou... Toť asi vše k úvodu. V tejdnu před závodem už se jen tak lehce vozím. V úterý první projetí trasy s bandou od Herby servisu – nohy mrtvý po dvou závodech z víkendů. Do Zeleňáku času dost, není nutný panikařit. Ve středu druhý projetí trasy s Honzou Novotou (organizátorem závodu) v početnější skupince i s holkama a přítelkyní. Nohy už lepší ale pořád žádná hitparáda. Čtvrtek i pátek hlásili déšť a to už jsem začínal mít obavy... 2 dny před závodem volno? No, to není úplně ideální, ale budí, třeba si odpočinu a v sobotu to pojede. Sobota ráno – mokro, mrholení / déšť sotva 14 stupňů. No tvl, 2 měsíce tropy a nezaprší a zrovna na můj vrchol sezony tohle. No nic, návky na nohy nemám rád, jedu v kraťasech + termotriko s dlouhým..., musí stačit. Venku, při čekání na přítelkyni to není tak hrozný, hned jak ale sedneme na kolo a začne to cákat a ofukovat nohy, tak mrznu jak blázen. Na start to máme asi 1,5km, zdravím se s kámošema, který jedou krátkou a po chvílce už se to začíná štosovat na pásce. Super, tak si vyber Martínku, buď se pojeděš rozjet a budeš startovat ze 120. místa nebo si stoupeš do první lajny studenej jak psí čumák... Čumák vyhrává, nikam nejedu a jdu do koridoru. 9:50, start historických kol, MBT a koloběžek. Poladit garmin a jde se na to. V 9:55 vypustili smečku hladovejch psů na trasu 106km. Start docela v pohodě, asi to nikdo nechce moc přehánět na mokrejch kostkách. A i při výjezdu z Rumburka jsem to čekal o dost hektičtější. Držím zadní kolo Kubánce a začínám se příjemně rozdechávat. Rychlej padák do Jiříkova a začíná se zlehka stoupat. Až posledních 500m dost utahuje a hodně to bolí, hlavně nic nepodcenit. Nejednou jsem tu zůstal, i minulej rok to pekelně bolelo. Ale teď bylo všechno v cajku, na horizontu jsem tak na 10. fleku i když rádně funim. Teď bude ale čas se vydejchat a trošku rozjet stuhlý nohy na provozní teplotu, do Šluknova je to asi 7km pořád lehce z kopce. Projíždíme náměstí, kde zdravím příbuzný přítelkyně a ségru. Pořád se jede tempo, který mi v brdkách jako je Partyzán a Strážný nevadí i když máme avg skoro 40km/h... V Lipový, kousek za hřištěm si vyjízdim k motorce s kamerou na čelo a jedu špici až pod Anaberk, kde se o tempo starají jiní střelci jako MCHammer, Lawi Stars a Kubánc. Z Anaberku, sjezd do Lobendavy, dost morko a nejede se zrovna pijánko a taky to podle toho vypadá. Jarda Hradecký padá z první pozice, MCHammer se vyhejbá jen tak tak a jede škarpu se spadlým řetězem, ustál to ale. Borec předemnou se lekl a vzal za brdy a jde do smyku, nepadá a já za ním mám taky plný ruce práce, abych to vybral... Jarda Hradecký mi po posledních 2 závodech docela dejchal na záda v poháru, takže ne, že bych mu tohle přál, ale... vypadá, že je v pohodě a já si začínám říkat, jestli to stihne dojet. Kdyby ne, bylo by to pro mě fajn. Po těchhle nepřijemnostech se hodně zpomalilo nebo mi to alespoň tak přišlo. Přichází asi nejkliďnější část závodu, zase pořád lehce z kopce až do Poustevny, kde se teprve začne závodit. Tahám z kapsy gel, zapijím iontákem, protože moc dobře vím, co mě čeká. V Poustevně se snažím si najet co nejvíc dopředu i když se mi to moc nedaří, jsem ale v první půlce balíku, tak si říkám, že by to mohlo být OK. Ostrá levá – krátká, ale zároveň nekonečná stojka – 0,5km a 7,3%avg... Jedu tak 10-12 pozici, ale i to je málo, 2 místa přede mnou se to začíná trhat a já vůbec nepřemýšlím nad tím, že bych to sjížděl, jsem rád, že jedu hák týpkovi přede mnou. Krátká rovinka, nájezd do lesa a zase se stoupá. Vepředu odjelo takových 8-9 lidí a já se pomaličku smírju s tím, že jsem zas odpáranej od čela... Jede se lajna a kudla jak prase, neskutečně to bolí, ale říkám si: ‚Hulis, ku*va jedeš Zeleňák, teď už domácí závod a všichni očekávají výsledek, ani to nezkoušej vzdát...‘ A že těch lidí co mi fandili bylo... Konečně, jsme na horizontu, mám toho ale tak akorát a říkám si, že pokud jsem vyjel v takovymhle stavu sem, Vilémov, kterej přijde po cca 1km sjezdu a 1km po rovině přes vesnici nemůžu přežít... Najíždíme pod kopec, první 8-9tka jede kousek před náma, je to na dostřel. Začíná se to zvedat a mě zas ku*va bolet. Jednotlivci se zvedaj a odjížděj, zkoušej se přilepit k čelu. Po chvílce je těch jednotlivců tolik, že zjišťuju, že už za mnou nikdo moc nezbyl. Jedu sice slušný tempo, ale na to, abych se zvednul a začal zrychlovat prostě nemám. Z posledních sil se chytám jednoho z posledních lidí v naší skupině... Zase je to natažený jak prase, mezery mezi závodákama třeba i 2m... Řekl bych, že nejsem jedinej, kdo si dává na prdel... Jedeme takhle dost dlouho, 2km bych řekl, že určitě. Před půlkou Mikulášovic ale čelo dojíždíme, díky bohu... Lehce se zvolnilo a je čas se napít a pokusit se utýct smrtákovi... Sice je to přes celý Mikulášovice lehce do kopce, ale už to není takovej šrot, opět jede kompaktní balík a mě se začíná zas jet docela v pohodě. Vyjedeme nad Brtníky, kde nás čeká hodně rychle a nebezpečněj sjezd přes železnici, pořád je tu navíc mokro... I když jsem posera a na vodě se bojím, jdu do sjezdu z asi tak 5. pozice. Z kopce mě ještě 3 lidi skočí, ale pořád jsem dost vepředu. Bohužel pro mě chytám tak 30m díru na 8 lidí přede mnou, otáčím se a zjišťuju, že za mnou je ta díra ještě podstatně větší... Chvilku se gumuju a snažím se to dolepit. Marně, Brtníky budou ještě hodně dlouhý a navíc končí esíčkama, kde přes 10% bude... Sám to nedotáhnu... Po chvílce mě skupinka za mnou dojíždí, chytám hák, vyjedeme esíčka a pak opět začíná stíhací jízda za uprchlíkama... Zase je to na kousek, točíme kolotoč a jedeme pořád okolo 50km/h. V Rumburku při nájezdu do druhého kola 3 korálky nabíráme a 5 borců ve

složení: Michal Malík, Vojtěch Jonáš, Filip Šlajchrt, Kuba Svoboda a Honza Brňák jsou už v nedohlednu. U mě nohy v pohodě, horší je to se zádama, který už mě nějakou chvilku pobolívaj. Druhé kolo se mi kopce jednou krásně, možná jedeme i o něco pomalejš než to první, ale jsem hezky rozjetej a hlídám si to okolo 5. místa... Okolo špice se dost často motá MCHammer a Ruda Raichelt z MS Auto. Občas někdo zkusí nějaký nástup, natáhne se to do lajny, lechtačka VO2max., žádný dlouhodobý šroty. Akorát ve Strážnym se MCHammer zblázní a rozjede dost vostrý tempo, který už zase začíná bolet. Naštěstí ten kopec není tak dlouhej, jinak bych měl asi větší honičky... Sjezdy ve druhym kole už se jezdí hodně opatrně, že to klouže jsme se přesvědčili v kole prvním. Během 15ti km do sebe klopím obě magnézky co vezu, ne že by na mě šly křeče, ale už mě sakra berou záda a doufám, že to aspoň trochu povolí. Před Poustevnou, kde zase začnou kopce sosám gel, ionták a připravuju tělo a nohy na nejhorší... Kupodivu s tím ve druhym kole nemám zas takový problémy a pořád jedu hodně zepředu skupiny. Bolest zad ale pomalu přelejzá i do nohou. Jet těžší převody je čím dál tím horší. Každou chvilku se musím protahovat. V kopci nad Mikulášovicema celkem slušně fouká a jsou tu nástupy, jede se lajna a opět jako už několikrát to řádně bolí. 3-4 lidí odskočili, šel jsem po nich ale pozdě, strčil jsem se za nima úplně zbytečně, skupina za mnou mě po chvilce dojíždí a mám pak co dělat, abych se vůbec zahákoval... Takhle zbytečně plýtvat silama... :-/ Ve sjezdu do Brtníků se něco dělo... Na silnici trojúhelník, na pravý straně při krajnici stojí 2 auta + autobus, všichni blikají výstražnýma, ze škarpy se zvedá někdo s kolem... Snad nic vážnýho. Začátek Brtníků se jede hodně ostře, naštěstí se po chvilce sjíždíme a zvolňuje se. Jsem za to rád, už toho na mě začíná být dost... Posledních 400m kopce s 9% - esička... Pak už jen padák do Rumburka a finiš. Hned jak se to zvedne, začínám ztrácet, tyhle prudký smrady já prostě nemám rád a neumím to jezdit... Naposledy mi v hlavě zní: „šlapej ku*va, jsi na Zeleňáku a máš posledních 300m nahoru“. Zvedám zadek a šrotím se, v lejtkách už cejtím přicházející křeče... Ještě kousek to zkouším ze sedla, pak podřazuju, sedám si, ale furt do toho jdu... Nahoře je to jen tak tak, mám lehkou díru, kterou pak ale ve sjezdu do Křečan sjíždím. JSEM TU, PECKA, DALŠÍ ZELEŇÁK V PRVNÍ GRUPĚ... Když teda přehlédneme únik 5 magorů... Po krizi v posledním kopci se mi zase jede překvapivě celkem dobře... Už se letí, lajna, nástupy, do cíle 10km pořád lehce z kopce. Nemám problém s tím se zvedat a nástupy chytat. Jsme v Rumburku, nohy by chtěly, záda a hlava jsou ale proti. Technickéj dojezd na vodě vypouštím a bohužel se připravuju o možnost bojovat o TOP 10 celkovýho pořadí a TOP 5 v kategorii. Holt jsem na vodě posránek no... Takže nakonec beru 17. místo celkově a 8. místo v kategorii. Na 6. místo celkově chybělo 9 vteřin... Nakonec mě to i na tý vodě bavilo, Zeleňák je prostě Zeleňák. Super akce, tak zase za rok stresy, jestli vydržím vepředu!!

SUŠICE-MODRAVA-ČASOVKA

Dreamer – Vzhuru ze Susice na Modravu

Letos to s casovkou ze Susice na Modravu vypadalo vselijak, protoze puvodni organizator se po letech vzdal poradatelstvi. Cele akce se nakonec zhostil tym kluku z Axonu a jak je u nich zvykem, opet to bylo na vysoke urovni, za coz jim hned na zacatku patri velky dik. Když jsem totiz na strankach SUAC videl. jake povoleni museli ziskat od spravy NP Sumava, tim spis clovek doceni usili a vubec moznost zazavodit si v krasne krajine Sumavy. Planu na tenhle vikend jsem mel vic nez dost, ale nakonec se to seslo tak, ze jsem si na casovku prostor udelal. Rano nejdrive rodinna narozeninova oslava okorenena "mene kalorickym" dortem od manzelky spartana J. Nesvedy, takže jsem byl zvedavy, jestli nahodou nebudu muset v prubehu casovky nekde zastavovat a hledat lopuchove listy. K tomu nastesti nedoslo, viz. nasledujici radky. Slunce sviti a po 10h vyrazim po ose do Susice. 50km, 1,5h prijemneho rozjeti. Neni uplne teplo, takže radeji jedu s navleky a vestou, ktere posleze planuji odlozit do auta poradatelu, ktere je vyveze na Modravu. Na prezentaci dorazim presne s jejim kolem ve 12h, zjistuji ze dostavam pekny cas startu a nebudu muset moc dlouho cekat. Startuje se totiz odzadu podle vekovych kategorií a poradí v nich, takže konecne nejaka vyhoda toho ze jsem ve starsi kategorii. Prijimam gratulace k dokončení Everestingu, docela se to rozkriklo, az jsem překvapeny. Kamil Ackermann uz planuje, jak to pristi rok zkusi take a ze to pry pojedou jako teamovou casovku a budou se v kopci stridat, pokyvují uznale hlavou nad takovou taktikou, ale opatrně rikam, ze po par hodinach takovy plan muze dostat povazlive trhliny, az tempo jezdcu prestane byt jednotne :) Když to slysi Risa Lobl, jen obrati oci v sloup a naznacuje, ze tuhle akci radeji vynecha. Blizi se cas startu, takže odlozit posledni svrsky, utahnout nastavce, posunout sedlo nahoru a dopredu a uz je tu 3,2,1 a start! Po par letech jedu s tepakem, takže z toho hodlam tezit. Coz o to tepak meri co ma, ale tepum se moc nahoru nechce. Neni se cemü divit. narocny srpen zanechava stale stopy, ale pocitam s tim. Tradicne je docela na hlavni silnici za Susici provoz, kam vsichni takhle v pul druhe odpoledne smerem na Sumavu jedou, netusim, maji tam prece davno byt. Prejizdim par kluku prede mnou, pocitove se mi jede tak nejak na 80%, je trochu protivitr. Zahy se kolem me preriti nekdo na koze, v kombineze. A vida, samotny Beda Prucha, ted je jen otazka jestli za mnou startoval minutu nebo dve. Vizuelne se ho snazim udrzet, par km se mi to dari a jedu za nim tak 50-100m, ale s kazdou minutou se mi zacina metr po metru vzdalovat, zvlast když jsme stale spise v rovinatem useku pred kopcem na Srni. Kdepak na Bedu dnes nemam, ten vyladil moc pekne. Prejedu kamenity mustek a zacina stoupani na Srni. Do kopce se mi jede znatelně lepe nez v predchozi casti, predjizdim dalsi borce a nahore se mi zda, ze snad jeste zahlednu i Bedu na horizontu, ale i kdyby, uz to budou aspon 2 minuty v souctu s pozdejsim startem.

Presto mam radost, ze me kopec na Srni tolik nebolel a nahore mam porad sily. Pripadam si jako takovy pokrocily diesel, logicke vyusteni jezdeni v poslednich tydnech. Tah tam je, cerstvost a vybusnost ne. V Srni zahrnout doleva a po novem asfaltu zacina stoupat na Antygl. Jede se dobre, konec se blizi, 50 minut jizdy kolem ANP je za mnou a ja si rikam, ze bych se mel jeste vic zmacknout, protoze uplne vystaveny porad nejsem. Takze za Antyglem do toho jeste jednou slapnu co to jde, abych do cile prijel s pocitem, ze jsem tam dnes dal vsechno. To se mi dari a v case lehce pres 58 min projizdim cilem. V cili se rychle obleknout, protoze sice je cloveku horko, ale tady nahore je tak kolem 16st. Kratce pokecam s kluky a pak mirim hned po ose domu. Na bednu to nejspis nebude, mozna treti ctvrti misto za Bedou a Kamilem, necham se prekvapit. I cesta domu probiha prijemne, za Prasily uz je novotou vonici jeste teple asfalt, zatimco pri Krali jsme jeli po vyfrezovane silnici. Strihnu si tradicni Pancir a za stale slunecneho, ale chladnejsiho pocasi dojedu spokojeny domu. Vsechno probehlo tak jak melo, na jednu stranu cloveka muze trochu mrzet, ze dopredu vi, ze uplne top vysledek nezajede, na druhou je dobre zjisti, ze i tak se jeste najdou sily na hodinovou velmi slusnou intenzitu. Kdyz jsem prijel domu a nepripadal si ani moc unaveny, rikal jsem si, ze by mi ted slusel nejaky dlouhy maraton nebo nejaka 24hodinovka, ale ne, tohle momentalne neni cesta, ktera by me lakala. Kratce, intenzivne, zabavne, to je trend dnesni cyklistiky a ja jsem s tim plne v souladu, i kdyz jsem se tak v posledni dobe nechoval. Tak ci onak, sobotni den v srdci Sumavy byl opet nezapomenutelný!

LIBEREC-JEŠTĚD

Bobek – Černý čaj s medem a list šalvěje

Tak je to opět tu, neděle ráno 5:20. Usednut v židli, čuším jak v marketu, řada zahradních vidlí... Je chladno, černý čaj s medem a list šalvěje. Po krajině venku, válí se chladný šedý opar a z lístků trávy občas ukápnou. A v 7 ještě bude chladno, ranním vlakem, jezdil jsem dlouhá léta... Krajinu okoukal, lidi jsou stejní. 3h cesty před sebou, tak knížku do kapsy a hurá na Ještěd. Teda pod Ještěd, Liberec, ul.České mládeže. Rychlá, jasná prezentačka zbytečností do auta, 25min na rozjetí, volím směr Výpřež. Po pátečním a sobotním hruškovraní na Kokoříně už mám nohy pěkně unavené, jsem zvědavý co bude. Start na tradičním místě, netradičně všichni dohromady, o to větší zábava. Na úvod se vyrazí celkem v klidu ale je to i tak cítit, vyrazím ze dvou třetin balíku, a tak se pomalu prokousávám přes odstupující jedince což ubírá síly. Asi kilák pod Výpřeží je rozhodnuto, balíček si v poklidu poodjízdí, Slavie nikde, zůstáváme ve dvou. Nevím zdali mám točit víc nebo míň, tak to pravidelně střídám. Cesta na Výpřež je nekonečná, kousek za ní opět vedle sebe registruju Slávistu z kategorie, tak jsme tři a občas se před námi míhá balík a vlající jedinci. Projíždíme nejtvrďší úseky, kousek před dráty přichází malinká úleva, ale za nedlouho už registruji metu 500, Karel se zvedá, odsakuje a druhý kolega za mnou. Ne nějaké zvednutí už není pomyslení, dojždím co jsem rozjel, 1km pod hotel, na parkoviště kde je cíl. Dole psali Ještěd 7km, na kompu svítí 0:25:10. Slušná robota... Trošku se vydýchat potřást tlapama a hurá až na Ještěd, na vrchol, již v poklidném tempu. Je krásně, teplo, trochu funí od západu, kochačka, pár fotek do Slávistické kroniky a můžeme vyrazit. Přemýšlím kudy až se mi vrací začátky, tak volím Křížany, Ještědský potok, Mimoňskou benzinu, usedám na náměstí v cukrárně. Prohlížím, projíždím město, tolikrát jsme tudy projeli, ale znám jen tu silnici... Kousek za Mimoní potkávám jakýsi závod, podle oděvu řekl bych triatlon. Hákuju nějakýho bejka, po chvíli přichází zatačka, zleva se nabalí motorka, něco na ní píská. Proti jede auto, motorka stále vedle a píská, otočím hlavou a vtom na mě rozhodčí jestli prý závodím. Něco ještě mumlá, pak odjede, tak se ještě chvíli vezu. Vítr fouká do zad, tak po chvíli pomaloučku předjíždím snaživého jedince abych ho nevylekal a jedu dál. Doksy krásné, Doksy proklínané. Opět projíždím město, kupuju sváču a mířím přes Okna, ke Žďáru kousek trasou v protisměru Doks, pak přes Březovice, Katusice, trasou jako z Bělské časovky. Hezký den, plný nových poznatků, fotek, v závěru s odhalením mistra malířského

TOUR DE BRDY

Strejda – Krasna tecka za sezonou

Brdy ted je pro mne domaci revir, a tak na poslednim zavode sezony, Tour de Brdy, jsem nemohl chybet. Otevru male tajemstvi: v mobilu mam nastavene vyzvaneni od vsech slapek a i ostatnich kamaradu od kola ve zvuku cyklistickeho zvonku. A tak v patek pred zavodem slysim: „dziň-dziň“. Pnatata. Zda tam opravdu jedu a jestli bude nejaka skupina A. Tak pokud tam pirjedes taky – tak urcite bude :). Po cca 10 minutach slysim: „dziň-dziň“. Kolbaba. Zda tam opravdu jedu a jestli bude nejaka skupina A. Ted uz je mi jasne, ze bude. Na Krali se nam ve trech jelo mimoradne dobre, tak se mame na co tesit. Zavod bohuzel skrtli z UACu, a tak ucast v hlavnim baliku neni prilis velka, ale zname tvare tu jsou. Atmosfera pred zavodem je moc prijemna, uvolnena, sviti slunko, konec sezony je ve vzduchu, nervoznost je pry, vechny se usmivaji, jen tak prijemne klabosi. Hned po startu vsechny silnicari nam docela rychle mizeji, kolem sebe mame bikery (letos se to startuje spolecne). Mam z nich tak trosku strach, nevim, jak jsou zvykli jezdit ve skupine. Ale ve druhen stoupani (na Tok) i tohle spolecenstvi se rozpadne.

A stoupani je to pekne: dlouhe, prudke a po rozbitem (spise byvalem) asfaltu. Obcas premyslim, zda je to byvaly asfalt, nebo spise sterka. Tady se projevuje trenikovy vypadek Kolbaba: ve stoupanich nam nestiha. Ve sjezech pro zmenu nestiha Pantata, a tak v prumeru to vychazi nastejno, na vrcholu Kolbabovi poodjedeme, ve sjezdu nas spolehlive docvakne. Rovinku tu proste nejsou: pokud zrovna nejedes z kopce, tak to znamena jen to, ze supis nahoru. Jeden takovy krasny prehledny sjezd, kdy mas zarazeny nejtezsi prevod a v plne rychlosti zjistujes, ze musis prudce odbocit doprava do necekane stojky. Jen tak-tak na posledni chvili stiham preradit presmykac a zhodit o nekolik pastorku. Ale i tak jen tak-tak prekonam tu stenu. Vim, ze kdybych se tu musel zastavit – do tohohle kopce uz se nerozjedu. Az se to povoli, zacinam se ohlizet, ale kolegove nikde. Na vrcholu se zastavuji a cekam. Stal jsem tam tri minuty, ale v tu chvili mne pripadaly jako vecnost. Prijizdi Kolbaba. On se tam zastavit musel, ale nestihnoul pri tom vystoupit z naslapu, takže spadnul, ohnul riditka, sedlo a radici paku. Ale Pantata porad nikde. Tak se rozjidem zpatky, a za chvili ho vidim. Taky spadnul, ohnul patku, prehadka mu zacala blbnut a retez spadnul za kazetu, tak se musel zastavit jeste jednu. Zaludne místo na trase. Pozdej zjistuji, ze tam měli problem téměř vsechny. A je tu prijemne prekvapeni: bufet. Naprosto tradicne maratonsky, s jontakem, banany a kolacky. Spechat není duvod, tak si tam zastavujeme na chvili. Je to na kopecku, mezi borovicemi, na slunku, proste nadhera. Za zmluku jeste stoji dlouhy sjezd po uzke klikate silnice. Silnice téměř cela pokryta vrstvou jemneho sterku, jen dva uzke pruhy cisteho asfaltu zustaly jako stopy aut. Udrzet se v takovem uzkem pruhu ve serpentinech je docela umeni, na sterku kola dostavaji smyk, a tak mam starch a jedu hodne opatrne. Vsak není ani duvod spechat: Pantata jede jeste pomaleji, ale Kolbaba je ve svém zivlu, riti se dolu jako bezhlavy jezdec, a po sterku v zatackach predjizdi i bajkeri. Vsak pak prichazi další kopec, a tam si ho zase sjizdime. Jednou jsme minuli smerovací sipku, dojeli nekam k uzavrene zavore a museli se vracet (ale jen jeden kilometr navic). Prekvapilo mne jak je malo cyklistu, co opravuji defekty. Ale jenoho prece tu poznavam: McHammer. Ptam se, zda ma vsechno, pry chyby mu duse. Zastavuji se, abych mu dal svoji, a tim malem zbusobuji karambol: Pantata mne mine jen i vlasek, nejak se zamyslel a nedival se před sebe. Konecne prichazy posledni dlouhy sjezd do Strasic, cilvy kopecek a opravdove paves, malem jsem tam vyklepal dusi (ne tu cyklistickou, ale vlastni). V cilu spokojenost, takova renesance skupiny A v zaveru sezony – do jsem mohl jen doufat. Nikomu se nechce domu, vsechny se jen tak posedavaji, deli se o zazitky ze závodu a celkove sezony, proste ty podzimni závody, obzvlast pokud vujde počasi, mají sve nenaraditelne kouzlo.

ŠPINDLEROVKA

Dreamer – Jeste jedno dobrodružství!

Ranni mlha se pomalu zveda a trojice Kolikac, HonzaB a Snilek vyrazi vstric jeste jednomu dobrodruzství teto povedene a dlouhe sezony! Za Prahou slunecni kotouc vychazi, zatimco mirime k Vrchlabi, dat si paradni okruh v Krkonosich kolem Snezky. Doprava sice misty stoji, ale nastesti jsme vyjeli vcas a tak po 10h nasedame na kola, HonzaB dokonce o dve kila lehci nez pri nastupu do auta. Mne se trochu mota hlava z toho, ze jsem si cetl zpravy na mobilu na zadnim sedadle auta, dobre mi tak! Nalada je ale jinak vyborna, kluci jsou nateseni, coz se projevuje od prvniho kilometru. Jak Kolikac, tak hlavne odlehceny HonzaB jedou tempo, ktere mi moc prijemne není. Navic mam hlad, zizen, ze bych to prehnal pri strednim podvecernim vybehu? Asi jo, potkal jsem totiz Rudu na kole a predvadel se, jake davam bezecke intervaly. To uz se ale blizi prvi kopec, vyjezd na Cerny Dul, znamy z Krakonosova cyklomaratonu. Trochu se srovnam, ale porad spis jedu za klukama. Nasleduje krasny alternativni vyjezd na Pomezni Boudy, tip od Honzise. Slunce sviti, zimni bunda hreje az moc, ale krajina kolem je famozni, kazdy si to uziva po svem, bez ohledu na procenta sklonu. Nahore foto, zapnout bundu a dlouhy sjezd do Polska. V nem teplo prilis není, najednou je clovek za tu bundu rad! To uz ale vyjizdime kopec na Karpacz, v sezone a plne forme by si to clovek uzil, takhle je to aspon pro me dost boj, ale i tak si to uzivam, je jedno ze uz to nejede. Pri pohledu na obri hotel ala Las Vegas si rikam, ze v plne sezone bych tu na kole mezi turisty asi jet nechtel, ale jinak je to pekne mestecko i kopec. Spadneme dolu a mirime na vrchol dnesniho snazeni, cca 3km brutalne prudky usek na Spindlerovu Boudu. Snim skoro vse, co mam v kapsach, protoze mam strach, abych nahoru vubec vyjel. Zacatek kopce poodjizdi HonzaB a ja s Kolikacem si to snerujeme krizem krazem za nim. V polovine kopce sklon nastesti polevi nekam k 10%, ja chytnu druhy dech a pak uz se mi vlastne jede docela dobre. Slunce zaslo za mrak, vitr prestal foukat, havrani prestali krakorat a mne je fajn, najednou si clovek jede po sve vlastni planete, osamely jen se svymi myslenkami. I kdyz je konec zase hodne prudky, skoro je mi nahore lito, ze uz to konci. Za minutku dve dojizdi i kluci. Mraky se zacinaji honit, dalsi teamove foto a sjizdime dolu do Spindlu. Planovany obed vynechavame, preci jen cas bezi a do cile uz take není tak daleko. Pred Straznym si strihnu dalsi tip od Honzise, Kamennou cestu. Kratke, prudke jako Pancir, v polovine kopce autobusova zastavka a na ni rotoped. Opravdu. Dalsi legenda zrozena, jako je klokán na Zvoli. Asi kdo nema dost, muze si v te stojce jeste pojezdit na rotopedu. Nahore se potkavame dohromady a uz jen sjizdime zpet k Vrchlabi. Jeste nas pozlobi par kapkami a zahrmenim cerny mrak jako pozdrav odchazejiciho leta a podzimu, ale nastesti nezmokneme a v cilu se jen opravdu pohledem na radar ujistime, ze se nam to nezдалo a prehadka / bourka se tu opravdu udelala. Nalozime kola a svistime zpet domu. Krkonose takhle na zaver sezony se moc povedly, bylo to za pet minut dvanact, o to vetsi radost z takoveho

vyletu clovek nakonec ma! Jeste jednou díky Kolikacovi za odvoz, HonzoviB za doprovod a tempo a Honzisevi za bajecne tipy na trasu.